Anthony King
Atentat la memorie

Anthony King
MEMORY HACKER
— 2001 -D & R Publishing Ltd. Los Angeles, California, U.S.A.
— ATENTAT LA MEMORIE
Poliţia criminală „Cazuri Speciale"
ISBN: 973-8194-30-X

CAPITOLUL I

Ianuarie 2001.

— Mai întâi mă lua în braţe, mă mângâia pe păr şi mă săruta. Pe frunte, pe obraji, pe gât şi pe gură. Apoi îmi mângâia întregul corp şi mă dezbrăca, minţindu-mă că trebuie să-mi facă baie. Nu-mi plăcea mirosul lui, dar nici nu-l consideram respingător.

Femeia tăcu.

Observându-i privirea aţintită în gol, bărbatul nu-şi putu da seama la ce se gândea ea.

— De ce te-ai oprit? Vru să ştie acesta.

— Înţelege când îţi spun! Nu-mi poţi cere să-mi amintesc acele scene dureroase în cele mai mici detalii. E peste puterile mele!

— Atunci închide ochii şi relatează-mi ce vezi!

— Văd o fetiţă blondă, îmbrăcată într-o rochiţă subţire, cu imprimeuri vesele, care nu ştie ce se întâmplă între ea şi tatăl ei vitreg. Totuşi, are încredere-n el, fiindcă-i aduce dulciuri şi se joacă cu ea. Nu ca mamă, care n-are niciodată timp de aşa ceva...

Pierdută în propriile amintiri, femeia nu mai vorbi.

— Povesteşte în continuare, Troy!

— După ce a dezbrăcat-o complet, el o gâdilă. Micuţa râde şi încearcă să se ferească, mişcându-se în braţele bărbatului, până când stârneşte erecţia acestuia. El zice că i s-a făcut cald şi îşi scoate cămaşa, apoi o lipeşte de pieptul lui, mângâindu-i funduleţul. Ea nu mai râde acum. E mirată, însă spaima n-a pus încă stăpânire pe ea. Totuşi, pilozitatea tatălui său o revoltă. Are păr. Şi pe piept şi pe mâini şi pe spate, iar ea nu înţelege de ce. Sărutările lui devin din ce în ce mai insistenţe, coborând spre buricul copilei. Ea râde, apoi duce o mânuţă la gură, când limba lui începe să-i cerceteze un loc anume. Nu e voie! Abia şopteşte fetiţa, încercând să îndepărteze capul

bărbatului dintre pulpişoarele ei. Stai! Dacă ai să fii cuminte, am să-ţi cumpăr o păpuşă mare şi un ursuleţ de ciocolată, veni răspunsul lui. Tentaţia e prea mare ca o fetiţă de trei ani să-i poată rezista. Da'n-o să mă doară, nu? Bineînţeles că n-o să te doară! Îţipromitlhsâ n-a fost să fie aşa. Când tatăl vitreg şi-a scos penisul afară şi a ridicat-o în braţe, ea s-a gândit că e vorba despre un nou joc. Dar el i-a depărtat picioarele şi a apăsat-o cu putere de umeri. A durut-o îngrozitor şi a început să plângă.

O lacrimă se scurse pe obrazul schimonosit al femeii care povestea.

— Continuă, Troy! O îndemnă bărbatul, nelă-sând-o să iasă din starea în care se afla.

— Un pumnal parcă i se înfipsese în stomac. Ţipă de durere şi, instantaneu, începu să plângă cu sughiţuri. Dar aşa-zisul părinte nu fu înduplecat de suferinţa ei. O ridică şi o lăsa ritmic în jos, ţinând-o de subsuori. Mă doare! Protestă micuţa, încercând să scape de acel supliciu bestial, însă în zadar se tânguia. Privirea lui animalică spunea totul. N-avea de gând să se oprească prea curând. N-avea să se oprească înainte de a fi comis abominabila lui faptă...

Povestitoarea începu să plângă de-a binelea, violent marcată de propriile-i amintiri.

— Dacă nu eşti în stare să povesteşti mai departe, ne oprim aici. Poate că altădată te vei simţi mai bine.

Februarie 1999.

Troy Bender avea să înceapă terapia de grup peste două zile. Împlinise de curând 34 de ani şi se putea considera o femeie aproape realizată. Lipsa copiilor era singura problemă a căsniciei ei cu Stanley, pe care îl iubea cu sinceritate de peste zece ani.

Graţie ajutorului material oferit de mama ei şi faptului că soţul câştiga foarte bine, Troy a urmat tot felul de tratamente pentru a rămâne însărcinată. Din nefericire, eforturile ei n-au fost încununate de succes, ci dimpotrivă. S-a ales cu nişte depresii care au dus-o la disperare, fără ca psihiatrii să-i poată stabili un diagnostic cât de cât precis şi o medicaţie adecvată.

Zăcea cât era ziua de lungă în dormitor, adesea lângă pat sau vârâtă sub plapumă, şi plângea dintr-o cauză necunoscută. Câteodată se ocupa de grădina de trandafiri, însă în mod inconsecvent, astfel încât aceasta nu arăta nici pe departe satisfăcător.

În cele din urmă, Stanley i-a propus să consulte un psihoterapeut recunoscut în Los Angeles pentru succesele sale în materie.

— Stan, tu crezi că sunt nebună? Se îngrijoră Troy la aflarea acestei sugestii.

— Nu, draga mea. Ai doar unele probleme de ordin psihic, care trebuie rezolvate cât mai ur-gent. Şi cine se pricepe cel mai bine la aşa ceva, dacă nu un psihoterapeut?

— Dar o să ne coste o grămadă de bani!

— Şi asta e adevărat, însă cred că ne putem permite plata a 600$ pe săptămână pentru să-nătatea ta.

— 600! Spuse nevastă-sa, nevenindu-i să creadă că un asemenea tratament poate fi atât de scump. Ce, mă voi duce în fiecare zi la el?

— Doar de trei ori pe săptămână. Nu-ţi face griji, Troy! Avem ceva economii puse deoparte, iar mama ta s-a oferit să ne ajute. O vom scoate la capăt, ai să vezi! Te vei însănătoşi până la urmă.

Februarie 1999.

— Poate n-o să mă credeţi, domnule Bender, să soţia dumneavoastră are mare noroc! Zise dr. Andrew Bogomil, invitându-şi musafirul să ia loc pe un fotoliu tapisat cu piele de culoare roşie. Nu sunt decât două zile de când s-a eliberat un loc într-unui dintre grupurile mele. Dar poate că încă nu aţi aflat. Eu lucrez cu două grupuri a câte patru paciente, care mă vizitează de trei ori pe săptămână.

— Înţeleg.

— După cum vedeţi, şase zile din şapte sunt ocupat, astfel încât, până ce nu se eliberează un loc, nu pot primi un nou pacient la terapie.

Doctorul i se păru simpatic lui Stanley Bender. Avea nişte ochi luminoşi, trăsături fine, părul uşor grizonat, degajând un sentiment de siguranţă şi încredere. Era înalt – peste 1,80 în -şi se îmbrăca cu mult gust, reuşind să fie, în acelaşi timp, sobru, elegant şi plăcut la înfăţişare.

— Mă bucur pentru această şansă, doc! Vreau să spun că amândoi ne bucurăm.

— Haideţi să vorbim puţin despre ea, dacă nu vă deranjează! Nu ştiu dacă vom mai avea această ocazie. Când au început s-o supere stările pe care mi le-aţi descris la prima noastră întâlnire?

— N-a existat o dată anume, însă cred că starea sănătăţii ei a început să se înrăutăţească de când a urmat tot felul de tratamente pentru a rămâne însărcinată, care n-au dat nici un rezultat.

Ştiţi, noi n-avem copii şi tare ne dorim măcar unul!

— Ce fel de tratamente, psihiatrice?

— Au fost şi dintr-astea, dar ceva mai târziu, adică după aproape zece

ani de suferinţă.

— Au existat tentative de sinucidere?

— Nu, Doamne-fereşte! Însă, din când în când, aduce în discuţie faptul că vrea să încheie socotelile cu această lume în care nu-şi găseşte locul.

— Ce ştiţi despre copilăria ei?

— N-a fost una din cale-afară de fericită, din câte mi-a povestit. Tatăl a părăsit familia imediat după naşterea ei, iar mama s-a recăsătorit pe când Troy avea în jur de trei ani. Din câte mi-a spus, George W. Melman a fost un tată vitreg foarte bun, considerând-o propria lui fiică.

— A fost? Vreţi să spuneţi că nu mâi e în viaţă?

— Da. A decedat într-un accident de circulaţie la numai doi ani de la căsătorie. De atunci, Troy a trăit numai cu mama ei, în condiţii destul de modeste. S-au iubit şi se iubesc în continuare foarte mult.

— Perfect. Domnule Bender, ar mai fi de stabilit doar trei probleme de ordin tehnic.

— Vă ascult!

— Mai întâi, cum veţi achita notele de plată? Cash sau prin intermediul unei cărţi de credit?

— Cea de-a doua variantă mi se pare mai la îndemână.

— Bun. Soţia dumneavoastră mă poate vizita mâine la ora 8.00 a.m. pentru o primă consultaţie?

— Desigur. O voi aduce chiar eu.

— La început o voi chema şi în afara şedinţelor de terapie, câte o oră, pentru hipnoză. Asta, bineînţeles, în acelaşi preţ. Cu toate pacientele procedez la fel. Mai târziu vom recurge la această metodă în mod sporadic, în general duminică dimineaţa, pentru a nu afecta şedinţele de terapie şi ca să n-o obosim prea tare pe soţia dumneavoastră.

— În regulă şi vă mulţumesc! Eu n-am absolut nimic de obiectat! Numai să o văd sănătoasă, la fel cum era atunci când am cunoscut-o.

— Atunci rămâne cum am stabilit! Ar mai fi ceva, adăugă doctorul, înmânându-i două coli de hârtie imprimate cu un scris mărunt pe ambele feţe.

Aveţi aici câteva dintre reuşitele mele profesionale şi studiile efectuate. V-aş ruga ca până mâine să mă lăudaţi puţin soţiei dumneavoastră, pentru a mă ridica puţin în ochii ei. Este foarte important ca, încă de la început, să capete o mare încredere în mine. Acesta este unul dintre secretele pe care o asigură terapia de grup. Înţelegeţi?

— Da, doctore! Am să procedez întocmai cum mi-aţi spus!

Februarie 1999.

— De unde ştii tu atât de multe despre doctorul Bogomil? Se miră Troy în drum spre cabinetul acestuia. Îl cunoşti de mai multă vreme?

— Nu, draga mea, dar m-am interesat, minţi Stanley Bender, fiind convins că o face doar în interesul ei. De ce mă întrebi?

— Nu ştiu precis. Parcă îmi e puţin teamă de el.

— Înainte de a-l întâlni? Dar, crede-mă, n-ai nici cel mai mic motiv! E un medic cu o reputaţie excelentă şi un profesionist foarte respectat nu numai în L.A., ci în mai multe state americane. Uite că am ajuns! Trebuie să iei liftul până la etajul al patrulea.

— Tu nu vii cu mine?

— Nu, am să te aştept aici. La-ţi inima-n dinţi şi du-te! Nu se va întâmpla nimic rău, te asigur! Ai încredere-n mine!

Femeia coborî cu paşi şovăitori, ridicându-şi ochii spre înalta clădire în faţa căreia se afla. Cerul abia se vedea din pricina zgârie-norilor, iar sentimentul ei de teamă se amplifica dintr-un moment într-altul. Cu toate acestea, reuşi să-şi continue drumul, pentru a nu-şi mâhni soţul pe care-l iubea nespus de mult.

El e atât de bun cu mine! Se gândi Troy, întorcând capul şi zâmbindu-i lui Stanley. Soţul său îi făcu semn cu mâna a încurajare. Nu vreau să-l dezamăgesc, continuă femeia de una singură. Şi-apoi, are perfectă dreptate: nu mi se poate întâmpla nimic rău. Dacă după aceste şedinţe de terapie nu mă voi simţi mai bine, le voi întrerupe şi basta!

Imobilul de pe Alhambra Avenue adăpostea o sumedenie de firme, astfel că în imensul hol al parterului era o continuă vânzoleală. Troy Ben-der trebui să aştepte ceva timp la unul dintre cele trei lifturi ca să se poată strecura înăuntru.

Mai bine o luam pe scări! Îşi zise ea, convinsă fiind că data viitoare aşa va proceda. Puţină mişcare nu mi-ar strica deloc şi nu sunt decât patru etaje de urcat.

Ajunsă la etajul dorit, coborî şi studie inscripţiile de pe peretele din faţă. Găsi cu uşurinţă ceea ce căuta şi urmă săgeata care indica direcţia respectivă. În faţa unei uşi din sticlă mată, cu canat din aluminu, citi pentru a doua oară, ca să se asigure că nu greşeşte:

PSIHOTERAPIE DE GRUP – Dr. Andrew Bogomil, medic psihoterapeut. Ciocăni şi intră.

O asistentă drăguţă şi tânără se ridică de la locul ei din faţa computerului şi îi veni în întâmpinare, zâmbindu-i cu căldură.

— Sunteţi doamna Bender, nu-i aşa?

— Exact! Se arătă Troy plăcut surprinsă de această primire.

— Numele meu este Wood, Pauline Wood, şi mă ocup de secretariat, zise gazda, luând-o de braţ pe noua pacientă şi invitând-o să ia loc. Doctorul vă va primi îndată. Până atunci am să vă servesc o cafea, mai zise asistentă, fără a aştepta vreun răspuns din partea nou-venitei. Vă veţi simţiţi minunat după şedinţele la care veţi participa, o să vedeţi!

— Credeţi? Întrebă Troy, destul de nesigură.

— Mă aflu în slujba doctorului Bogomil de doi ani şi până acum nimeni nu s-a plâns de munca lui. Deci, am toate motivele să cred asta, îi răspunse fata, arborând în continuare acelaşi zâmbet simpatic. Este un om extraordinar, o să vă convingeţi!

Şi cum pacienta îşi terminase cafeaua, drăguţa Pauline intră la psihoterapeut, chipurile pentru a vedea dacă o poate primi. Când se întoarse, îi zise, ajutând-o să se ridice:

— Poftiţi, doamnă!

Bărbatul îi ieşi în întâmpinare lui Troy, privind-o cu un surâs fermecător exact între ochi şi parcă Aspunându-i: Eu pot să te vindec, vreau să te vindec, îţi fac o bună impresie şi-apoi te voi vindeca, indiferent care e natura suferinţei tale!

Îi oferi un scaun poziţionat cu faţa spre lumina de afară şi se aşează la birou, cu spatele la geam. Apoi, prin gesturile şi cuvintele sale, încercă să-i insufle pacientei cât mai multă încredere în el. Deşi blând, îi vorbea cu fermitate, convingător, pe un ton egal, fără a o contrazice sau a o întrerupe.

— la loc, Troy, şi încearcă să fii cât mai relaxată!

— Mulţumesc, doc!

— Vreau să-ţi spun de la început că îmi doresc tare mult să fim mai întâi prieteni. Cu alte cuvinte, relaţia pe care o începem acum trebuie să se bazeze în primul rând pe prietenie şi abia apoi să fie una de la medic la pacient. Şi invers.

— O.K., zise femeia, docilă şi oarecum fascinată de persoana lui.

— Începe prin a-mi povesti despre suferinţele tale!

— Nu ştiu cum...

— De când te simţi rău?

— Să zicem că de acum doi-trei ani. Nu ştiu dacă soţul meu ţi-a spus, dar am făcut tot felul de tratamente pentru a rămâne însărcinată.

— Şi toate au fost în zadar. Mi-a spus. Ce-ai simţit acum doi-trei ani?

— Mai întâi m-a durut capul în mod constant. Apoi a început să mi se

facă frică din orice, să fiu timidă şi melancolică. Aşa am ajuns să-mi construiesc un fel de carapace a iflea, în care mă ascundeam atunci când nu voiam să mai ştiu de nimeni şi nimic.

— Vrei să zici că ai ajuns să te depărtezi de cei din casă?

— Nu ştiu dacă ei şi-au dat seama de asta.

— Ei?

— Adică mama şi soţul meu. Locuim laolaltă. Le vorbesc, stau împreună cu ei ca să nu-i supăr, însă cea care le răspunde la întrebări sau participă la diverse activităţi nu sunt eu, ci altcineva.

— Şi acea persoană dispare în momentul în care eşti din nou singură?

— De cele mai multe ori, însă nici una dintre aceste două personalităţi nu iese complet din mintea mea. Ele pot reveni în orice clipă, independent de propria-mi voinţă şi se cunosc una pe cealaltă. Adesea chiar discută între ele. Doc, ţi se pare că mă exprim incoerent?

— Nici vorbă, Troy. Vorbeşti chiar pe înţelesul terapeutului tău. Din câte-mi dau eu seama, se pare că avem de-a face cu Sindromul Personalităţii Multiple, prescurtat – SPM.

— Adică acesta ar fi diagnosticul stabilit de tine?

— Nu sunt 100% sigur, însă cred că, în mare măsură, este vorba despre SPM.

— Ţi se pare grav?

— Nici pe departe, dar trebuie să stăm mult de vorbă şi să descoperim împreună adevăruri pe care tu le-ai uitat, indiferent cât de dureroase ar fi acestea.

— Şi asta mă va ajuta să mă simt mai bine?

— Fără îndoială.

— Bine, dar cum, vom proceda?

— Personalitatea-gazdă, adică persoana ta – cea care eşti în realitate - trebuie să absoarbă cealaltă personalitate secundară, înţelegând secretele acesteia.

— E posibil să existe mai multe personalităţi?

— Nu este exclus.

— Şi atunci când voi afla despre toate acestea înseamnă că m-am vindecat?

— În cea mai mare măsură, însă nu este indicat să întrerupi tratamentul psihoterapeutic prea curând, indiferent că eu voi fi acela care se va ocupa de tine sau nu.

— Înţeleg…

CAPITOLUL II

Februarie 1999.

— Bună seara, doamnelor! Îşi salută terapeutul pacientele, debordând de bună dispoziţie. Agnes, Regina, Dorothea, am plăcerea să v-o prezint pe noua noastră prietenă. Ea e Troy.

Femeile o întâmpinară cu simpatie şi, după ce îşi strânseră mâinile, se aşezară pe scaune, formând împreună cu dr. Bogomil un cerc aproximativ.

Agnes-Teresa Braun, o doamnă cam la 30 de ani, se aşează în dreapta drăguţei nou-venite, zicându-i:

— Sunt sigură că ne vom înţelege foarte bine. Nici eu nu sunt pacienta lui Bogomil de prea multă vreme. Mai precis, de şase luni.

— Şi asta e puţin? Se miră Troy.

— În comparaţie cu celelalte... Terapeutul le mai lăsă o vreme să discute între ele pe diverse teme, apoi le captă atenţia.

— Astăzi aş vrea să începem discuţia noastră prin a evoca amintirile pe care le-am descoperit împreună. La sfârşit, o vom ruga şi pe Troy să încerce o rememorare a unor întâmplări de mult uitate, pe care le ţine ascunse în subconştientul ei. Vrei să începi tu, Agnes?

— Da, doc.

Bărbatul se ridică de la locul său şi stinse candelabrul din încăpere. Apoi, prin câteva apăsări succesive ale unor butoane, aprinse patru veioze, situate în fiecare colţ al camerei. Nu se făcuse întuneric, nici măcar o semiobscuritate misterioasă, însă atmosfera nu mai era aceeaşi ca înainte.

— Dă-i drumul, Agnes! Spune totul exact aşa cum ai făcut-o şi la celelalte întâlniri ale noastre! N-are de ce să-ţi fie jenă. Toate colegele tale au trecut prin situaţii asemănătoare.

— O.K, doc! Mama mea s-a recăsătorit când eu aveam 8 ani. Cel care a luat-o de soţie era văduv şi avea doi copii: un băiat de 15 ani şi o fată de 17.

— Cum îi chemă? Îi cerul terapeutul să precizeze. \

— Julian şi Thora. Mai departe... La început ne-am înţeles destul de bine. Altfel spus, fratele şi sora mea prin alianţă nu-mi acordau o importanţă prea mare. Dar, cu timpul, au început să mă privească din ce în ce mai insistent. Mai cu seamă ea. Când am împlinit 10 ani şi pieptul meu a început să prindă contur, Thora s-a apropiat subit de mine, copleşindu-mă cu tot felul de atenţii. Ne distram adesea împreună, mă lua cu ea în oraş şi chiar mă trata ca pe o egală, ceea ce pentru mine a însemnat enorm. Mai târziu, într-o

iarnă, m-a rugat să o las să doarmă cu mine în pat, pretextând că îi este frig de una singură. Atunci a început totul. Nu ştiu cum a făcut, dar, într-un timp foarte scurt, a trezit în fiinţa mea tendinţele homosexuale pe care le posedă fieca-re om. La început m-a masturbat cu mâna, apoi şi-a folosit gura cu măiestrie şi, ceva mafîncolo, m-a pus şi pe mine să procedez la fel. De ce să n-o recunosc, am fost extrem de încântată de ceea ce mi se întâmpla şi abia aşteptam să vină noaptea ca să ating din nou extazul! Totul era roz în jurul meu. Părinţii se înţelegeau bine, nu aveam nici un fel de probleme, ce mai, eram o familie fericită... Asta a durat până când Julian m-a prins într-o noapte cu capul între pulpele surorii mele mai mari. Atunci a înţeles totul, însă asta n-a fost nimic. Peste două zile m-a ameninţat că, dacă nu fac şi cu el la fel, va da totul în vileag părinţilor. Eram îngrozită. La fel şi Thora – cel puţin aşa mi s-a părut mie – care mi-a cerut să-i dau ascultare fratelui meu dacă nu vreau să provoc un dezastru. Mai mult la insistenţele ei, am acceptat, lăsându-mă cu greu convinsă. Thora mi-a spus că ea nu-l poate satisface pe Julian, fiindu-i soră de sânge. În timp ce eu nu îi eram... Mai întâi i-am făcut felaţie şi nu vreau să vă spun cât de greu mi-a fost. Aveam doar zece ani... Aproape 11. Dar el nu s-a mulţumit doar cu atât şi m-am văzut nevoită să mă las dezvirginată, ca să o protejez în primul rând pe mama, la care am ţinut întotdeauna enorm.

Aici Agnes-Teresa făcu o pauză, reluându-şi povestirea doar la insistenţele medicului.

— Spune mai departe, draga mea! Nu te sfii!

— Totul a scăpat de sub control la un sfârşit de săptămână, când părinţii ne-au lăsat singuri, având totală încredere în noi. De unde puteau ei să ştie ce făceam în lipsa lor?! Julian şi cu Thora au propus să ne jucăm – chipurile -împreună şi astfel am ajuns obiectul lor sexual. Dar erotismul şi amorul în grup pur şi simplu m-au dezgustat, sfârşind – după circa o săptămână de peripeţii -prin a suferi o depresie ce a necesitat internarea mea într-o clinică de psihiatrie. De aici m-am întors complet vindecată -sau cel puţin asta s-a crezut până nu de mult -*şi nu mi-am mai adus aminte de nimic, devenind o adolescentă retrasă, timidă şi foarte fricoasă, din cauze pe care nimeni nu le putea desluşi, nici chiar psihiatrii.

— Continuă, Agnes! Se văzu nevoit să intervină din nou dr. Bogomil după o altă pauză.

— Totuşi, nu pot spune că n-am avut noroc în viaţă. Soţul meu a fost un om extraordinar încă de la început şi de aceea i-am dăruit doi copii, la care ţin ca la ochii din cap. Şi totul a mers ca pe roate, în ciuda visurilor mele care

adesea nu-mi dădeau pace, până acum doi ani. Am început să nu mai fiu întotdeauna eu, de parcă o altă Agnes încerca să-mi ia locul. Între noi două s-a iscat o luptă permanentă, care mă făcea să-mi ies din minţi. În cele din urmă, am ajuns la dr. Bogomil şi acesta mi-a stabilit diagnosticul de care sufeream fără să am cunoştinţă: Sindromul Persona-lităţii Multiple. A urmat o serie de şedinţe în grup, în cadrul cărora am început să-mi aflu trecutul ce mocnea în subconştientul meu, şi – implicit -să mă simt din ce în ce mai bine, acceptându-l. Acceptând acest trecut de care n-aveam încotro să fug, n-aveam unde să mă ascund... Mai întâi, totul mi s-a părut a fi un vis urât, dar în cele din urmă am acceptat crunta realitate.

— Şi soţul tău ce-a zis când a aflat? Nu se putu abţine să întrebe Troy.

— Mie? Nimic. Cred că s-a bucurat că mi-am revenit la starea mea normală, ba chiar mai mult – graţie şedinţelor de psihoterapie la care particip – mi-am recăpătat entuziasmul şi pofta de viaţă de mult pierdute. Acum, când mă gândesc, realizez că acceptarea unei tragedii petrecute în copilărie nu este o problemă atât de complicată, dacă este tratată cu profesionalism. Mă simt mult mai bine, iar visurile acelea groaznice pe care le aveam au dispărut ca prin farmec, fără nici un fel de medicament. Vreau să mai ştii, dragă Troy, că întreaga mea stare de sănătate e excelentă, după cum susţine şi medicul nostru de familie. Nu mai am nici cel mai mic motiv să mă plâng de ceva.

— E rândul tău, Dorothea! Îi zise dr. Bogomil doamnei Crewson, ce părea a avea în jur de 60 de ani. Povestea ta e ceva mai specială, dacă mă pot exprima astfel.

— Mai specială? Dimpotrivă, Andrew! Eu cred că e cea mai banală poveste dintre toate. Am început să am probleme de ordin psihic pe la

25 vârsta de 25 de ani, după o copilărie şi o adoles-cenţă lipsite de culoare şi de viaţă, adică în care nu s-a întâmplat absolut nimic demn de reţinut. Sau aşa am crezut până acum doi ani. Am fost o tânără de condiţie medie, subjugată de o ten-siune nervoasă accentuată, căreia îi făceam faţă cu mare dificultate. Singura alinare am găsit-o în fumat. Ajunsesem să fumez trei pachete pe zi şi tot nu îmi ajungeau. Toată lumea din jur mă de-ranja şi nimic nu era pe placul meu. Asta până când am întâlnit un bărbat cu 30 de ani mai în vârstă decât mine, care şi-a dat seama că am un potenţial ieşit din comun. El m-a pus în fruntea companiei sale de construcţii, exploatându-mi energia la maximum. Acum, când mă gândesc, nu văd de ce mi-ar părea rău. Am muncit pe brânci, e drept, adesea 24 de ore din 24, însă tot am realizat ceva în viaţă. O locuinţă mai mult decât cochetă, câteva automobile pe care

le schimb când am chef şi un cont destul de rotund în bancă. Ce n-am realizat? O familie. Mai mult, m-am îndepărtat total de propriile rude. Cano am ieşit la pensie, însă, în urmă cu aproximativ cinci ani, viaţa a devenit pentru mine un calvar. – Poţi fi mai explicită? Interveni medicul.

— Am început să am tot felul de probleme psihice – poate şi pe fondul renunţării la fumat -justificate în special prin lipsa unei familii şi a prietenilor. Ajunsesem bolnavă de singurătate, dacă înţelegi ce vreau să spun, i se adresă ea nou-venitei. După câţiva ani, n-am mai rezistat şi m-am înfiinţat la uşa cabinetului lui Andrew, implorându-l să mă vindece de idioatele angoase ce puseseră stăpânire pe mine la bătrâneţe. Când a început să mă întrebe despre copilărie, mi-am dat seama pentru prima dată că nu-mi aduceam aminte mare lucru, iar ce puteam rememora vedeam parcă cu ochii altcuiva, Treptat, această evidenţă a devenit tot mai clară, iar Andrew m-a făcut să recunosc faptul că în interiorul meu sălăşluiau mai multe Dorothea. Una copilăroasă, care nu s-a putut maturiza de-a lungul anilor, alta temperamentală, care fumează enorm şi nu-şi poate afla liniştea nicicum, şi cea de-a treia – o bătrânică simpatică, fără probleme financiare, care doreşte să-şi trăiască ultimii ani ai vieţii într-un mod cât mai plăcut. Cum aveam de-a face cu mai multe personalităţi înghesuite în aceeaşi minte, dr. Bogomil a fost de părere că trebuie să redescoperim împreună trecutul meu. Şi nu oricum, ci prin hipnoză.

— Ţii minte că te-ai speriat la început?

— Exact aşa a fost! Cum, să mă pună să fac precum găina ori să mă târăsc pe jos, aşa cum am văzut eu la televizor? M-am întrebat. Însă în curând mi-am dat seama că nu voi fi pusă în cine ştie ce ipostaze neplăcute şi am acceptat tratamentul.

— Ceea ce este mai important abia acum urmează, a ţinut să precizeze terapeutul.

— Aşa e! Împreună cu ceilalţi, am aflat' marele secret al copilăriei mele, care m-a făcut să am o viaţă oarecum diferită de a altor femei normale. Pe scurt, ca so las şi pe Regină să vorbească, am aflat că dragii mei părinţi – fie-le ţărâna uşoară! – M-au supus unor cruzimi incredibile. Tata m-a violat sub ochii mamei, începând de la vârsta de cinci ani. Iar ea mă bătea, zicând că sunt o mare târfă şi îl ispitesc pe soţul ei. Acest supliciu de neimaginat pentru o minte nor-mală a durat trei ani de zile, până când el a suferit un accident de serviciu, paralizând de la mijloc în jos. Mama a crezut că asta este o pedeapsă de la Dumnezeu, s-a pocăit şi a încetat cu cruzimile. În ceea ce mă priveşte, această răsturnare de situaţie a fost cam tardivă, fiind obligată să

stau internată într-un sanatoriu montan aproape un an de zile. La sfârşitul perioadei, doctorii au declarat că sunt complet restabilită şi că mă pot întoarce la ai mei. De câte ori încercam să aduc vorba despre bestialităţile pe care le trăisem, am fost contrazisă vehement, ba chiar am urmat un tratament îndelungat cu tot felul de tranchilizante. Am sfârşit prin a crede că supliciile prin care trecusem se aflau doar în imaginaţia mea bolnavă, iar în cele din urmă am dat totul uitării. Şi nu mi-am reamintit nimic până când nu l-am întâlnit pe Andrew, cum de altfel mi se pare că v-am mai spus. De atunci, chinurile mele au încetat.

Terapeutul se ridică de la locul său, părăsi fără zgomot încăperea şi în două minute se întoarse cu o tavă pe care se găseau patru pahare cu limonada rece.

— Un mic respiro nu va strica nimănui, zise el, invitându-şi pacientele să bea.

— Mulţumim! Se auziră două voci. După ce tava fu pusă pe o măsuţă, dr. Bogomil reveni:

— Acum, tu, Regina!

— Eu n-am vrut să consult un psihoterapeut şi n-aş vrea nici acum.

— Te obligă cineva? O întrebă medicul. Rudele, soţul, prietenii?

— Nu. O fac de bună voie, fiindcă mi-am dat seama că altfel nu se poate. Nu pot fi un om normal fără aceste şedinţe bisăptămânale. Aşa se face că, de circa un an de zile, îngraş conturile bancare ale lui Andrew.

Cu un gest reflex, Regina Tymson îşi dădu pe spate bogată podoabă capilară şi îşi aşeză, graţioasă, un picior peste celălalt. Nu părea să aibă mai mult de 25 de ani, iar fustă scurtă pe care o purta te putea face să crezi că nu este genul de femeie căruia nu-i plac bărbaţii. Era, totuşi, măritată de doi ani, după cum avea să afle Troy mai târziu. Iar prezenţa sa la terapeut se datora unei lovituri primite în cap, cu un an înainte de căsătorie, ce fusese urmată de o pronunţată amnezie. Amnezie căreia nimeni nu i-a dat mare importanţă până la un moment dat.

— Din ziua accidentului, mi-am dat seama că foarte rar mai eram cea de dinainte. De câte ori mă concentram asupra unui lucru, o mulţime de voci încerca să vorbească în locul meu şi nu înceta decât atunci când izbucneam în plâns.

— Cam câte personalităţi te deranjau? O întrebă dr. Bogomil.

— Pe puţin zece. Dar acestea au început să părăsească personalitatea-gazdă, adică propria mea minte, chiar de la cea de-a treia şedinţă de terapie de grup la care am participat. Ceea ce mă deranjează este faptul că hipnoza

– sunt convinsă – a determinat această ameliorare a stării mele de sănătate psihică. Iar apoi am început să devin conştientă de nişte amintiri pe care n-aş fi vrut să le rememorez vreodată. Locuiam într-o fermă din apropiere de Stockton, California -proprietatea familiei mele – şi eram oarecum rupţi de lume. Singurul care ne mai aducea veşti de la oraş era unchiul Dennis, ce ne vizita destul de des. În rest, noroc cir televizorul şi cu aparatul de radio, altfel aş fi crezut că trăiesc pe o insulă pustie! Când aveam patru ani, ruda asta a mea a ţinut morţiş să mă înveţe să călăresc şi în cele din urmă a reuşit. Cu caii m-am descurcat destul de bine. Cu el a fost mal greu, fiindcă unchiul era puţin cam masochist. După ce mă viola pe unde apucă, ţinându-mă mereu deasupra lui, mă obliga să-l bat cu biciul şi pe urmă mă ameninţa că, dacă spun cuiva ce se întâmplă între noi, ne va ucide şi pe mine şi pe mama mea. Aşa că m-am mulţumit să-l bat cu poftă ani buni, răzbunându-mă în acest fel pe pornirile lui deplasate. Asta până când am împlinit 12 ani şi a început să-mi placă. Într-o zi, mama ne-a surprins asupra faptului şi mi-a tras o bătaie soră cu moartea – deşi ea nu recunoaşte acest lucru – băgându-mă în spital. După mai multe serii de tratamente, m-am întors la ai mei şi am fost, în general, un copil destul de cuminte. Când mi-am luat soarta în propriile mâini, părinţii m-au ajutat cu bani – mă mai ajută şi acum – iar toată lumea s-a declarat mulţumită. Doar eu mai aveam ceva probleme cu visurile în care eram violată, iar după aceea mă răzbunam în diverse moduri extrem de violente, ce mergeau până la crimă, după cum am reuşit să-mi reamintesc. Ceea ce mă îngrijorează acum este faptul că îmi doresc să fac sex aşa cum făceam când eram doar o copilă şi apoi să mă răzbun, biciuindu-l pe violator. Dar dr. Bogomil – de care am devenit dependentă – m-a asigurat că şi asta va trece la un moment dat.

— Aşa e, draga mea, n-ai de ce să-ţi faci pro-bleme, atâta timp cât te simţi bine din punct de vedere fizic şi mental! Ei, Troy, cum ţi s-au părut secretele prietenelor tale?

— Cutremurătoare, zise femeia după o clipă de gândire.

— Crezi că ai putea să ne povesteşti şi tu ce-despre tine?

— Desigur, însă eu n-am trăit asemenea gro-zăvii, aşa că sunt convinsă că am să vă plictisesc.

— > Nu se ştie! Remarcă psihoterapeutul, enig-matic, în vreme ce restul femeilor zâmbi cu înţe-legere în direcţia nou-venitei. Încearcă, totuşi!

— De acord. După părerea mea, am avut o copilărie cât se poate de banală, cu excepţia faptului că tata ne-a părăsit când eram foarte mică. Apoi mama s-a recăsătorit când aveam vreo trei ani şi, până la cinci, totul a fost

minunat. Tatăl vitreg mă iubea nespus de mult şi toţi eram fericiţi. Din nenorocire, un accident de circulaţie a făcut ca el să-şi piardă viaţa, iar mama să rămână văduvă pentru totdeauna. Cârn asta ar fi tot. Altceva nu ştiu ce aş putea adăuga.

— Bine. Cum cele două ore programate s-au scurs, vă mulţumesc pentru prezenţă şi ne vedem data viitoare. Troy, te-aş ruga să mai rămâi puţin, ca să încercăm împreună să punem la cale o psihodramă. Nu vreau să trecem dintr-o dată la hipnoză.

— Ce e aia psihodramă?

— Ai să vezi!

CAPITOLUL III

Martie 2001.

Neavând de lucru, detectivii Jane Heron şi. Eric Black, de la Divizia „Cazuri Speciale" a De-partamentului Poliţiei Los Angeles, erau puşi pe şotii. După ce se tachinară ca de obicei, mai ales pe teme sexuale, se gândiră să-l necăjească pe vreunul dintre colegi.

— Nu crezi că cel mai nimerit ar fi „Specialistul"? Întrebă poliţista. Prea îşi bate joc de noi când avem câte o problemă urgentă de rezolvat. Ne mai luăm şi noi revanşa... <j-t- N-am nimic împotrivă, răspunse Eric, entuziasmat de idee. O merită cu prisosinţă.

„Specialistul", aşa cum fusese poreclit dr. Butch Harrison, legistul Laboratorului criminalistic al D.P.L.A., era o fire ursuză, rigidă şi deloc receptivă la glumele celor doi detectivi. Din acest motiv îi fierbea ori de câte ori avea ocazia, dez-văluindu-le rezultatele criminalistice – la care reuşea să ajungă cu mare întârziere – şi ironi-zându-i fără excepţie.

— Atunci hai să-i cerem câte o cafea! Doar ştii cât e de zgârcit de cele mai multe ori!

Coborâră la braţ în subsolul unde se aflau sălile laboratorului, mult mai veseli ca de obicei. Bună dispoziţie li se trăgea şi de la faptul că erau siguri de un lucru foarte important. Legistul nu avea nici un cadavru de examinat, aşa că poliţiştii nu trebuiau să se teamă de glumele lui macabre.

Îl găsiră pe „Specialist" în propriul birou, cu nasul vârât în computerul său ultraperformant. * – Ce faci, dr. Mengele? Îl abordă Jane încă de la uşă. Nu ţi-a adus nimeni vreun hoit cu care să te distrezi?

Butch se opri din lucru, însă nu întoarse capul spre detectivi, gândindu-se la un răspuns pe măsură. Dar cum nu-i veni nici unul, continuă să tacă.

— Ţi-a înghiţit pisica limba? Interveni Eric.

— Poate că s-a contaminat cu vreunul dintre virusurile acelea

blestemate cu care lucrează şi i s-au blocat căile vocale?

— N-avem noi norocul ăla!...

Legistul se răsuci cu tot cu scaun, ţintuindu-i pe rând cu o privire aprigă.

— De ce-aţi venit? Numai ca să mă deranjaţi cu mutrele voastre de iepuri în călduri, sau aveţi o problemă de serviciu?

— Am venit, pur şi simplu, ca să ne oferi câte o cafea, îl lămuri poliţista. Îţi vine să crezi?

— Nu. Da' deloc, dacă mă înţelegi. Pentru voi e destul de bună şi poşirca de la automat. De ce s-o consumaţi pe-a mea?

— CăB mai bună, logic!

— Serios? Se bucură el pentru compliment. În acest caz, trebuie să vă întreb cu ce-aţi venit în schimb!

Cei doi se uitară unul la celălalt preţ de câteva secunde, fiind luaţi oarecum prin surprindere. Primul care-şi reveni fu Eric:

— Îţi vom spune un banc pentru a te scoate din starea în care te afli.

— Să auzim! Dacă reuşiţi să mă amuzaţi, vă servesc câte o cafea. Altfel, spălaţi putina înainte de a vă da eu afară!

— O.K.! Se arătă de acord detectivul. Cine spune? Adăugă el privindu-şi partenera, total dezorientat.

— Am eu unul! Îl scoase Jane din încurcătură. Cică se judecă un proces de jaf. Spărgătorul intrase noaptea şi furase argintăria chiar din dormitor. Deşi capul familiei s-a trezit la momentul oportun, acesta n-a intervenit, în ciuda faptului că tâlharul era un tip pirpiriu şi, pe deasupra, neînarmat. Eram foarte dezorientat, domnule judecător – încercă păgubaşul să-i explice judecătorului. De aceea nu l-am imobilizat. Mă tot întrebam cum o fi reuşit să deschidă uşa de la intrare şi să se strecoare până în dormitor pe neauzite, când eu n-am realizat o asemenea performanţă în 20 de ani de căsnicie!

Pe figura legistului nu'se mişcă nici măcar un muşchi când îşi întrebă colega:

— Păi, nu-l termini?

— Păi, l-am terminat...

— Şi care-i poanta?

— Că nevastă-sa îl auzea pe bărbatu-său când întârzia să ajungă acasă, iar pe hoţ nu l: a auzit.

— Aha! Mârâi Butch. Şi poanta pentru a merita, cafeaua unde e?

— Las' că-ţi zic eu unul mai bun, amice! Interveni Eric. Cu poliţişti.

— Bine, vă mai acord o şansă!

— Se întâmplă tot la tribunal:

— Aţi fost surprins pe stradă într-o postură indecentă, din câte am înţeles, şi aţi fost adus la secţie de un poliţist, zise judecătorul.

— Da, domnule!

— Beat, desigur!

— Da, amândoi...

— Gata, zise dr. Harrison, ridicându-se grăbit de pe scaunul său şi îndreptându-se spre filtrul de cafea. Sunteţi invitaţii mei!

— Asta înseamnă că ţi-a plăcut ultimul banc! Se bucură detectivul.

— Greşit. Asta înseamnă că nu vreau să-mi spuneţi şi altele... Nu vă pot suporta inepţiile la nesfârşit.

Jane şi Eric nu mai scoaseră o vorbă, fiecare întrebându-se în tăcere dacă trebuie să se întristeze pentru că nu i-au putut stârni râsul „Specialistului”, ori să se bucure că obţinuseră ceea ce îşi doriseră... în cele din urmă optară pentru cea de-a doua variantă, iar detectivul schimbă vorba cu abilitate.

— La ce lucrai, Butch?

— La un program ultrasecret. Construiesc roboţi care să înlocuiască detectivii din poliţie. Am de gând să vă scot la pensie cât mai curând...

— În acest caz, sper din tot sufletul să-ţi rupi gâtul! Zise Jane, sorbind impasibilă din cana oferită. Dar ştii că e bună? Aprecie ea calitatea cafelei şi, deodată, faţa i se lumină. Nimeni n-o face ca tine...

— Cu excepţia frumoasei noastre secretare Melanie, îl înţepă Eric, ca să nui ofere legistului prea multă satisfacţie.

„Specialistul” se abţinu să comenteze această ultimă remarcă, revenind în faţa computerului său, de care era realmente îndrăgostit.

— Atunci, dacă tot nu mai aveţi ce să-mi spuneţi..., zise el, întorcându-le spatele.

În acel moment, telefonul de pe biroul său începu să târâie.

— Poartă sunt. Dr. Harrison?

— La aparat!

— Vă caută un domn doctor pe nume Buford Petersen. Zice că vă este coleg de breaslă. Să-l aduc la dumneavoastră?

— Bineînţeles, cum să nu! Roagă-l să poftească imediat, adăugă legistul, întorcându-se spre detectivi. Este fostul meu profesor de psihologie şi psihiatrie din facultate. Cred că nu l-am mai văzut de vreo zece ani.

Februarie 1999.

— În primul rând, să-ţi explic despre ce este vorba, începu dr. Bogomil

să vorbească de îndată ce rămase singur cu noua lui pacientă, Troy Bender. Psihodrama nu este altceva decât o metodă de investigare şi diagnosticare, precum şi una de terapie modernă, care se foloseşte de jocul dramatic improvizat pe'o temă dată, pentru dezvăluirea gândurilor şi a atitudinilor unui pacient.

— Cu alte cuvinte?...

— Un fel de joc de societate, dacă vrei, care ne va fi foarte util la amândoi.

— Şi în ce constă acest joc?

— Ne vom închipui fel de fel de situaţii legate de copilăria ta şi de relaţiile familiale, astfel încât va fi posibil să desluşim lucruri ce s-aujntâm-plat, dar pe care tu le-ai gonit din memorie.

— Ai spus că doar ni le închipuim, doc, nu-l aşa?

— Exact!

— Atunci, să-i dăm drumul!

Andrew Bogomil se ridică de la locul său stinse două din cele patru veioze şi îşi trase aunul în faţa pacientei, pentru a o putea ve-ea mai bine.

— Să zicem că ai doi ani şi jumătate. Chiar dacă nu îţi aduci aminte de acea perioadă, încearcă să-ţi imaginezi cum erai.

— Mică, timidă, cu codiţe împletite de mama şi răsfăţată, intră Troy în pielea personajului imaginar.

— Foarte bine. Şi tata unde e?

— Nu e.

— Lipseşte de acasă cu treburi?

— Nu ştiu, dar nu e.

— Cât durează această absenţă?

— Până când mama aduce un alt tătic.

— Cum arată noul părinte?

— Frumos, vesel şi blând.

— Perfect. Deci, se poartă bine cu tine?

— Foarte bine. Ne jucăm, îmi dă să mănânc şi mă sărută înainte de culcare. Tot el e cel care mă trezeşte dimineaţa şi mă scarpină pe spate.

— Îi place să te mângâie?

— Îi place, iar eu mă simt minunat când o face. E atât de bun!

— Îl iubeşti?

— Nu ştiu. Sunt prea mică pentru a-mi da seama de asta, însă mă simt extraordinar de bine cu el.

— Cât timp a durat această fericire?

— Nu mult. La un moment dat, a dispărut din viaţa noastră şi nu l-am mai văzut. Abia mai târziu am aflat de la mama că a avut un accident de circulaţie şi a plecat în lumea celor drepţi.

— Mama ta îl iubea?

— Fără îndoială, continuă Troy să rememoreze amintiri de mult uitate.

— Nu i-ai auzit niciodată certându-se?

— Nu.

— Crezi că a fost un tată bun, ţinând cont de faptul că nu era decât unul vitreg?

— Deosebit de bun, de asta sunt sigură.

— Atunci când te mângâia, cum proceda?

— Nu înţeleg întrebarea, doc!

— Care părţi ale corpului ţi le atingea? Nu uita că e vorba doar despre un joc, Troy! Mai precis, despre o psihodramă.

— Bine. Mă mângâia pe cap, pe umeri şi pe spate.

— Nu ajungea niciodată cu mâna mai jos?

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, cred că ajungea, însă doar întâmplător.

Şi cum te săruta? Unde, vreau să zic...

— Pe obraji, câteodată pe gât şi pe mâini. Eu procedam la fel.

— Să ne oprim aici, Troy! Ţi-aş propune – desigur, dacă n-ai nimic împotrivă – să ne vedem şi mâine dimineaţă.

*

Martie 2001.

— Am onoarea, domnule profesor! Se ridică dr. Harrison în picioare, venind în întâmpinarea musafirului său. Nu v-am mai văzut de foarte multă vreme. Ce mai faceţi?

— Nu mare lucru, Butch, spre deosebire de tine. Am aflat că ai o carieră de invidiat. Felicitări!

— În mare parte, aveţi dreptate. Dar activitatea mea profesională ar fi fost mult mai laborioasă şi mai plină de succese notabile, dacă aceşti doi poliţişti n-ar fi existat, adăugă legistul, privindu-i pe colegii săi. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe detectivii Jane Heron şi Eric Black, „spaima” Diviziei „Cazuri Speciale” în care sunt angrenat.

— Mă bucur să vă cunosc! Zise dascălul, înţe-legând gluma fostului său student. Prof. Buford Petersen, actualmente simplu psihiatru la Spitalul Central din localitate.

„Specialistul” îl invită pe noul venit să ia loc pe un scaun şi, fără a-l mai

întreba, îi oferi o ceaşcă de cafea.

— Colega, noi ne retragem. O să-ţi aducem cănile mai târziu, bine?

— Dar nu e nevoie să plecaţi din pricina mea! Interveni Petersen. Ba chiar v-aş ruga, dacă este posibil, să rămâneţi! Ştiţi, intenţionez – dacă-mi veţi permite – să vă consult în legătură cu o problemă de... specialitate, dacă mă pot exprima în acest fel.

— Domnule profesor – sări Butch de la locul său -, nu-mi faceţi una ca asta! Se află pe capul meu de un sfert de oră şi parcă ar fi trecut o veşnicie...

Cu excepţia „Specialistului”, ţpţi zâmbiră, iar detectivii se aşezară cât mai comod pe locurile lor, gata să asculte o poveste interesantă. Şi aşa nu aveau ce face.

CAPITOLUL IV

Februarie 1999.

A doua zi, Pauline o întâmpină pe Troy Bender la fel de surâzătoare ca prima dată.

— Doctorul e pe drum, doamnă. Trebuie să sosească dintr-un moment întraltul.

— Nu e nici o grabă. De fapt, eu sunt cea care a sosit mai devreme.

— Eraţi nerăbdătoare să-l întâlniţi, dacă. – Mi permiteţi întrebarea?

— Poate că da... nu ştiu?! Oricum, soţul meu a plecat mai devreme de acasă şi am preferat să mă aducă el în loc să chem un taxi.

— Aşa! Poftiţi cafeaua dumneavoastră! E preparată la fel ca şi ieri, cu puţin zahăr. Nu mi-aţi spus dacă v-a plăcut.

— Chiar foarte mult, Pauline! Chiar foarte mult!

Prietenia pe care această secretară simpatică i-o arăta o punea în dificultate pe Troy. Ea ştia că secretarele sunt nişte fiinţe nesuferite, indiferente, distanţe şi total lipsite de tact. Acum se convingea de contrariu. Ba mai mult, această fată chiar îi plăcea pentru felul ei deschis de a fi şi pentru naturaleţea cu care se purta.

Gândurile pacientei fură întrerupte de sosirea vijelioasă a lui Andrew Bogomil, care se miră văzând-o.

— Am întârziat cumva? Nu-i veni acestuia să creadă, consultându-şi ceasul.

— Nu, doc. Eu sunt cea care a sosit mai devreme. Tocmai despre asta discutam cu Pauline.

— Aha, înţeleg! Te rog să pofteşti în biroul meu! Începem îndată.A

Femeia făcu ceea ce i se ceruse şi rămase în picioare, neştiind unde să se aşeze. La un semn al lui, luă loc pe o canapea ceva mai joasă decât una

normală şi aşteptă în tăcere ca el să se pregătească.

— M-am gândit mult la problemele tale, dar mai întâi spune-mi dacă ai avut vreun vis azi-noapte!

— Îmi aduc aminte doar că am adormit greu şi m-am trezit obosită. Atât..

— Troy, eu cred că putem începe şedinţele de hipnoză chiar de astăzi. Tu ce părere ai? Ts consideri pregătită?

— Nu, şi nici nu cred că voi fi vreodată, însă sunt gata să fac ce spui tu, doc!

— E bine că ai încredere-n mine. Mai bine zis, e un lucru esenţial în această muncă. Vom imprima totul pe o casetă audio, pe care o vei putea asculta mai târziu. Dar e bine să fii singură prima dată. Poate că nu vei vrea ca altcineva să-ţi cunoască secretele.

Bărbatul trase toate draperiile, astfel încât lumina zilei abia mai putea pătrunde în birou, şi lăsă luminile stinse. Apoi se aşeză pe un scaun la doar un pas de ea şi începu s-o privească intens în ochi. Îi zise:

— Acum începi să ai totală încredere-n mine! Dr. Bogomil îi vorbea calm, dar în acelaşi timp cu multă fermitate. Gesturile sale erau domoale şi simple, astfel încât să nu-i distragă atenţia pacientei. Îi puse în mâna dreaptă un disc având un diametru de circa 20 cm, apoi îi ceru să-l ridice la înălţimea ochilor şi să privească fix în centrul acestuia. Obiectul, confecţionat din plastic, avea pictate mai multe cercuri concentrice de culoare neagră, pe un fond de un alb imaculat. Contrastul deosebit de obositor o făcu pe Troy să-şi mijească ochii încă din primele secunde de concentrare.

El se ridică încetişor şi, plimbându-şi mâinile deasupra corpului ei, fără să o atingă, îi vorbi:

— Când voi spune „trei”, nu te vei mai putea scula de pe canapea. Şi cu cât vei încerca mai mult, cu atât eforturile tale vor fi mai zadarnice. Deci, când voi spune „trei”, nu te vei mai putea ridica de pe canapea, fepetă el. Şi, cu cât vei încerca mai mult, eforturile tale vor fi mai zadarnice.

După ce reluă formula de trei ori la rând, terapeutul o prinse de mâna cu care ţinea discul şi o mişcă lent, de câteva ori, în sus şi în jos, făcând-o pe Troy să închidă şi să deschidă ochii.

— Dacă vrei, poţi sta cu ochii închişi, însă nu te poţi ridica de pe canapea. Reazemă-te de spetează! Aşa. Unu..., doi..., trei! Acum vei face* tot ce-ţi ordon eu! Adăugă medicul, luându-i obiectul din mână şi pornind reportofonul aflat în apropiere.

Pacienta respira alene pe gură, stătea cu ochii închişi, iar trăsăturile

feţei sale erau complet destinse, relaxate.

— Te afli în casa mamei tale şi ai trei ani împliniţi. Ce faci?

— Mă joc cu mama de-a croitoresele, răspunse Troy după un moment de ezitare.

— Tatăl tău unde e?

— Nu ştiu..., nu-l cunosc..., da' o să vină.

— Uite că a venit! Ce faceţi?

— Ne jucăm împreună. Sunt foarte fericită cu el.

— Mama a plecat la bucătărie ca să pregătească cina, iar voi doi aţi rămas să vă mai jucaţi- Ce faceţi?

' – Tata mă ia în braţe, mă mângâie şi mă sărută.

— Îţi place?

— Nespus de mult.

— Îţi pune mâna pe piele când te mângâie?

— ... Da, îmi pune.

— Şi te mângâie acolo unde ţie îţi este ruşine?

— ... Da, mă mângâie. Acum se uită la mine altfel.

— Cum?

— Nu-mi dau seama, dar parcă ar vrea să-i dau ceva.

— Stai în braţele lui? În -... Da, şi el mă leagănă.

Wbr- Te mişcă în poală înainte şi înapoi? Mf -... Da, aşa faceJ Şi mie îmi place să mă frec de poala lui. Îl mai. Pup şi eu din când în când. Vrea mai mult de la tine, nu-i aşa?

— ... Da, aşa e!

— Îţi scoate rochiţa şi chiloţeii, lăsându-te în pielea goală? Îţi spune că trebuie să faci baie?

— ... Da, aşa face. Eu îi spun că am făcut şi ieri, dar el insistă. Vrea să fiu curată pentru el.

— Îţi pune mâna acolo?

— Unde, pe funduleţ?

— Da.

— Îmi pune mâna peste tot şi eu mă gâdil.

— Te strânge în braţe, te lipeşte de pieptul lui?

— ... Da, aşa se întâmplă.

— Poţi să povesteşti singură mai departe?

— Nu ştiu ce să spun.

— Continuă să te sărute?

— Da.

— Capul lui coboară spre buricul tău, apoi spre picioare şi se opreşte între pulpele tale micuţe?

— ... Da, aşa se întâmplă. Iar sărutările lui mă ard, atât sunt de fierbinţi. Îi spun să se oprească, dar el nu vrea. Îmi promite cadouri şi mă face să-l ascult.

— Pe urmă scoate un obiect din pantaloni?

— ... Da, şi eu mă sperii. Nu ştiu ce fel de joc e ăla. Mă pune să-i mângâi obiectul cu amândouă mâinile.

— Pe urmă?

— Nu mai ştiu, zise Troy, în vreme ce câtevc lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji,

— Nu cumva te ridică de subsuori şi îţi depărtează picioarele?

— Nu ştiu! Răspunse femeia, începând să plângă şi mai tare. Nu mai ştiu nimic!

— Bine, acum te vei trezi! Zise terapeutul, oprind reportofonul. Apoi îi suflă cu putere între ochi şi bătu o dată din palme.

Troy Bender deschise ochii şi privi în gol circa un minut.

— Cum a fost, doc? Întrebă ea când se simţi complet restabilită după şedinţa de hipnoză.

— Pentru început, destul de bine, chiar promiţător, dacă pot spune aşa.

— Îmi dai casetă ca s-o ascult?

— Numai dacă insişti.

— Dar la început ai zis altceva.

— Ţi-o dau dacă insişti, ţi-am spus! N-aş vrea să te influenţeze în vreun'fel. Cel mai bine ar fi să le asculţi pe toate la sfârşitul tratamentului. Dar tu eşti cea care hotărăşte.

— Bine, doc, cum zici tu. Când ne mai vedem?

— La următoarea şedinţă de grup. Cunoşti programul. Am o rugăminte la tine. Dacă visezi, ar fi bine să-ţi notezi totul. Vom discuta împreună despre visurile tale şi vom încerca să le analizăm.

— O.K., doc, m-ai convins!

CAPITOLUL V

Octombrie 2000.

Marissa Milnors sună la uşa locuinţei psiho-'terapeutului la ora stabilită. Nu îl deranja duminică pentru prima dată şi, de aceea, nu avea nici un fel de emoţii. Bărbatul îi deschise mai repede decât s-ar fi aşteptat ea, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva o văzuse pe geam când intrase în curte.

— Poftеşte, Marissa! Mă bucur că ai ajuns la ora stabilită. Apreciez în

mod deosebit punctualitatea, ştii asta.

— Hello, doc! N-am mai vorbit de multişor despre starea sănătăţii mele. Cum crezi, că evoluează terapia?

— Asta tu trebuie să mi-o spui! De când ne cunoaştem?

— Să tot fie un an de când te-am consultat prima oară, Andrew.

— De atunci ai mai avut vreo tentativă de sinucidere?

— Nici una.

— Şi, de când am descoperit împreună ceea ce ţi s-a întâmplat în copilărie, te mai supără celelalte personalităţi'ale tale, care nu-ţi dădeau pace nici ziua nici noaptea?

— Nu, ce-i drept. Cu timpul au dispărut cu toate, o dată cu banii mei din cont, adăugă Marissa, încercând să glumească.

— Draga mea, în această lume nimic nu e pe gratis. Iar serviciile de calitate sunt scumpe, doar nu trebuie să te învăţ eu asta!

— Aşa e, doc, nu te ambală! Am vrut să fac şi eu haz de necaz. Nu-i vorbă, de când mi-am luat doctoratul, am mai mulţi bani şi asta îmi permite să particip la terapia de grup pe care o oferi. Dar n-o să mai apuc niciodată să cumpăr casa vjsurilor mele, dacă o ţin în ritmul ăsta.

— Nu-ţi rămâne decât să te vindeci definitiv şi să ne părăseşti. Îţi trebuie doar ceva mai multă voinţă. Dar parcă spuneai ceva despre nişte, visuri? O întrebă medicul, invitând-o să ia loc pe canapeaua din living-room. Ai mai visat ceva în ultima vreme?

Nu-mi pot aminti în ruptul capului ce!

— Atunci ai să-mi spui după ce te hipnotizez.'

De acord?

— Asta speram şi eu, Andrew. Când începem?

— Chiar acum.

La cei 29 de ani ai săi, Marissa Milnors era o femeie superbă şi provocatoare. Devenită blondă din şatenă, făcea furori oriunde se afla, cu picioarele sale deosebit de lungi, cu şoldurile frumos arcuite şi cu pieptul ce ar fi putut trezi la viaţă şi un eunuc. Dar şi la chip arăta demenţial. O frunte lată, uşor bombată, adăpostea doi ochi mari, verzui şi un nas uşor acvilin ce denotă hotărâre şi tărie de caracter. Buzele, cu colţurile orientate în sus a zâmbet şi deosebit de sen-zuale, erau capabile să scoată din minţi orice bărbat. O bărbie fină şi, totodată, hotărâtă, uşor împinsă înainte, îi conferea un aer îndrăzneţ ce nu trecea neobservat pe stradă, în afaceri sau în societate.

Se măritase la vârsta de 20 de ani, pe când, nu era încă majoră, dar

căsnicia nu ţinuse prea mult. Apoi se dedicase în totalitate studiului, în vătând pe rupte câte 20 de ore pe zi. Din fericire rezultatele sale splendide au justificat eforturile.

Depuse. În scurt timp, a ajuns să conducă un im-portantdepartament în cadrul unei companii de asigurări, iar de curând fusese aleasă ca preşedinte executiv al acesteia, un post la care nici nu îndrăznise să spere vreodată.

Dar – pentru că trebuia să existe şi un „dar” -, munca intelectuală susţinută ani de-a rândul nu trecuse peste ea fără să lase urme. Iar acestea erau, din păcate, de ordin psihic. După două tentative de sinucidere şi alte câteva stan depresive pe care le depăşise cu greu, Marissa ajunsese la uşa cabinetului doctorului Bogomil şi începuse terapia de grup.

— la loc, te rog! O invită gazda, aşezându-se în faţa ei şi punându-i un disc hipnotic în mână.

Marissa ştia ce are de făcut şi, în scurt timp, rămase inertă pe canapea, cu ochii închişi.

Bărbatul îi luă discul din mână, îl puse pe birou şi începu să se dezbrace de haine până când rămase în pielea goală. Apoi se apropie de tânără şi îi ordonă:

— Deschide ochii şi fă tot ceea ce-ţi voi spune continuare. Eşti o prostituată experimentată, vulgară şi trebuie să mă satisfaci fără mofturi! Bu sunt pentru tine domnul director. Ai înţeles?

— Da. – Domnule director! Vrei să mă dezbrac ca să mi-o tragi?

După ce îi răspunse afirmativ, dr. Bogomil luă un afrodisiac puternic împreună cu un pahar de apă, dădu drumul la casetofon şi se aşeză pe canapea.

— Dansează în timp ce te dezbraci! Ordonă el, aşteptând ca stimulentul sexual să-şi facă efectul.

Aflată în transă, pacienta se conformă fără să comenteze, stârnind imediat erecţia psihotera-peutului ei.

— Bravo, Marissa, eşti adorabilă! Exclamă bărbatul când ea rămase goală-puşcă.

— Acum ce mai doreşte domnul director?

— Ce-ai zice de o felaţie cum scrie la carte? Răspunse aşa-zisul client.

— Adică să ţi-o sug? Nimic nu-mi place mai mult pe lume, domnule sculă de elefant!

Şi zicând acestea îngenunche în faţa lui. Începând să-i alihte cu limba membrul inflamat. – * la-o toată, n-o mai amăgi! Se auzi ordinul lui Ascultându-i îndemnul, Marissa prinse a-i în ghiţi mădularul până la testicule,

făcând efortur vizibile pentru a-i fi pe plac. Îşi unduia provoca tor şoldurile generoase cu care o înzestrase natura, îşi bălăbănea sânii în toate părţile şi rupea ritmul mişcărilor din cap la scurte intervale de timp, dezmierdându-l ba mai repede, ba mai

El o apăsa din când în când de ceafă, simţind cum îi atinge amigdalele. În cele din urmă, îi porunci:

— Dă-mi sfârcurile să ţi le muşc!

— Serviţi-vă, domnule director! Îşi dădu ea con-cursul, ridicându-se în picioare şi aplecându-se deasupra lui. Muşcaţi-le cu poftă şi nu vă opriţi

Dr. Bogomil îi dădu ascultare, încântat de aceste replici. Avusese o idee excelentă când o transformase în prostituată. Iar dacă ea juca rolul unei târfe, atunci el trebuia să se poarte precum cu o târfă.

— Depărtează-ţi picioarele! Îi ceru terapeutul, apoi îi introduse cu brutalitate două degete în vagin şi începu să le mişte când circular, când înainte şi înapoi.

— Şi bine îmi faceţi, domnule director! Scânci femeia, lăsându-se cât putea de mult în mâna ce o penetra. Dar mai aveţi degete, nu-i aşa? Băgaţi-mi unul şi în spate!

Când cererea îi fu îndeplinită, Marissa se lăsă cu neruşinare tot mai mult în mâna lui şi juisa cu un râs dement.

— E minunat, domnule director! Eşti un armăsar pe cinste!... Gemând, din ce în ce mai excitat, medicul îşi dădu seama că e cazul să schimbe „tratamentul” şi îi ceru pacientei:,

— Acum urcă şi lasă-măşă intru în tine!

Ea îl încalecă, zâmbitoare, şi se lăsă cu toată greutatea în membrul erect ce stătea gata pregătit de atac. – Începu să geamă, strângând-o cu putere de şolduri şi coifitinuând să-i muşte sânii opulenţi.

— Mai tare., domnufe director! Încercă Marissa să-l incite; şi mai mult: Regulează-mă ca să mă doară! Vreau să mă doară!

El îi duse o. mână la spate şi, cu un deget, pipăi după orificiul rămas liber. Apoi şi-i insinua înăuntru şi acceleră galopul sexual.

Ea înrfipu să ţipe incoerent la fiecare penetrare, rostind tot felul de obscenităţi şi îndemnuri vulgare, aşa cum i se ordonase. '

Roşu la faţă şi pe gât, cu gura încă plină de sfârcurile ei, dr. Bogomil ejacula, scoţând sunete înfundate. Apoi o mai ţinu o vreme în poala lui, mângâindu-i corpul de zeiţă şi îi zise:

— Nu-i aşa că ţi-a plăcut?

— Oh, da! N-am mai făcut niciodată dragoste atât de bine.

— Acum întinde-te pe canapea şi dormi până când îţi voi spune eu să te îmbraci! Pacienta îi dădu şi de astă dată ascultare, postându-se cupicioarele desfăcute pentru ca'el s-o şteargă cu un prosop umed, pe care-l adusese de la baie.

— Marissa, poţi să te îmbraciîîi comandă-terapeutul.

Aerisi încăperea, opri muzica şi derulă caseta lin reportofon până la capăt, ca eâ să creadă că âAfost înregistrată.

Vcum că totul e pus la punct, poţi reveni printre oamenii de rând! Îşi zise eiTprivind-o încă pată cu afecţiune. Eşti o târfă al naibii de fru-Hbasă! Cât despre calităţile tale de curtezană, să mai Vorbesc... Sunt admirabile!

Se apropia-de ea, îi suflă de câteva ori între hi şi bătu din palme, cerânou. – I: – Trezeşte-te, draga mea! Nu-ţi vei aduce înţe nimic din ceea ce s-a petrecut şi nici nu i visa ceva la noapte.

Marissa Milnors părăsi locuinţa terapeutului său extrem de tulburată. Acesta îi povestise ce reuşise să scoată de la ea în starea de hipnoză profundă în care se cufundase. Tânăra îi povestise, chipurile, cum una dintre personalităţile ei fusese prostituată, imediat după ce divorţase de soţ. N-o făcuse pentru bani, ci din cauza faptului c4 avea o adevărată vocaţie pentru acest... domeniu de activitate. Ba mai mult, îi relatase doctorului Bogomil cum îşi servise un client. Ea se ruşinase de acele fantasme, însă sfârşise – convinsă fiind de medic – prin a accepta crunta realitate. Fusese, într-adevăi), prostituată, dar me moria personalităţii-gazdă refuza să creadă acest lucru. Era şi motivul pentru care Marissa nu-şi putea aminti nimic decât atunci când se afla sub hipnoză.

— Cu timpul te vei obişnui şi cu acest gând, i spuse el. Ai să vezi! Nu e nici o tragedie. Ce-a fost a fost şi gata! Acum ai un viitor strălucit ina înţe şi asta e tot ce trebuie să te preocupe.

Nu-l contrazise, deşi ar fi vrut. O durea burta dar îşi imagina că acest lucru se datorează tot hipnozei.

Probabil că organismul meu a retrăit în totalitate senzaţiile actului sexual pe care i l-am relatat, se gândi ea. Să fi fost cu adevărat o târfă?

Îşi consultă ceasul. Fiind duminică, nu avea ce face.

Poate că n-ar fi rău să-i dau un telefon prietenei mele! Îşi zise ea, căutându-şi telemobilul în poşetă. O discuţie cu cineva de care nu trebuie să mă ascund mi-ar prinde foarte bine.

O plăcuse pe Troy din clipa în care o cunoscuse. La nici o lună de la prima întâlnire, ajunseseră să-şi povestească vieţile şi să-şi împărtăşească necazurile ori bucuriile.

— Alo, eu sunt! Ce făceai?

— Tocmai am mâncat ceva şi mă gândeam să mă ocup puţin cu grădinăritul. Tu?

— Am fost acasă la dr. Bogomil şi acum am scăpat. Nu ştiu încotro s-o apuc.

— Treci pe la mine?

— Numai dacă nu te deranjez,

— Ce vorbă mai e şi asta? Bineînţeles că nu mă deranjezi! Te aştept. Am multe să-ţi spun.

— Şi eu.

Din cauza faptului că făceau parte din grupe diferite de terapie, cele două prietene nu se mai văzuseră de vreo două săptămâni. De aceea, îmbrăţişarea lor fu mai lungă ca de obicei.

— Mi-ai lipsit, Marissa! De ce nu mi-ai mai dat nici un telefon?

— Ştii cât sunt de ocupată în cursul săptămânii! Dar tu de ce n-ai făcut-o?

— Lasă că asta nu mai contează acum, când ne-am revăzut! Te invit la o cafea dacă vrei!

— Nu rhi-ar strica, mulţumesc! Văd că încă te ocupi de trandafiri, în ciuda sfaturilor terapeutului. Nu zicea el că aceste flori au o influenţă malefică asupra psihicului tău?

— Ba da, însă mie tot nu-mi vine să cred. Am iubit toată viaţa trandafirii şi mi-e imposibil să accept că aceste plante mi-ar putea face rău.

— Deci, până. la urmă, Stanley te-a părăsit.

— Acum o săptămână.

— La mijloc a fost vorba despre bani?

— Nu. Şi-a justificat decizia prin faptul că nu-mi mai putea suporta stările de angoasă şi act zaţiile pe care le tot proferam la adresa lui şi a mamei mele.

— Ce-ar fi să-mi spui mai pe larg cum s-a întâmplat?

— Dacă vrei... în timpul şedinţelor de hipno-ă, am aflat că tatăl meu vitreg m-a violat până la vârsta de cinci ani, când l-a luat dracu'.

— Asta ştiam deja.

— Ei bine, i-am reproşat mamei mele că mi-a ascuns adevărul şi că mf-l ascunde în continuare.

— Despre ce adevăr tot vorbeşti?

— George WAMelman, fostul soţ al mamei mele7TrraATTu7rt7rrtr-un accident de circulaţie, ci a fost otrăvit.

— Nu mai spune!

— Da. Mama a făcut-o, după ce el a recunoscut totul. Apoi a fost judecată şi achitată. Din cauza şocului suferit, eu nu mi-am mai adus niciodată aminte de acele zile. Nu-mi amintesc nici acum decât atunci când mă aflu sub hipnoză.

— Şi ea ce-a zis când i-ai aruncat adevărul în faţă?

— A continuat să tăgăduiască, Marissa. Continuă să tăgăduiască cu neruşinare, cu toate că îşi dă seama că nu vom mai fi ca înainte dacă va minţi la nesfârşit.

— Oare de ce o face?

' – Cred că îi e ruşine de ea pentru faptul că m-a nenorocit. E atât de ipocrită, încât mă bate încontinuu la cap că George era un om minunat, care mă iubea ca pe ochii din cap. Şi că a murit, într-adevăr, într-un stupid accident de circulaţie.

— Dumnezeu s-o mai înţeleagă...

— Problema cea mai stringentă e alta, draga mea prietenă. Acum că soţul meu m-a părăsit, fără ajutorul financiar al mamei nu-mi voi mai putea plăti medicul. Iar fără şedinţele de terapie în grup nu ştiu ce mă voi facel

— Încurcată situaţie...

— Lasă, spune-mi despre tine!

— Uite, tocmai am fost la dr. Bogomil şi simt eu că parcă nu e totul în regulă.

— Ce vrei să spui?

— M-a hipnotizat şi pe urmă mi-a povestit că i-am descris o scenă de sex de pe vremea când eram prostituată.

— Tu, prostituată? Cred că glumeşti!

— Te asigur că nu. Bineînţeles, eu nu-mi aduc aminte de absolut nimic, deşi încerc să-m rememorez trecutul. Dar Andrew este de o cu totul altă părere. Ceea ce mă îngrijorează mă mult este faptul că, după şedinţe, simt dureri va ginale. Ori eu n-am mai făcut sex de vreo dou. Luni.

— Este pentru prima oară când ţi se întâmpin asta?

— Nu. Stai puţin! Cred că e a treia oară. Şi de fiecare dată i-am povestit, fiind în transă, despre diverse partide de sex.

— Foarte ciudat.

— Ştii la ce m-am gândit eu? Că trăirile acelor amintiri îmi provoacă durerile respective. Probabil că organismul meu, coordonat de creier, percepe excesele sexuale ca şi cum acestea s-ar petrece în realitate. De aici ar putea proveni durerile, nu?

— Eu ştiu?! N-ar fi exclus. Dar vreau să-ţi spun şi eu ceva!

— Te ascult!

— Şi mie mi se par ciudate aceste şedinţe de hipnoză la el acasă.

— Ai vreun motiv anume? Se îngrijoră Ma-rissa. Acuzi şi tu dureri vaginale?

— Nu, nu e vorba despre aşa ceva. Dar când plec dé la el am o teamă atât de mare în suflet, încât mi se face frică până şi de umbra mea. În plus, nopţile încep să visez tot felul de ritualuri satanice, iar dimineaţa mă scol lac de sudoare şi mult mai obosită decât m-am culcat. Mi se face şi groază când mă gândesc că duminica viitoare sunt programată la el acasă, pentru o nouă hipnotizare...

CAPITOLUL VI Martie 2001.

— Am o pacientă mai deosebită despre care vreau să vă vorbesc, îşi începu discursul psihiatrul Buford Petersen.

— Domnule profesor – îl întrerupse dr. Har-l rison -, dar ştiţi foarte bine că eu nu m-am specializat pe asemenea probleme!

— Aşteaptă o clipă, Butch! Nu e vorba doar despre specialitatea mea. Ai să vezi! Lucrurile sunt mult'mai complicate.

— Bine, dar...

— ... Colega, îl laşi pe profesor să vorbească sau nu? Interveni Jane, punându-l la punct pe legist, care se rezumă la a mormăi în surdină. La atâta lipsă de tact mă aşteptam din partea Iu Eric, nu a ta. Vă ascultăm, domnule profesor!

— Mulţumesc! Poate aţi auzit vorbindu-se de spre renumitul psihoterapeut dr. Andrew Bogomii, care a devenit de puţin timp unul dintre cei mai bogaţi oameni din L.A.

— Eu unul, nu, zise detectivul Black. Poate colegii mei.

Cum Butch şi Jane ridicară din umeri a neştiinţă, profesorul continuă:

— La începutul acestui an am fost consultat de o pacientă a acestui doctor, pe nume Troy Bender, şi ea mi-a relatat o poveste extrem de interesantă. Vreau să vă asigur că am primit încuviinţarea ei pentru a informa poliţia.

Naraţiunea profesorului Petersen dură mai bine de o oră, însă nici unul dintre poliţişti nu dădu semne de plictiseală. Fuseseră atât de concentraţi asupra subiectului în discuţie, încât nici nu-şi dădură seama când trecuse timpul.

La sfârşit, Eric întrebă:

— Şi ce credeţi că ar trebui făcut, profesore?

— Avem două alternative. Ori considerăm că femeia care a devenit pacientă mea din lipsa banilor e complet scrântita – ceea ce nu-rrn vine să cred, din moment ce starea sănătăţii ei psihice s-a îmbunătăţit de când a fost nevoită să renunţe la terapia de grup – ori îl suspectăm pe dr. Bogomil şi vedem ce fel de influenţă manifestă el asupra celor opt paciente (dacă nu mai multe), pe care le tratează pentru 600$ pe săp-tămână încasaţi de la fiecare...

— 600 de dolari americani? Nu-i veni lui Jane să creadă că auzise bine.

— Exact 600!

— Păi cred şi eu că s-a îmbogăţit! Numai că pe spinarea altora...

— Eu zic să punem răul mai mare în faţă şi să mergem pe ideea că Bogomil ăsta e un escroc! Îşi dădu Eric cu părerea.

— Asta doar pentru că n-avem, deocamdată, un caz de care să ne ocupăm? Îl ironiza partenera lui.

— Nu de asta. Însă intuiţia îmi spune că avem de-a face cu o mare problemă ce trebuie rezolvată cât de curând.

— Şi încă nu v-am spus toate amănuntele, comentă profesorul. N-am vrut să vă ţin până diseară la poveşti.

— Ştiţi ce nu înţeleg? Vorbi şi Butch. Cu ce v-aş putea fi.eu de folos? V-am spus că n-am cine ştie ce cunoştinţe în domeniu.

— Lasă, amice, că pentru noi rămâi tot „Spe cialistul”! Ripostă Jane. Eu şi Eric habar n-aven' cu ce se mănâncă psihotera... asta, de care s-s tot vorbit.

— Am să vă spun eu în două cuvinte, dacă mai aveţi răbdarea să mă ascultaţi, îi asigură profesorul Petersen. Este vorba despre un aşa-zis Sindrom al Personalităţii Multiple, pe scurt SPM.

*

Octombrie 2000.

— la loc, Troy, şi relaxează-te! Gândeşte-te la ceva frumos.

— Asta va fi cam greu, doc, după ce soţul m-a părăsit şi mama mă ameninţă zilnic şi ea că mă va lăsa singură.

— Încearcă, totuşi!

După procedură obişnuită, dr. Bogomil îi luă discul din mână şi îi porunci să facă tot ce-i spunea el.

— Te afli într-un trib haitian şi participi activ la un ritual local. Un şaman se apropie de tine şi îţi ordonă să conduci ceremonia din acea noapte cu lună plină. Nu ai de ce te teme pentru că ai mai asistat la aşa ceva. Aminteşte-ţi!

— Aşa e, am mai participat.

— Te voi ajuta eu să nu greşeşti! Vei fi dezbrăcată până ia brâu de doi vrăjitori voodoo, care îţi vor picta pieptul şi abdomenul. Îi vezi?

— Da. Au început deja să-mi scoată bluză şi sutienul. Alţii aduc câţiva peşti otrăvitori de prin partea locului şi fac un foc mare. În păr mi se prind trandafiri roşii.

— Unde este victima ce urmează a fi sacrificată?

— 'Este adusă chiar acum, legată de mâini şi de picioare. Atârnă de un par pe care doi bărbaţi îl poartă pe umeri. Pieptul îi este plin de trandafiri albi, inocenţi.

— E un bărbat, deci.

— Da, un tânăr în floarea vârstei, gol, ce va deveni zombi. Lumea cântă şi dansează în jurul lui. Se bucură că el va pleca şi se va întoarce de pe tărâmul întunericului.

— L-au întins pe pământ cu membrele răstignite?

— Da. E legat şi nu se poate mişca. De fapt, nici nu încearcă. E rândul meu să intru în joc.

— Bine, descrie-mi ce faci!

— Îi îndes cu de-a sila bucăţi mari de peşte în gură, îi dau să bea un lichid verde la culoare şi aştept să-şi mai tragă sufletul. Apoi, mă apropii de el cu „castravetele zombilor”, ce conţine substanţe halucinogene, în special scopolamină, şi i-l dau să-l mănânce. Pe urmă iau o găină care

70 mi se aduce, îi străpung inima cu un pumnal de dimensiuni mari şi las ca sângele să se prelingă pe tânărul întins la pământ. Asistenţa intră în extaz, în vreme ce eu întind sângele pe pieptul lui, desenând o mulţime de cercuri.

— Omul vorbeşte?

— Cred că se roagă să moară mai repede, pare extrem de speriat.

— Ţie îţi este frică?

— Acum nu-mi mai este. Ba chiar îmi place acest joc.

— Ce faci?

— Îi înfig şase pene ascuţite în piele şi aşez între acestea scheletul peştelui otrăvitor pe care l-a mâncat. Presar deasupra petale de trandafiri. El ştie că o să moară, însă în ochii lui zăresc o rază de speranţă. E timpul să-l omor, apoi îi voi scoate inima din piept. Ceilalţi mă îndeamnă zgomotos să ucid, iar eu iau pumnalul cu ambele mâini, îl ridic deasupra capului, ca să fie bine văzut de toţi la lumina lunii pline şi a focului care arde cu scântei, apoi i-l implânt cu toată forţa în inimă. Tânărul nu mai apucă nici măcar să ţipe de durere şi dă ochii peste cap. Mişc pumnalul în toate sensurile pentru a lărgi

gaura pe care i-am făcut-o, îi tai două coaste, apoi extrag pumnalul şi, cu mâna goală, mă căznesc să-i smulg inima din piept. Nu ştiu ce se petrece, însă nu reuşesc...

— Nu-i nimic, gata, ai izbutit! Ce se mai întâmplă?

— Cadavrul este dezlegat şi azvârlit într-o groapă. Se aruncă pământ peste el şi toţi dansează peste mormânt. Câţiva mă iau pe braţe, îmi mânjesc sânii cu pământ amestecat cu sân ge şi mă poartă apoi în jurul focului, ca pe un trofeu. Când îl Voi readuce la viaţă, acel zombi va deveni proprietatea mea, sclavul meu, de care va trebui să am grijă. Nu va mai exista pen tru el însuşi, ci doar pentru mine. Va primi o nouă personalitate şi nu va mai putea să mă părăsească vreodată, orice s-ar întâmpla..

— A trecut o oră încheiată. Ce se mai aude?

— Acum îl dezgroapă, iar când termină, îi dau să bea o licoare portocalie. Zombi prinde viaţă şi încearcă să-i strângă de gât pe cei ce l-au readus printre cei vii. Aceştia fug şi „înviatul" dă ochii cu mine. Are o privire animalică, lipsită de omenie, dar când mă vede, îngenunchează şi lasă ochii în pământ. Ştie că trebuie să mi se supună. Îi aşez o mână pe umăr şi articulez câteva sunete guturale care nu înseamnă nimic, dar el înţelege ce vreau să-i. Spun. Se aşază în spatele meu şi se repede la toţi cei care se apropie prea mult. Astfel, mă protejează. Mă va proteja toată viaţa, ziua şi noaptea. Îmi dăruieşte un trandafir purpuriu...

— Nu-ţi vei aduce aminte de ritual şi de zombi decât în timpul şedinţelor de hipnoză şi în somn. Dacă-l visezi, ai să-mi povesteşti ciupă aceea. Acum, trezeştete!

Martie 2001.

Prof. Buford Petersen se aşează mai comod pe scaunul său, sorbi din ceaşca de cafea şi reluă:

— Dar mai întâi voi începe prin a vă explica ce este psihoterapia. Într-un înţeles mai larg, oarecum simplist, aceasta este ştiinţa de a vindeca unele boli prin ajutorul sugestiei, deci şi prin hipnoză. Psihoterapeutul trebuie să fie un" individ cu anumite calităţi, care să-l poată vindeca pe bolnav cu ajutorul influenţei sale psihice. Adică prin captarea fără rezerve a încrederii pa-, cientului, manifestând o voinţă ieşită din comun Şi mult calm. Privirea, gestica şi vorbirea sunt alte trei componente esenţiale ale reuşitei în psihoterapie.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, profesore, dar cam ce boli poate vindeca această ştiinţă? Vru să ştie Eric.

— Mă puteţi întrerupe de câte ori doriţi! Sunt obişnuit cu studenţii mei

şi nu-mi pierd şirul ideilor. Specialiştii în domeniu susţin că pot fi vindecate depresiile nervoase, angoasele, durerile de cap, nevralgiile, frigurile, hemoragiile, melancolia, frica, timiditatea şi chiar vicii cum sunt lenea, fumatul, alcoolul etc.

— Aţi spus că specialiştii susţin..., interveni Jane. Dar dumneavoastră nu le daţi crezare?

— Dacă mi-aţi pus această întrebare, la care de altfel mă aşteptam, cred că a venit momentul să vă fac un scurt istoric al psihoterapiei. Se zice că, în Egiptul antic, faraonii şi preoţii templelor vindecau bolnavii prin simple atingeri, masaje

— sau doar suflând asupra pacienţilor. De aici metodă s-a extins la greci, unde asclepiaziivindecau diverse afecţiuni prin pase şi magnetism. La rândul lor, romanii au început să practice psihoterapia sub protecţia zeului Esculap, inspirându-se din experienţele egiptenilor, grecilor şi indienilor. Aduceţi-vă aminte de împăraţii Vespasian şi Adrian – dar nu numai de ei -, care vindecau orbii şi paraliticii prin simple atingeri.

— Profesore, oricât m-aş gândi, nu-mi aduc aminte de băieţii ăştia! Încercă Eric să facă o glumă.

— Nici nu-i de mirare! Îl luă partenera lui peste picior. Sunt convinsă că ai lipsit de la lecţiile de istorie antică...

— O dată cu apariţia creştinismului, întâlnim tot mai multe calităţi psihoterapeutice la Iisus şi la apostolii săi, care au fost urmaţi – în epoca medievală – de magicieni şi vrăjitori. Şi astăzi mai sunt biserici ai căror preoţi alungă diavolul prin şedinţe de exorcism, ceea ce nu este altceva decât tot o formă de psihoterapie. Urmează savanţi că Van Helmont, Robert Flud, Maxwell şi Mesmer (în 1766), apoi Emil Coue, care s-au ocupat de această ştiinţă. Dar revoluţia în domeniul la care ne referim avea să fie declanşată de marele profesor neurolog de la Facultatea de Medicină din Viena, dr. Sigmund Freud.

— De ăsta parcă am auzit! Sări Eric, entuziasmat că posedă o brumă de cunoştinţe generale.

— Dacă tăceai, filozof rămâneai, colega! Îl apostrofă Jane, fără ca măcar să-l privească.

— Freud considera că hipnotismul nu e altceva decât „o paralizie a voinţei”, cu ajutorul căreia pot fi reînviate urme amnezice aparent date uitării. Aici aş dori să fac o paranteză. După un recent sondaj de opinie, jumătate din populaţia Statelor Unite crede în psihoterapie, iar jumătate – nu. Lată, deci, că medicii pot găsi un teren fertil în acest domeniu! '

— Dacă nu eraţi dumneavoastră, nu m-ar fi interesat niciodată acest „teren fertil”, îndrăzni detectivul să remarce cu jumătate de gură.

— Dar am ajuns şi la Sindromul Personalităţii Multiple, SPM, sau Sindromul Personalităţii Di-sociate, SPD, cum mai este denumită această afecţiune în epoca modernă. De la început trebuie spus că dr. Freud, părintele psihanalizei, nu a luat-o niciodată în serios, ba chiar i-a dispreţuit pe cei care.au studiat această problemă. El a considerat că orice om are capacitatea de a disocia – în special copiii – şi, deci, nu este vor ba despre o boală, ci despre o însuşire umană.

— Încep să înţeleg, vorbi Jane de astă dată. E vorba despre nişte amintiri uitate, pe care te rapeutul le activează pentru a vindeca pacientul de o anume afecţiune. Corect?

— Da, este. Dar aici intervine chichiţa! Aşa cUm medicul poate „învia” amintiri de mult uitate, ia fel de bine le poate şi inventa, nu credeţi?

— Ba bine că nu! Răspunse Butch, care nu scosese nici un cuvânt până atunci. Şi aţi vrea să înţelegem, domnule profesor, că n-ar fi exclus ca dr. Bogomil să fi indus false amintiri în memoria pacientelor, pentru ca acestea să devină dependente de serviciile lui terapeutice?

— N-ar fi exclus.

— Şi să le mănânce banii în acest mod? Completă Eric.

— Nici asta n-ar fi exclus, însă nu-i poţi spune unui om. „hoţ” atâta vreme cât nu l-ai prins cu mâţa-n sac.

— Păi asta e specialitatea noastră, profesore, continuă detectivul, din ce în ce mai mulţumit de sine. Îi „organizăm” un flagrant.

— Şi te infiltrezi tu în grupurile lui exclusiv feminine?

— Păi crezi că pot? Nu pot!

— Şi-atunci de ce nu taci naibii din gură?...

CAPITOLUL VII Octombrie 2000.

Troy Bender îl aşteptă pe dr. Bogomil în anti-cameră, îi era imposibil să dea ochii cu colegele sale de grup, Agnes-Teresa, Regina şi Doro-thea, ca să le spună adevărul. Îi era ruşine, însă nu avea încotro.

— Ce e cu tine, dragă? O întrebă terapeutul când o văzu. Nu trebuia să fii în cabinet?

— Ba da, doc, însă am o veste foarte proastă să-ţi dau. Este ultima dată când mai particip.

— De ce? Se miră dr. Bogomil.

— Deoarece nu mai am bani pentru şedinţe. Ştii foarte bine că soţul m-a părăsit, iar acum şi mama s-a mutat de la mine. Abia dacă voi mai avea din

ce trăi.

— Cum asta? Doar eraţi destul de apropiate.

— N-a vrut să recunoască faptul că ea l-a ucis pe tatăl meu vitreg pentru că mă viola, aşa că am făcut o criză de isterie, l-am spus că nu vreau s-o mai văd niciodată şi am făcut-o să plângă. Sufăr îngrozitor, însă n-am avut încotro. Trebuia să recunoască adevărul, nu-i aşa?

— Da..., răspunse bărbatul, cam nesigur pe sine. Şi acum nu mai ai de unde să faci rost de bani, nu-i aşa?

— Nu, din păcate. Înţeleg ce înseamnă asta. Voi înnebuni, cu siguranţă!

— Uite cum facem, zise terapeutul, părând înduioşat. Vei participa în continuare la şedinţe, însă fără bani. Dar asta rămâne între noi trei, adăugă el, referindu-se şi la secretara Pauline. Nu vreau să afle nimeni altcineva că lucrez pe gratis, căci altfel mi se duce toată reputaţia de râpă.

— Mulţumesc, Andrew!

— Dar trebuie să înţelegi că această situaţie nu poate dura la infinit!

— Desigur, desigur...

— Între timp, poate găseşti o cale de a-mi plăti taxele. Eu nu mă grăbesc, însă, dacă tot nu vei reuşi – atunci când va veni momentul -, să nu te superi dacă îţi voi spune să nu mai vii.

— Te înţeleg, prietene! Te înţeleg perfect şi îţi dau dreptate. Îţi mulţumesc încă o dată că mă accepţi! Mai zise Troy cu lacrimi în ochi.

Din nefericire pentru ea, peste două săptămâni fu anunţată că dr. Bogomil selectase o nouă pacientă ca să-i ia locul. Astfel, se văzu nevoită să rămână acasă. Singură, împreună cu trandafirii ei...

Martie 2001.

După ora prânzului, cei doi detectivi se hotărâră să descindă la barul Monica's, localui lor favorit, unde patronul Jimmy H. Îi întâmpină încă de la intrare:

— Bine aţi venit! Masă obişnuită?

— Da, patroane. Şi adu-ne tot ce ai mai bun de mâncare, dar mai întâi câte un whisky Grant's dublu şi pe urmă bere! Suntem rupţi de foame şi de sete.

— Cafele?

— Da, două triple, înainte de masă.

— Mulţumesc pentru comandă! Mai zise mandatarul, depărtându-se de ei.

— Văd că ai comandat fără să mă întrebi ce vreau, remarcă Jane. Asta să însemne că tu eşti cel care face cinste?

— Nu ştiu de ce, însă tu mereu ai avut impresia că am o leafă mai mare decât a ta. Ei bine, te înşeli, colega! Nu câştig nici un cent în plus.

— Înţeleg, Eric, şi îţi mulţumesc pentru superbul tău gest de a plăti consumaţia. Sincer, nu mă aşteptam!...

— Dar n-am spus că...

— ... Lasă, nu face pe modestul! Meriţi toate aprecierile mele!

Patronul se apropie de masă cu cafelele şi câte două porţii generoase de whisky.

— Ca să vă umeziţi gâtlejurile şi să vi se des-chidă apetitul! Se justifică acesta, după care se îndepărtă în tăcere.

După ce luară câte o gură, detectivul vorbi:

— Ei, ce facem? Îi spunem căpitanului West despre tărăşenie?

— Tu ce zici?

— Zic că eu am întrebat primul...

— Părerea mea e să nu-i spunem, deocamdată. N-are nici un rost să-i punem o problemă în plus, atâta vreme cât nu suntem absolut siguri că aceasta există.

— Cred că ai dreptate, Jane. Şi eu gândeam iei.

— Îl cooptăm şi pe sergentul Mann în această operaţiune?

— Numai dacă avem nevoie de ajutorul lui.

— De ce, Eric?

— Uiţi că la fiecare serviciu pe care mi-l face trebuie să-l plătesc cu câteva sticle de bere din bugetul propriu? Sau, poate, ai de gând să i le plăteşti tu?

— Cred că ai dreptate! Îl vei solicita numai dacă vom avea nevoie de ajutorul său..

— Atunci hai mai bine să facem un plan de acţiune! După părerea ta, cum ar trebui să pro cedăm?

— Eu ştiu, Eric?! Ar trebui să stăm de vorbă cu câteva paciente.

— În afară de Troy Bender, care nu mai face terapie de grup de câteva luni, nu avem pe cine contacta. Celorlalte nu le cunoaştem nici măce prenumele.

— Okay, partenere, să începem cu Troy! Ştii ce-ar fi foarte interesant de aflat? Dacă în ultima vreme, să zicem în ultimul an, au mai fost paciente care au renunţat la serviciile doctorului Bogomil. Şi dacă da, cu ele ar trebui să vorbim mai întâi.

— Unde ai pus cartea de vizită a profesorului9

— De ce?

— Îl vom ruga să ne aranjeze o întâlnire cu pacienta lui pentru mâine dimineaţă.

— În concluzie, îi dăm vestea că preluăm cazul, nu-i aşa, Eric? Da' nu-i spunem nimic „Spe-cialistului”?

— Îi spu/iem pe urmă, iac pe prof. Petersen îl rugăm să ţină totul secret, deocamdată.

— Ne bucurăm de cunoştinţă, doamnă Bender! Încercă detectivul Black să fie politicos. Ea este partenera mea, Jane Heron.

— Dacă aş spune că sunt şi eu bucuroasă, aş minţi.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plac poliţiştii. Mai precis, toată viaţa m-am ferit să am de-a face cu ei şi, cel puţin până acum, treaba asta mi-a ieşit de minune.

— Doamnă, în toate există un început, nu-i aşa? Continuă Eric să vorbească pe acelaşi ton glumeţ.

— Corect! Dar dacă nu era bunul profesor I Buford Petersen, acest început n-ar fi existat. I Bănuiam că mă veţi vizita.

— Atunci mă bucur că avem un prieten comun!

— Poftiţi înăuntru! Îi invită gazda, desfăcân-du-şi şorţul de la brâu. Doriţi o cafea? E dimineaţă.

— Nu vă refuzăm, zise Jane ca să fie şi ea băgată în seamă, după care adăugă: dacă nu vă deranjăm prea tare.

— Nici vorbă de deranj, doamnă sau domnij şoară. Luaţi loc! Mă întorc îndată..

Rămaşi singuri, cei doi admirară stilul cochet! Al decorurilor interioare, care sugera – în ciuda S celor aflate de către detectivi – faptul că propriej ţara era o persoană destul de echilibrată.

— Eric, nu ţi se pare că e cam ţâfnoasă?

— Ba da, însĂ există o explicaţie.

— Zi-o!

— Nu-i plac poliţiştii, doar ai auzit.

— În acest caz, dragule, trebuie să mă laşi pe I mine să-i vorbesc. Altfel nu-i vor plăcea în veci, I dacă vei conduce tu conversaţia...

— Sunt absolut de acord. Dar uite-o că vinei cu cafelele!

— Mai dulce, mai amară? Întrebă gazda.

— Aşa cum aţi făcut-o e tocmai bună, îşi luă Jane rolul în serios.

— Puteţi fuma, dacă doriţi!

Detectivul mulţumi şi îşi aprinse cu gesturi maşinale o ţigaretă Camei fără filtru.

— Deci, cu ce v-aş putea fi de folos?

— Din câte am aflat – începu poliţista – aţi re-nunţat la serviciile lui Andrew Bogomil anul trecut, la începutul lunii noiembrie.

— Informaţia este exactă.

— Când aţi început să-l consultaţi pe prof. Petersen? În luna ianuarie a acestui an.

— Aveţi cunoştinţă despre alte paciente ale psihoterapeutului, care, de-a lungul timpului, au renunţat şi ele la şedinţele de terapie în grup?

— Au fost câteva, însă abia dacă le cunoşteam după prenume. Cert e că, din grupa mea, eu am fost singura care a plecat.

— Aveţi idee de ce ar fi putut renunţa respec-tivele paciente la serviciile dr. Bogomil?

— Doamnă, dar dumneavoastră mă supuneţi unui adevărat interogatoriu!

— Încerc doar să fiu cât mai concisă pentru a fu vă agasa prea mult cu prezenţa noastră.

— Bine, atunci aflaţi că nu am nici cea mai mică idee. Nu am discutat niciodată cu celelalte fete despre aşa ceva.

— Din câte am înţeles de la domnul profesor, în ultima vreme vă simţiţi mult mai bine, nu se putu abţine Eric să intervină. Din punct de vedere psihic, vreau să spun.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi prin „mult j mai bine” şi nu ştiu cât v-a spus psihiatrul despre boala de care sufăr.

— Să zicem că totul, doamnă. Cu lux de amă-nunte. Am înţeles că are acordul dumneavoastră.

— Atunci să ştiţi că mă simt, într-adevăr, mult | mai bine. Nu am mai avut acele coşmaruri te ribile decât de două ori şi am scăpat de cealaltă j personalitate a mea, care nu-mi dădea pace.

— Vă referiţi la ritualurile satanice?

— Aţi ghicit!

— Am observat că aveţi o frumoasă grădină de trandafiri, o complimentă Jane. Nu vă mai deranjează cultivarea lor?

— Dimpotrivă, mă linişteşte. Cred că dr. Bo gomil s-a înşelat atunci când mi-a spus că aces te flori ar avea o influenţă nefastă asupra psihicului meu.

— Din câte am înţeles, viaţa dumneavoastră este pe cale să revină la normal.

— Să dea Dumnezeu! Ieri chiar am fost vizitată de Stanley, care s-a

bucurat să mă găsească mai bine decât atunci când m-a părăsit.

— Este vorba despre soţul dumneavoastră, desigur...

— Da, despre soţul meu.

— Acum, când puteţi avea o imagine retros-pectivă destul de clară în legătură cu şedinţele de terapie în grup la care aţi participat, credeţi că ele au fost benefice pentru afecţiunea de care suferiţi?

— La această întrebare nu ştiu ce să vă răs-pund. Am serioase îndoieli în legătură cu stabilirea unui verdict pro sau contra. Dar poate că ar fi mai bine să staţi de vorbă cu Marissa în legă-Jură cu acest aspect. Ea este de o cu totul altă părere decât mine, în pofida faptului că încă frecventează cabinetul lui Andrew.

— Marissa?

— Da, Marissa Milnors, o tânără în vârstă de 29 de ani, cu care am devenit bună prietenă. Ea a avut întotdeauna ceva de zis la adresa terapeutului nostru.

— Credeţi că ne-aţi putea ajuta s-o cunoaştem?

— De ce nu? Dar nu ştiu dacă îşi va da acorl dul. Am s-o sun chiar diseară. Dacă este posibil, aţi vrea s-o întâlniţi duminică, pe la ora prân-zului? Ştiţi, e o persoană foarte ocupată în cursui săptămânii.

— Bineînţeles şi chiar vă mulţumim pentru | ajutor!

— Cu plăcere.

— Dacă sunteţi amabilă, aş mai dori să lămurim o mică problemă, interveni Eric din nou, înmânându-io carte de vizită. Cam a câte şedinţe de hipnoză aţi fost supusă în perioada în care v-aţi bucurat de asistenţa terapeutului Bogomil?

— Să tot fi fost vreo zece. Dar de ce mă întrebaţi? E ceva în neregulă cu tratamentul?

— N-aş putea să susţin aşa ceva, doamnă. I Sunt afon în materie. Era o pură curiozitate.

— Cu mama dumneavoastră aţi mai vorbit din ziuadespărţirii aceleia furtunoase? Prelua Jane din nou frâiele discuţiei.

— Nu şi îmi pare. Tare rău că suferă în conţi nuare din pricina mea. N-a vrut nici până în ziua de azi să recunoască faptul că ea l-a ucis pe tatăl meu vitreg pentru că mă viola, cu toate că ştia că un asemenea gest ar fi dus la împăcarea noastră.

— Sunteţi absolut convinsă că acesta e ade-vărul, nu?

— Care?

— Că soţul mamei dumneavoastră a murit otrăvit.

— De ce m-aş îndoi, atâta vreme cât am aflat realitatea în stare de hipnoză, cu ajutorul fostului meu terapeut?

— Cum se numea tatăl vitreg?

— George W. Melman.

— Aţi ascultat sau aţi vizionat vreo casetă înregistrată cu dezvăluirile dumneavoastră din perioada în care v-aţi aflat sub hipnoză?

— Nu, toate casetele audio au rămas la dr. Bogomil. Nui le-am cerut şi nici n-aş dori să le ascult vreodată. Unele adevăruri nu sunt atât de uşor de acceptat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi-apoi, de ce să răscolesc la infinit un trecut despre care am aflat cu stupoare că a existat? Doar aşa, ca să-mi fac rău singură? Doar nu sunt masochistă!...

— Vă înţeleg, doamnă! Încercă Jane să o calmeze. Vă înţeleg perfect!

— Aţi avea ceva împotrivă dacă am investiga şi noi un anume trecut? O întrebă detectivul, dar când o văzu pe gazdă că se întunecă la faţă, adăugă în grabă: din punct de vedere poliţienesc vreau să spun.

— Asta e treaba dumneavoastră. Atâta timp cât nu mă veţi supune la cine ştie ce chinuri psihice, nu am să mă opun. Dar ştiu care va fi rezultatul cercetărilor dumneavoastră încă de pe acum.

— Vă mulţumim, doamnă! Sunteţi deosebit de amabilă! Îi mai făcu Eric un compliment, străduindu-se să pară cât mai plăcut. N-aş vrea să vă deranjăm mai mult.

— Acum, după ce am stat de vorbă, pot spune că nu m-aţi deranjat.

— Asta să însemne că sunteţi pe cale de a vă schimba părerea despre poliţişti? O întrebă Jane, zâmbindu-i cu sinceritate.

— Poate că nu în totalitate, dar, cum aţi spus şi dumneavoastră, în toate există un început...

CAPITOLUL VIII

— Steve, fii bun şi accesează pentru mine Sis-temul Naţional de Date! Îl rugă Eric pe sergentul Mann la telefon, de îndată ce ajunse în stradă.

— Ce te interesează?

— Un accident sau o crimă petrecută cu vreo 30 de ani în urmă.

— Victima?

— George W. Melman, tatăl vitreg al lui Troy Bender şi soţul lui Lena Melman.

— O bere.

— Okay! A\o bere de la mine dacă afli ce ne interesează, însă totul să fie cât se poate de discret, bine?

— Cu alte cuvinte, v-aţi apucat de un caz fără ştirea căpitanului West,

nuAi aşa, Eric?

— Vorbeşte mai încet, ca să nu te audă cineva!

— Deci, am intuit corect.

— Normal, doar eşti poliţist, ce mama naibii!

— Bine, Eric, nu te ambală! Voi face totul cu discreţie. Când ne vedem?

— Cred că mâine. Dacă te întâlneşti cu „Spe cialistul”, spune-i că vrem să-i vorbim de dimi neaţa. Dacă vrei să te amuzi pe seama lui, amă-geşte-l că avem ceva foarte important să-i comunicăm...

A doua zi, Eric ajunse al doilea la sediul Diviziei „Cazuri Speciale”. Sergentul sosise deja, iar prima cană de cafea era pe terminate.

Strâmbându-se, detectivul îşi luă. Şi el una de la automatul de pe hol şi îşi aprinse o ţigară.

— Cum e, bătrâne? Îţi datorez o bere sau nu?

— Îmi datorezi!

— Atunci spune-mi ce-ai aflat!

— Cetăţeanul George W. Melman a murit într-un accident de circulaţie acum 31 de ani. Mai precis, la data de 24 martie 1970. Ai aici copie după certificatul de deces.

— Deci, nu i s-a făcut nici o autopsie.

— La ce ar fi fost nevoie?! Se miră sergent A existat o grămadă de martori.

— Deci, soţia lui, Lena Melman, n-a fost impli-cată în nici un fel de proces...

— Ce tot vorbeşti acolo? Ea nici măcar nu se afla în oraş în acea zi nefastă. Era plecată la plajă, pentru o săptămână, împreună cu fetiţa ei care atunci avea vreo... cinci ani.

— Unde anume?

— Stai să văd! Ah, da, uite!. La St. Louis Obtspo.

În acel moment îşi făcu apariţia şi Jane He-ron, care întrebă din uşă:

— Cum e?

— Martora noastră ori minte de îngheaţă apele ori creierul ei e dus bine cu sorcova! Îi răspunse Eric.

— Vrei să spui că tatăl ei vitreg n-a fost otrăvit?

— Nici vorbă! A murit într-un banal accident de circulaţie, la care a fost martoră o mulţime de oameni „Specialistul” a ajuns? Îl întrebă detectivul pe Mann.

| – Acum zece minute. Nu l-ai văzut? În – Eric, chestia asta complică al naibii de tare lucrurile, zise Jane. Nu crezi că ar fi mai bine să-i spunem şi

căpitanului ce-am aflat?

— Ba da, însă n-aş vrea să ne pripim. Hai să mai amânăm puţin! Să vedem ce părere are şi Butch.

— O.K.

Legistul îi aştepta, ca niciodată, cu câte o cană de cafea gata pregătită.

— E ziua ta cumva? Nu-i veni poliţistei să creadă că mucalitul lor coleg devenise dintr-o dată atât de politicos şi de ospitalier.

— Nu e, însă am crezut că îmi aduceţi ceva de lucru. Dacă aţi venit degeaba, doar ca să mă deranjaţi, vă voi pune să plătiţi cafeaua.

— Am aflat că tatăl vitreg al lui Troy Bender a murit, într-adevăr, într-un accident de circulaţie, îl lămuri Eric, de parcă descoperirea acestoi a-mănunt ar fi fost meritul lui. Tu ce părere ai?

Dar dr. Harrison nu mai apucă să spună ceva, fiind deranjat de ţârâitul strident al telefonului.

— Doamna Heron este la dumneavoastră?

— Da, Melanie, ţi-o dau imediat la aparat!

— Eu sunt! Răspunse poliţista, îngândurată.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar vă caută o doamnă Bender. Zice că e urgent.

— Fă-mi legătura, te rog! Alo! Bună dimineaţa!

— V-am sunat ca să vă spun că Marissa Mil-nors e de acord să se întâlnească cu dumnea-voastră.

— Mă bucur că aţi reuşit.

— Ar putea veni duminică la sediul Poliţiei? Cred că am s-o însoţesc şi n-ar fi rău să-l chemaţi şi pe dr. Petersen. Poate e nevoie de prezenţa lui.

— E foarte bine cum v-aţi gândit. Vă mulţumim pentru ajutor!

— Marissa, de ce ai fost atât de surprinsă când ţi-am propus o nouă şedinţă de hipnoză?

— Nu ştiu, Andrew. Probabil pentru că nu mă simt bine după acest gen de tratament.

— Adică?

— Sunt foarte obosită, am dureri... abdominale şi mă doare capul. La fel mi se întâmplă şi când mă trezesc dimineaţa. Părerea mea este că visez tot felul de lucruri îngrozitoare, pe care, însă, nu mi le pot reaminti. Iar acest lucru atrage după sine tot răul pe care îl resimt.

— Interesantă părere!

— Şi ar mai fi ceva. Ştii că am rămas prietenă cu Troy Bender, nu-i aşa?

— Da.

— De când a încetat terapia de grup, se simte din ce în ce mai bine şi este foarte aproape de a reveni la o viaţă normală alături de familia ei.

— Mă bucur să aud asta! Zise dr. Bogomil destul de neconvingător. Mai mult ca sigur că terapia mea a ajutat-o să ajungă la acest rezultat.

— Sau renunţarea la ea..., insinua Marissa Milnors.

— Ce vrei să spui? O întrebă medicul, iritat. Că eu i-aş fi făcut vreun rău?!

— N-aş putea susţine aşa ceva, deoarece nu sunt specialist în domeniu. Totuşi, cum explici faptul că grădinăritul, vreau să spun cultivarea trandafirilor, are un efect deosebit de liniştitor asupra lui Troy? Doar tu susţineai că aceste flori au o influenţă malefică asupra psihicului ei.

— E posibil să mă fi înşelat, îi scăpă doctorului, care bătu în retragere.

— Aşa, pur şi simplu? Bine, Andrew, dar tu nu poţi spune „pardon, am greşit”, ca orice croite sau cizmar care a dat un rebut! Aici este vorba despre vieţile unor oameni, cu care nu te poţi juca.

— Draga mea, sunt convins că nici una dintre pacientele mele n-ar fi de acocd cu tine dacă te-ar auzi.

— Pentru că sunt prea tâmpite ca să vadă rea-litatea ori fiindcă n-au curajul să te acuze de ceva!

— Marissa, am impresia că ai mers deja prea departe!

— Exact impresia asta o am şi eu, doc. Că tu ai mers prea departe... Nu crezi?

— Şi-atunci de ce nu renunţi la serviciile mele?

— Mă gândesc foarte serios la asta, Andrew. Totuşi, nu pot uita câţi bani ţi-am plătit până în acest moment şi n-am de gând să renunţ atât de uşor la o asemenea investiţie. E dreptul meu, nu?

— Bine, să încheiem pentru moment această discuţie şi să trecem la treabă! Poftim discul! Concentrează-te şi priveşte cu atenţie! Voi încerca să aflu de unde ai aceste porniri împotriva mea.

— Nu uita să porneşti reportofonul! S-ar putea ca odată să vreau să ascult casetele pe care le-ai înregistrat cât timp m-am aflat în transă.

Din ce în ce mai tulburat, dr. Bogomil trecu la executarea procedurilor obişnuite şi reuşi s-o hipnotizeze pe Marissa, ce-i drept mai greu decât de obicei.

E clar! Îşi zise bărbatul în gând. Are din ce în ce mai puţină încredere în mine. Şi numai târfa aia de Troy a influenţat-o! Trebuie să găsesc cât mai urgent o soluţie de a ieşi din această încurcătură, înainte de a fi reclamat. Cred că am să-i aplic şi ei puţină „magie” voodoo.

— Ai totală încredere-n mine, Marissa! Îi ceru terapeutul cu o voce fermă ce nu admitea replică. Când1 voi spune „trei”, nu te vei mai putea scula de pe canapea. Cu cât vei încerca mai mult, cu atât te vei simţi mai neputincioasă, apoi vei adormi.

Ea execută comanda, după care deschise ochii.

— Scoate repede tot ce ai pe tine! Veni un nou ordin din partea lui. Tânăra se dezbrăcă fără nici un comentariu, dar cu multă graţie, stârnindui medicului terapeut pofte ascunse. Pe urmă se reaşeză cuminte pe canapea.

Rămas şi el gol, bărbatul se apropie de Marissa şi îşi lipi sexul de pielea ei catifelată. Pe urmă îi vorbi, masându-i sânii:

— Acum eşti într-un sat haitian şi urmează să iei parte la un ritual mai puţin obişnuit, a cărui

98 protagonistă vei fi. Mai multe voci şi câteva tobe intonează o melodie specifică. Auzi ritmul?

— Da, răspunse pacienta aflată în transă.

— Perfect, atunci dansează împreună cu ei! Tânăra se ridică şi începu să se zbânţuiască din tot trupul, mimând în cea mai mare parte actul sexual.

Dr. Bogomil se postă în spatele ei, îi luă sânii generoşi în mâini şi se lipi de ea.

— Dansează, Marissa, dansează! N-ai de ce te teme. Nu este decât un joc erotic închinat fertilităţii pământului.

Din ce în ce mai pătrunsă de rolul ce-i fusese atribuit, ea îşi unduia şoldurile cu aplomb şi îşi împingea cu putere bazinul înapoi. Datorită aerului condiţionat, ce făcea atmosferă respirabilă, sfârcurile i se întăriseră.

Încântat de pacienta sa, doctorul o prinse cu putere de şolduri şi îi sărută ceafa. Ar fi fost capabil să ejaculeze chiar şi în acel mod, atât de tare îl excita Marissa!

La un moment dat, o îmbrânci la pământ şi îi dădu un nou ordin:

— Vei fi legată de mâini şi de picioare şi nu te vei putea împotrivi! Ai să fii violată!

Femeia îşi depărta mâinile şi picioarele de corp, iar el mimă că o răstigneşte în această poziţie. Apoi se ridică deasupra ei şi îi ceru:

— Sărută arma care te va ucide, înainte de a fi transformată în zombi! După o scurtă felaţie, începu copulaţia pro-priu-zisă, Marissa continuânduşi zbaterile la neîncetatele lui îndemnuri:

— Mişcă-te, încearcă să te sustragi violului, muşcă-mă!.., Parcă niciodată nu m-am simţit atât de bine în... tine. Eşti fantastică!

Departe de a, fi conştientă de partida de sex la care se deda împotriva

voinţei ei, tânăra executa toate poruncile terapeutului fără nici o” reţinere.

— Când îmi voi da drumul în tine, vei muri! O mai atenţiona dr. Bogomil, apoi prinse a o penetra ca un apucat.

Ajuns' la momentul culminant, o ridică puţin de fese şi ejacula ca un armăsar de prăsilă.

— Aşa!... mai apucă el să scrâşnească printre dinţi, înainte ca ea să dea ochii peste cap şi să se prefacă moartă.

Când îşi recapătă răsuflarea, medicul se degajă din strânsoarea sexului ei şi începu să-i „plimbe penisul pe sâni şi pe abdomen.

— Te vei trezi şi te Eu sunt singurul tău şi Marissa deschise oc supunere.

— Voi face tot ce-mi ceri tu, stăpâne!

— După ce te vei trezi, îţi vei putea aduce aminte de ritualul satanic la care ai participat, însă numai înainte de culcare şi în vis.

Ca de obicei, doctorul îşi curăţă pacientă cu un prosop ud, o îmbrăcă şi, când'toate lucrurile fură aranjate cum trebuie, o trezi la realitate. Acuzând o acută durere de cap, Marissa îl întrebă:

— De data asta ces-a mai întâmplat, doc?

— Mi-ai vorbit despre un ritual voodoo la care ai luat parte. Îţi aduci cumva aminte de vreun episod similar din copilărie?

— Nu... Nu ştiu... Nu-mi vine nimic asemănător în minte. Ar trebui?

— Eu cred că da, însă nu e nici o grabă. Nu e biné să forţăm lucrurile. Ai să-ţi aminteşti până la urmă, te asigur.

CAPITOLUL IX

Imediat ce scăpă de la doctor, Marissa Milnors o sună pe prietena ei, Troy Bender.

— Honey, nu mă simt bine deloc după şedinţa asta de hipnoză. Nu ştiu ce-i cu mine! N-am putea amâna întâlnirea aceea?

— Dacă nu se poate altfel, o amânăm. Doar nu le datorăm nimic poliţiştilor, însă asta ar însemna că mă fac de râs în ochii lor.

— Atunci să nu mai pierdem vremea! Telefo-nează-le că venim!

— În regulă. Poţi să mă iei şi pe mine în drum?

— Cu plăcere.

În acelaşi timp, detectivii şi medicul legist stăteau ca pe jar, în aşteptarea unui semn de la fosta pacientă a psihoterapeutului Bogomil. La fel şi dr. Buford Petersen.

După o scurtă convorbire telefonică, Jane. Care ridicase receptorul, răsuflă uşurată.

— Sosesc într-o jumătate de oră. Îl sun pe psihiatru.

— N-ar fi rău să trimitem o maşină după el, fu de părere Eric. Nu de alta, dar ar fi păcat să ajungă la spartul târgului.

— Ai dreptate, Eric! Ştii la ce m-am gândit eu? Hai să nu spunem nimănui deocamdată despre faptul că tatăl vitreg al lui Troy n-a murit otrăvit de nevastă-sa.

— N-am nimic împotrivă. Crezi că e o idee bună? Tu ce părere ai, Butch? Dar „Specialistul” nu se obosi să răspundă. Părea impasibil la tot ce se petrecea în jurul său, fiind foarte concentrat asupra computerului pe care ajunsese să-l iubească ca pe propriul copil.

Primul care îşi făcu apariţia fu dr. Buford Petersen.

— Mă bucur că m-aţi chemat şi pe mine însă, sincer să fiu, nu ştiu cum v-aş putea ajuta, le spuse acesta după ce îi salută.

— Nici noi nu ştim, doc, îl asigură Jane. Dar parcă e mai bine să avem un aliat în persoana dumneavoastră, fiindcă cunoaşteţi cel mai bine întreaga poveste.

Detectivul desfăcu un pachet de cafea şi îl „epuse în faţa „Specialistului” ca pe un trofeu.

— Butch, astăzi eu fac cinste! Vrei să mă ocup şi de prepararea ei?

— Dacă ai de gând s-o bei singur, n-am nimic împotrivă.

— Atunci te voi ruga pe tine să te îndeletniceşti cu această... artă, bine? Eu am să mă duc la poartă ca să le aştept pe musafirele noastre.

— O.K.

După circa un sfert de oră, Eric se întoarse însoţit de cele două invitate şi făcu prezentările:

— Dumneaei este doamna Milnors. Marissa Milnors. Vine de la o nouă şedinţă de hipnoză. Pe Troy Bender o ştie toată lumea, aşa că...

— ... Luaţi loc, vă rog! Interveni Jane. Legistul nostru tocmai ne-a pregătit câte o cafea. Este un artist la acest capitol!

— Chiar simţeam nevoia, mulţumesc! Zise tânăra, ocupând locul ce i se oferise. Nu sunt chiar în apele mele, dacă mă pot exprima aşa.

— Eu zic că, pentru început, n-ar fi rău să-i răspundeţi psihiatrului Petersen la câteva întrebări! Îi veni detectivului ideea genială de a afla unele amănunte interesante cu ajutorul invita tului său. Aşa vom înţelege şi noi mai bine situa ţia cu care ne confruntăm.

— De acord. N-am nimic împotrivă. Doctore!...

— Aţi spus că nu vă simţiţi prea bine? Întrebă medicul pentru a se asigura că înţelesese corect.

— Chiar deloc.

— Este vorba cumva despre un inconfort de ordin psihic?

— Fără îndoială.

— Vă confruntaţi des cu asemenea stări?

— Destul de rar.

— Aveţi idee de unde ar putea proveni aceste tulburări?

— Bineînţeles, de la şedinţa de hipnoză la care am participat.

— Înţeleg. Probabil că aţi fost purtată undeva în trecut...

— ... De astă dată, nu, îl întrerupse Marissa. Cel puţin asta mi s-a spus la finalul şedinţei.

— Atunci despre ce a fost vorba?

— El mi-a zis că i-am relatat despre participarea mea la nu ştiu ce ritual satanic de prin Haiti sau cam aşa ceva. Oricum, nu-mi pot aminti cu exactitate despre ce este vorba.

Troy Bender deveni dintr-o dată mai atentă că până atunci şi se amestecă în discuţie:

— Ritual voodoo ai spus?

— Am spus „ritual satanic”, însă cred că tu ai fost mult mai exactă.

Despre voodoo era vorba.

Dar de unde ştii, că doar n-am apucat să-ţi po-vestesc nimic?

— Şi Troy a avut de-a face cu asemenea viziuni, răspunse psihiatrul în locul ei.

— Serios? Nu-i veni lui Eric să creadă. Dar asta e o coincidenţă fenomenală!

— Aveţi dreptate! Remarcă dr. Petersen. Nu ştiu de ce, însă am impresia că ne confruntăm cu un caz similar cu cel al lui Troy.

— Vreţi să spuneţi că, dacă aş renunţa la serviciile lui Andrew Bogomil, m-aş simţi şi eu mai bine? Îi ceru părerea Marissa.

— Îmi pare rău, însă nu mă pot pronunţa înainte de a fi absolut sigur. E vorba despre deontologia mea profesională.

— Doctore, de multă vreme am mari semne de îndoială cu privire la terapia de grup la care particip, precum şi la şedinţele de hipnoză ale dr. Bogomil. L-am spus-o şi lui de câteva ori.

— Vreţi să fiţi mai exactă?'îi ceru Jane.

— Cred că îi dau o grămadă de bani degeaba, ăsta-i adevărul!

— Adică?

— Adică o fac pur şi simplu din inerţie şi nu din convingere, aşa cum ar fi fost normal.

— Vreţi să sugeraţi că aţi devenit dependentă de acest terapeut împotriva voinţei dumneavoastră? Interveni dr. Harrison pentru prima dată.

— Cam aşa ceva. Şi vreau să mai ştiţi că am de gând să renunţ cât de curând la serviciile lui, cum de altfel i-am şi spus-o.

— Şi el ce-a zis? Întrebă Eric.

— Nimic, însă sunt convinsă că se teme să nu-l reclam. Fu rândul lui Jane să ia cuvântul:

— Doamnă Milnors, cred că nu mai e un secret pentru dumneavoastră faptul că noi avem de gând să desluşim încurcatele iţe ale acestei afaceri.

— Aveţi dreptate şi, de aceea, am consimţit să vă dau concursul meu.

— Atunci ar fi bine să participaţi în continuare la terapie. N-ar fi exclus ca într-una din zile să mă număr şi eu printre paciente. Bineînţeles, va trebui să vă prefaceţi că nu mă cunoaşteţi.

— Abia acum înţeleg ce planuri aveţi! Din partea mea, v-am spus, aveţi tot concursul! Dacă este un escroc, trebuie dat în vileag. Iar dacă nu, am să-i cer scuze că m-am îndoit de el. Trebuie să înţeieagă, nu-i aşa? Doar e psihotera-peut... Câştigă de pe urma mea şi a altora asemenea mie...

— Nu vă contrazic – zise* dr. Petersen – dar aş vrea să ne întoarcem puţin la afecţiunile dumneavoastră de ordin medical. Spuneaţi că aveţi dureri de cap...

— ... Şi vise tulburătoare, probabil, dar pe care nu mi le pot aminti când mă trezesc. Susţin asta pentru că dimineaţa mă scol din pat mai obosită decât m-am culcat.

— Aceste stări au vreo legătură cu şedinţele de hipnoză?

— Acum când mă gândesc, cred că da. Suferinţele mele sunt mult mai intense după hipnoză decât în mod obişnuit.

— Acuzaţi şialtfel de dureri? Se mai interesă psihiatrul. Marissa se uită cu reproş la prietena sa, apoi recunoscu:.

— Dat Mă doare îngrozitor... burtă, în special după ce-l vizitez acasă pe Bogomil. Mă şi mir că nu mi-am dat seama de asta până acum.

— Eu zic că n-aveţi de ce să vă ascundeţi de noi. Este vorba despre dureri vaginale? Vru să ştie „Specialistul”.

— Da, domnule. Dureri vaginale.

Butch părea mulţumit de sine pentru că prinsese un fir şi nu voia să-i mai dea drumul,

— Acum că tocmai v-aţi întors de la terapeut, simţiţi neplăceri în zona subabdominală?

— Da, chiar foarte acute.

Dr. Harrison se lăsă pe. Spătarul scaunului său, într-un gest cât se poate de sugestiv. Parcă descoperise America.

Ceilalţi tăcură, înţelegând încotro băteau întrebările lui. În cele din urmă, Eric sparse tăcerea grea ce se lăsase:

— Şi-acum, ce este de făcut?

— După părerea mea – începu Butch, nelă-sând că efectul spuselor sale să-şi piardă din intensitate – ar fi absolut necesar un examen medical.

— Crezi că dr. Bogomil ar fi putut profita sexual de pacienta sa aflată în transă? Nu-i veni lui Eric să creadă.

— N-ar fi exclus. Cel puţin până la, probă contrarie.

— Îl ucid! Aproape că răcni Marissa, neagră de furie. Îl ucid cu mâna mea!

— Doamnă, deocamdată, totul nu este decât o supoziţie bazată pe cele mai fragile bănuieli din lume, ripostă „Specialistul” pentru a o linişti. Numai un examen medical poate dovedi dacă am-sau nu dreptate.

— Da? Atunci să trecem la efectuarea lui, zise invitata cu hotărâre în glas. Aveţi aici condiţiile necesare?

— Bineînţeles. Iar examenul nu va dura mai mult de cinci minute.

— Perfect. Nu vreau să mai amân nici o secundă!

Dr. Harrison o conduse pe Marissa Milnors într-o altă încăpere. Când uşa se. Închise în urma lor, Eric se trezi filozofând:

— Suferinţele minţii sunt mult mai grele decât cele ale trupului.

— De unde ţi-a venit chestia asta, pal?

— Habar n-am! Doctore, n-ar fi posibil să am şi eu o altă personalitate aici? Îl întrebă detec-tivul pe psihiatru, pocnindu-se peste frunte.

— Poate una lipsă..., îl luă partenera lui peste picior. Doc, n-ai vrea să ne mai spui câte ceva despre acest SPM, ca să ne mai acomodăm şi noi cu Subiectul?

— Dar v-am mai vorbit despre asta! Poate că ar fi mai bine să vă expun câteva dintre contra-dicţiile ce s-au format în jurul acestei aşa-zise boli.

— Vă rugăm!

— Trebuie să ştiţi că multe persoane – care au fost diagnosticate ca suferind de SPM şi au participat la şedinţe de psihoterapie – susţin că metoda folosită s-a transformat într-o spălare a creierelor.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu eu, ci ei. Respectivii susţin că amintirile din copilărie le-au fost înlocuite cu altele false, în scopul creării unei dependenţe de aceste şe-dinţe. Mulţi vorbesc despre ritualuri sadice şi chiar satanice, menite să-i înfricoşeze

la maxi-mum. Dar nu numai unii dintre pacienţi gândesc aşa. Sunt şi cercetători care-şi pun tot felul de întrebări cu privire la SPM. Lată câteva dintre acestea. De ce sindromul este întâlnit în special în Statele Unite? De ce un număr relativ redus, de psihoterapeuţi stabileşte asemenea diagnostice? De ce majoritatea pacienţilor vorbeşte de-spre ritualurile menţionate ori despre răpiri extraterestre? Şi, în fine, cum se face că o per-soană îşi poate scoate din minte faptul că, în copilărie, a fost molestată sexual?

— Eu n-am răspuns la nici una dintre aceste întrebări, se dădu Eric bătut.

— Nici nu mă aşteptam, îl ironiza Jane. Con-tinuaţi, doctore!

— Teoretic vorbind, un copil molestat îşi poate folosi capacitatea de disociere. Astfel, emo-ţiile lui se separă în cel puţin trei direcţii diferite. Una care îi conferă siguranţă, alta care îi inspiră furie faţă de molestator şi o a treia, care refuză realitatea. Mai târziu, când subiectul întâmpină situaţii limită, ajunge să nu-şi mai poată ascunde suferinţa din cauze pe care nu le poate defini. Atunci personalitatea-gazdă apelează la terapie, încercând să afle motivele depresiilor pe care le încearcă.. Dar ce mă nedumireşte pe mine mai mult e altceva. Cum e posibil ca un copil care a fost abuzat sexual de câteva zeci sau sute de ori să uite acest lucru, în vreme ce altul, care a suferit extraordinar în lagărele de exterminare ale fasciştilor – să zicem – îşi aduce aminte totul, cu lux de amănunte? Doar asemenea experienţe tragice sunt la fel de traumatizante!

— Din câte înţeleg eu, domnule profesor, dilema dumneavoastră s-ar putea traduce şi în alţi termeni, remarcă Troy Bender, care fusese foarte atentă la explicaţiile psihiatrului. În cazul în care nu există nici o traumă, psihoterapeutul are posibilitatea – prin abilităţile sale profesionale – să-l facă pe pacient să trăiască un viol sau alte agresiuni care n-au avut loc în realitate.

— S-ar putea să ai dreptate, draga mea.

— Bine, dar asta înseamnă a viola şi a agresa psihic pe cineva, fără ca măcar să-l atingi! Exclamă Jane. Este o manipulare a minţii umane cum n-am mai auzit. Un adevărat atentat la memorie, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel!

— Întocmai. Este şi lucrul de care mă tem cel mai mult.

Discuţia, din ce în ce mai aprinsă, fu întreruptă de întoarcerea „Specialistului” şi a Marissei Milnors. Extrem de tulburată, tânăra abia reuşi să se aşeze pe scaun şi să soarbă o gură de cafea.

Toţi amuţiră, aşteptând cu sufletele la gură ver-dictul legistului. În cele

din urmă, acesta vorbi:

— Doamna Mihors a fost violată recent. Mai precis, chiar în această dimineaţă. Am găsit urme de lichid seminal, pe care le voi studia chiar astăzi pentru a stabili ADN-ul violatorului..

– Nu se poate! Sări Jane de la locul ei. Mai mult ca sigur că e vorba despre dr. Bogomil!

— Tot ce e posibil, însă avem nevoie şi de dovezi palpabile. Nu uita că eşti poliţistă, şi nu vreo scriitoare de science fiction!

— Adică îţi trebuie o probă de ADN care să aparţină – fără nici un dubiu -bestiei aceleia.

— Ai înţeles perfect! Cred că acum e cazul |ă-i relataţi totul căpitanului Corky West.

CAPITOLUL X

— Jane, am impresia că trebuie să apelăm din nou la serviciile nepoatei căpitanului.

— Ca să ce?!

— Ca să afle numele celorlalte pacientele ale terapeutului, fără prea mult tam-tam. Ea îşi poa te justifica, din punct de vedere economic, a-mestecul în documentele firmei, nu-i aşa?

— Şefu' vă aşteaptă! Le întrerupse discuţia secretara Melanie. Azi e în toane bune, ca mai rar în zilele de luni.

Poliţista intră prima,. Urmată de Eric, care ră-sucea nervos o ţigară neaprinsă între degete.

— Aţi dorit să staţi de vorbă cu mine ca să vă plângeţi că salariile sunt prea mici sau din lipsă de activitate?

— Nici una nici alta, boss! \\replică poliţista. Avem un caz ceva mai... special, de unde şi numele diziviei noastre.

— S-auzim! Zise căpitanul, invitându-i să ia loc printr-o scurtă mişcare a capului. E ceva interesant?

— Noi zicem că da, susţinu Eric. Am făcut deja câteva cercetări preliminare înainte de a ajunge la această concluzie.

— Atunci vă ascult! Despre ce este vorba?

— De data asta am să povestesc eu, Jane, dacă nu te superi! Ca să nu mai zici că această povară cade întotdeauna numai pe umerii tăi fragili.

— Chiar mă bucur, partenere! Dă-i drumul!

— Iată faptele!

Şi Eric începu să-i povestească şefului întreaga intrigă, omiţând amănuntele pe care le considera neesenţiale în această primă fază.

Expunerea dură mai mult decât s-ar fi aştaptat. Mai exact, 11 minute, timp în care – spre stupoarea lui – căpitanul nu dădu nici cel mai mic semn de nerăbdare sau de plictiseală. Când reuşi să încheie, detectivul întrebă tranşant:

— Deci, ne ocupăm de caz sau nu?

West îşi scarpină bărbia, apoi scoase dintr-un sertar o acadea cu gust de cafea şi îi desfăcu tacticos ambalajul. Nu pentru că ar fi vrut să tragă de timp, ci fiindcă se gândea cu intensitate la altceva. Să-l informeze pe directorul D.P.L.A. În legătură cu această nouă anchetă sau nu?! În fine, vorbi:

— Părerea mea este că, fără îndoială, trebuie să încercaţi să dezlegaţi această enigmă. Dar. Deocamdată, n-aş vrea să pun întreaga poliţie pe jar.

— În concluzie? Se grăbi Jane să afle verdictul.

— În concluzie, continuaţi-vă munca, dar cu multă discreţie! N-are nici un rost să facem valuri, atâta vreme cât n-avem câteva dovezi palpabile în legătură cu vinovăţia psihotera peutului.

— La fel ne-am gândit şi noi, supralicita Eric. Care ştia că, în nici un caz, căpitanul nu le-ar fi semnat un cec în alb.

— Dar..., continuă Corky West.

— ... Căci întotdeauna există un „dar”..., se amuzăJane.

— ... Mă veţi ţine la curent cu fiecare pas pe care-l veţi face! Altfel e de rău!

— Era de la sine înţeles, şefu'l făcu Eric pe inteligentul. Doar de aceea există ierarhie poliţie! *

— Bine, dacă am stabilit şi acest ultim amănunt, spuneţi-mi cum aveţi de gând să acţionaţi!

— Jane se va infiltra printre pacientele tera-peutului Bogomil ca să obţină proba necesară stabilirii AON-UI acestuia. În paralel, eu voi încerca să stau de vorbă cu celalalte paciente ca să văd dacă vreuna dintre ele are să-i reproşeze ceva.

— Mi se pare în regulă. Puteţi trece la treabă! Când va sosi momentul potrivit, am să-l informez şi pe directorul Larry Tillman despre anchetă. Puteţi pleca.

*

— Acum ce ai de gând să faci, Eric? Îl întrebă ne pe partenerul ei după ce se aşezară la propriile birouri. O suni pe Donnie West?

— Parcă am de ales?! ' – Te indispune faptul că trebuie să stai din ou de vorbă cu ea?

— Nicidecum! Are o voce atât de suavă! Ceea ce mă nemulţumeşte este că ya trebui să-i promit o recompensă pentru colaborarea ei.

— Dar acest lucru nu e o noutate, nu-i aşa.

— Bine că mi-ai adus aminte! Acum sunt şi mai neliniştit că înainte.

— Sunt tare curioasă ce va spune directorul D.P.L.A., Larry Tillman, despre această nouă anchetă?!

— Vom trăi şi vom vedea!

Donnie, nepoata căpitanului – şeful ierarhic al celor doi detectivi – activase o vreme în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”. Dar pentru că excesul ei de zel se dovedise a fi de nestăvilit, iar pericolele la care se expunea erau, într-adevăr, îngrijorătoare pentru toţi membrii departamentului, unchiul hotărâse transferarea nepoatei la secţia economică a poliţiei. Cu alte cuvinte, o trăsese pe „linie moartă”, obligând-o să se ocupe de hârţoage până când avea să acumuleze mai multă experienţă.

Tânăra „înghiţise” cu greu această decizie, fiindcă nu avusese încotro. În cele din urmă se împăcase cu situaţia, însă nu scăpa nici o ocazie de a-i face curte detectivului Black – maestrul ei în materie de investigaţii poliţieneşti -sperând ca, într-un viitor cât mai apropiat, să se întoarcă în sânul diviziei.

— Alo, Donnie? Fata visurilor mele? Începu Eric să-i vorbească pe tonul binecunoscut. Ce mai faci?

— Eu? Nu mare lucru. Aştept să ai nevoie de mine şi să-mi telefonezi. Doar astea sunt singurele ocazii în care ne conversăm, nu-i aşa?

— Nu fi răutăcioasă! Ripostă detectivul, încercând să-şi înăbuşe râsul la gesturile obscene pe care le făcea Jane în faţa lui. Nu-ţi ascund faptul că mi-a fost dor de tine, dar acum chiar că avem o problemă pe care numai tu o poţi rezolva!

— Avem? Ştii foarte bine că nu mă interesează necazurile partenerei tale, dar dacă-mi soliciţi ajutorul în nume personal, sunt gata să te ajut!

— Desigur, cerându-mi ceva în schimb..., completă Eric.

— Şi asta nu ţi se pare normal?

— Să zicem că da. Dar mai bine spune-mi ce răsplată doreşti!

— Nu înainte de a-ţi asculta solicitarea! Abia atunci pot evalua cu exactitate recompensa ce mi se cuvine.

Dând ochii peste cap şi înjurând în gând, poliţistul o informă pe nepoata căpitanului în legătură cu ce dorea de la ea. După câteva clipe de tăcere, aceasta răspunse, destul de dezamăgită:

— Doar atât? Credeam că ai o treabă mai serioasă pentru mine.

— Dacă ţi se pare o chestie simplă, nu văd de ce eşti nemulţumită?!

— Pentru că nu-ţi pot cere mare lucru în schimbul numelor câtorva persoane, acolo, care frecventează sau au frecventat nu ştiu ce terapeuţi.

— Deci, care-i preţul tău de astă dată?

— Să mă iei în trei zile consecutive de la serviciu şi să mă conduci până acasă. Ţi se pare mult?

— Deloc! Se bucură Eric mai repede decât ar fi trebuit.

' – Şi să-mi aduci de fiecare dată câte uh buchet de trandafiri...

— Asta-i tot? Îşi luă el măsuri de siguranţă.

— Da, asta-i tot, nu forţă nota Donnie, răs-punzându-i pe un ton uşor blazat. Acum dictează-mi reperele necesare, ca să mă pot apuca de treabă! Astăzi e luni? Atunci mâine, pe la ora prânzului, am să-ţi furnizez datele necesare. E bine?

— E excelent'

Donnie West se înfiinţa luni la prima oră în cabinetul terapeutului Andrew Bogomil, fără a-şi anunţa vizita. Era sigură că acesta avea să so-sească mai târziu şi de aceea o luă tare pe se-cretară:

— Domnişoară, sunt detectiv la Serviciul de Control Financiar din cadrul D.P.L.A., zise ea pe un ton ferm, prezentându-şi legitimaţia. Mă aflu la dumneavoastră în baza unor reclamaţii confidenţiale, pentru a cerceta o serie de documente.

— Luaţi loc, vă rog! Nu se lăsă impresionată Pauline Wood. Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc!

— Ştiţi, domnul doctor vine ceva mai târziu şi, fără aprobarea lui... --Să înţeleg că refuzaţi prezentarea actelor contabile pentru control?

— Nicidecum. Ceea ce voiam să vă spun era că ar trebui să veniţi puţin mai târziu...

— Serios? De ce nu mâine, peste un an sau niciodată? Cred că nu vreţi să vă acuz că obsucţionaţi o anchetă poliţienească!

— Nu e cazul să vă supăraţi pe mine, doam-!. Dar nu vreau să-mi pierd slujba, vă rog să mă înţelegeţi! Nu vă pot prezenta documentele fără aprobarea patronului meu.

— Foarte bine, atunci n-aveţi decât să-i telefonaţi şi să-i cereţi acordul. Să zicem că, deocamdată, nu mă grăbesc..., se arătă poliţista dispusă la unele concesii.

Secretara îşi cam pierdu stăpânirea de sine şi ridică receptorul. Dr. Bogomil răspunse abia la al zecelea'apel.

— Domnule, Pauline vă deranjează la această oră! Îmi pare rău, dar în biroul meu se află o doamnă poliţist care doreşte să vadă documentele firmei. Ce să fac?

— Nu poate amâna controlul pentru mai târziu?

— Mi-a spus că nu, atunci când am întrebat-o.

— Vrea să ia actele cu ea?

— Nu ştiu. Staţi s-o întreb!

Cum răspunsul lui Donnie fu negativ, secretara reluă convorbirea:

— Spune că nu vrea decât să arunce o privire asupra lor. E vorba despre nişte reclamaţii, din câte am înţeles.

— Atunci dă-i tot ce-ţi cere! N-avem nimic de ascuns. Şi încearcă să te porţi cât mai bine cu ea, ca să nu-i facem o impresie proastă.

— Bineînţeles, domnule doctor, bineînţeles!

După ce aşează receptorul în furcă, Pauline îi turnă vizitatoarei o cafea, fără s-o mai întrebe dacă doreşte, şi îi zise:

— Dr. Bogomil a spus să vă pun la dispoziţie tot ce doriţi. N-avem nimic de ascuns, chiar aşa. Mi-a zis! Ce v-ar interesa?

Donnie luă cafeaua din mâna secretarei, gustă din ea şi abia apoi răspunse:

— Cred că m-ar interesa, pentru început, do-cumentele de funcţionare a cabinetului medical, dovada achitării la zi a taxelor şi impozitelor datorate statului, apoi registrul cu numele pacienţilor.

— Până terminaţi de băut cafeaua, am să vă pregătesc totul. Dar vă rog să poftiţi în biroul medicului! Aici mai sună telefoanele, nu este su-ficient loc, iar actele tot în acea încăpere se află.

— Foarte bine, zise nepoata căpitanului West, mulţumită, parcă nevenindu-i să creadă că totul fusese atât de uşor.

Peste o oră ajunse la sediul poliţiei, în propriul birou, de unde îşi sună febleţea. Adică pe detectivul Eric Black în persoană.

— Prietene, am obţinut ceea ce voiai. Poţi trece pe la mine oricând doreşti pentru a-ţi da lista personal.

— Eşti o bomboană! Sosesc chiar acum!

În aşteptarea lui Eric, Donnie căzu într-o stare de melancolie profundă. Cât de bine fusese şi cât de împlinită se simţise atunci când lucrase împreună cu detectivii Black şi Heron în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”... Misiuni sub acöi perire, peripeţii cu duiumul, acţiuni care făceau ca adrenalină să ţi se urce la cap, pericole pe care nu le luai în seamă pe moment – tot felul de aventuri, care mai de care mai palpitante.

Din nefericire, la un moment dat, căpitanul Corky West hotărâse transferarea ei la Controlul Financiar pentru a o feri de cine ştie ce necazuri. O considerase mult prea tânără ca să se expună I numeroaselor pericole ale meseriei de detectiv, I atât în calitate de unchi cât şi în cea de comandant al diviziei.

Donnie părăsise „Cazurile Speciale” cu mare regret în suflet, blestemând faptul că nu era măcar cu cinci ani mai în etate. Asta deoarece tinereţea ei fusese pretextul sub care West o transformase într-un şoarece de birou. Jane şi Eric răsuflară uşuraţi, mulţumindu-i din inimă boss-ulu; că o concediase temporar pe pupila lui, care le crease tot felul de probleme în timpul anche telor. Din acel moment, scăpând de o mare responsabilitate, se simţiră în largul lor. Totuşi, că teodată, în funcţie de împrejurări, se mai vedeau nevoiţi să apeleze la serviciile fetei. Iar ea îl şantaja întotdeauna pe Eric, condiţionând ajutorul dat de fel şi fel de cereri. Ultima oară îl obligase s-o scoată o noapte întreagă în vâltoarea nocturnă a oraşului. Ceea ce s-a tradus printr-o masă la restaurant şi dans într-o discotecă în vogă, până spre dimineaţă.

— Deci, când începi să mă răsplăteşti? Îl întrebă Donnie pe detectivul care intră la ea în birou cu zâmbetul pe buze.

— După ce finalizăm această anchetă com-plicată.

— De ce aşa târziu?

— De unde ştii cava dura mult? Şi-apoi, nu procedăm aşa de fiecare dată? Nu mă revanşez eu întotdeauna faţă de tine? Donnie, te rog să înţelegi că trebuie să fiu în priză 24 de ore din. 24, până la sfârşitul investigaţiilor. Doar eşti de meserie, nu e nevoie să-ţi explic prea mult!

. Flatată de faptul că fusese tratată ca o egală într-ale poliţiei, tânăra se resemnă, înmânându-i o coală-de hârtie scrisă caligrafic pe ambele feţe.

— Pune-o în buzunar ca să nu se prindă cineva că am lucrat iarăşi pentru tine, depăşindu-mi atri-buţiile de sşrviciu!

— O.K. Nu-ţi face griji în ceea ce mă priveşte! Nu te voi desconspira. Te sărut, mai adăugă el din uşă, grăbindu-se să dea lista de nume sergentului Steve Mann, pentru identificarea persoanelor respective.

Cinci minute mai târziu, detectivul îl rugă pe acesta:

— Bătrâne, ai aici o listă de nume. Sunt pa-cientele terapeutului de care ne ocupăm.

— Deci, şefu' a fost de acord să vă ocupaţi de caz, nu-i aşa?

— Vezi bine că da! Află tot ce poţi despre „clientele” doctorului Andrew Bogomil! Poate dăm peste ceva noutăţi.

— Ce-mi oferi la schimb?

— O bere, ca de obicei, răspunse Eric, aprin-zându-şi un Camei fără filtru.

— Cam puţin, dar mă învoiesc fiindcă te cu-nosc...

— Nu ştii pe unde umblă Jane?

— S-a dus până acasă după ce a primit un telefon. Zicea că trebuie să se pregătească pentru nu ştiu ce şedinţă de psihoterapie.

— Atunci mă duc singur până la Monica's. Poate afli ceva până când mă întorc.

CAPITOLUL XI

— Singur, domnule detectiv? Îl întrebă patronul cafenelei pe Eric, când acesta îi păşi pragul.

— Da, Jimmy'H. Sedus şi abandonat.

— Iarăşi lucraţi la un caz complicat, nu-i aşa?

— Ca întotdeauna.

— Cu ce să vă servesc? Vă e foame, doriţi ceva de băut?

— Cred că o minipizza şi o bere Carlsberg îmi sunt de ajuns.

— Cafea?

— Poate la sfârşit, mulţumesc!

— Eu vă mulţumesc pentru comandă, domnule! Zise patronul, răsucindu-se pe călcâie după ce se aplecă puţin în faţă în chip de salut.

Rămas singur, poliţistul căzu pe gânduri.

Ce ţi-e şi cu hipnoza asta! Îşi zise el, scărpi-nându-se în cap ca unul ce se află într-o mare dificultate. Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram încă un puşti, un psihiatru – parcă Herbert Spiegei îl chema – a făcut o experienţă ce a, lăsat întreaga Americă cu gura căscată. Respectivul a demonstrat într-o emisiune televizată în direct, la o oră de maximă audienţă, că poate face pe cineva aflat în stare de hipnoză să interpreteze orice rol. Şi a făcut-o atât de bine, încât întreaga opinie publică i-a acordat creditui său fără nici un fel de rezerve. Ba, culmea, nimeni dintre colegii săi de breaslă nu i-a contestat rezultatele. În concluzie, treaba asta cu hipnoza nu. Este nici pe departe o noutate. Şi-a-tunci cum se face că poliţia nu a reuşit să-şi formeze nişte experţi în domeniu? Doar au trecut mai bine de două decenii..,

Jimmy H. se apropie cu comanda, tulburând gândurile detectivului.

— Cum mai merg afacerile, patroane? Încercă el să intre în vorbă cu Eric că să nu se plictisească.

— Pot afirma că nici bine nici rău. Amestecat, ăsta ar fi cuvântul cel mai potrivit.

— Văd că localul e cam gol...

La ora asta, da. Mai pe seară se ocupă majoritatea meselor, însă consumaţiile nu sun prea mari, aşa că n-am să reuşesc eu să mă îmbogăţesc în această viaţă.

' – Spune-mi, te rog, ai fost vreodată la vreo şedinţă de psihoterapie?

— Doamne-fereşte! Veni răspunsul prompt al gazdei.

— Dar n-ai auzit nimic despre asta, măcar tangenţial?

— Ba da, domnule Eric. Pe nevastă-mea o apucaseră pandaliile la un moment dat.

— N-ai vrea să-mi povesteşti? La loc, te rog, că tot nu ai ce face deocamdată!

— Nu ştiu dacă se cuvine...

— ... Bineînţeles că se cuvine, doar suntem prieteni vechi, nu-i aşa? Bărbatul se aşează cu oarecare sfială, fiind destul de bine dispus pentru că avea ocazia să-i dea detectivului o mână de ajutor. Nu-i pusese acesta întrebarea aşa, de pomană.

— Cum spuneam, într-o vreme, pe nevastă-mea o apucaseră tot felul de isterii şi migrene, de -nu te mai puteai înţelege cu ea.

— În ce mod se manifestau?

— La care dintre cele două probleme vă refe-. Riţi?

— La crizele de isterie.

— Devenea dintr-o dată confuză, începea să tremure, ca în cele din urmă să ţipe la mine monosilabic. Când o întrebam ce are, nu ştia să-mi răspundă, încerca să se apere, de parcă eu aş fi vrut s-o omor, iar în cele din urmă izbucnea în plâns. Normal, am dus-o la un psihiatru, iar acesta i-a recomandat un psihoterapeut.

— Şi a urmat şedinţe de terapie în grup?

— Nu, individuale. Am plătit peste o mie de dolari, până când mi-am dat seama că medicul respectiv era de fapt un escroc şi i-am interzis nevestei mele să-l mai consulte. Culmea e că această interdicţie a coincis cu vindecarea ei completă.

— Scuză-mă, dar cum ţi-ai dat seama că aruncai banii pe fereastră?

— De la ea. Iniţial, n-a vrut să-mi spună ce se petrece în cabinetul doctorului, fiindcă aşa îi ceruse acesta. Dar pe urmă a început să-mi povestească. Ştiţi ce făcea, măgarul de el?

— N-am nici cea mai mică idee!

— Îi băga în cap că suferă de „Sindromul Falusului lui Lacan” sau cam aşa ceva.

— Ce mai e şi ăsta?

— Să vă explic! Zicea că soţia mea are ascuns, într-un ungher al minţii ei, obsesia unui falus şi că poate scăpa de psihoză numai povestind despre aceasta unei persoane specializate.

O fantasmă, ca să fiu mai exact. Cam asta ar fi, în mare.

— Înţeleg. Şi l-ai reclamat pe individ?

— Cum să nu! La F.B.I., căci la poliţie nu m-a luat nimeni în seamă.

— La F.B.I., zici? Întrebă Eric, muşcând vârtos din pizza. Îţi sunt recunoscător că mi-ai ţinut de urât, adăugă el cu gura plină, văzându-l pe Jimmy H. că se ridică pentru a-l lăsa să mănânce în linişte.

Normal că la F.B.I.! Deveni Eric din ce în ce mai convins că nu se înşală. Cum de nu m-am gândit până acum? Nu se poate că acolo să nu existe reclamaţiile unor paciente nemulţumite de terapia medicilor lor...

Apoi formă pe telemobil numărul sergentului Mann şi schimbă câteva vorbe cu el.

O oră mai târziu, cei doi colegi se reîntâlneau la sediul diviziei.

— la spune, bătrâne, ai aflat ceva despre paciente şi despre dr. Andrew Bogomil?

— Chiar mai mult decât mă aşteptam. Dar ia loc! Vom avea ceva de vorbit. Detectivul se aşează, pregătindu-şi o coală de hârtie pentru a avea pe ce să-şi noteze informaţiile obţinute de colegul său.

— Putem începe!

— În primul rând, despre pacientele aflate în tratament. În privinţa stării lor civile, acestea sunt de toate condiţiile: necăsătorite, măritate sau divorţate. N-avem nici o văduvă. Stare materială – bună şi foarte bună. În clipa în care am început să le cercetez pe fostele paciente, surprizele au şi apărut. Câteva dintre acestea – nu multe, ce-i drept – au avut unele contacte cu „biroul”.

— Adică?

— Au depus plângeri împotriva terapeutului, solicitând despăgubiri pentru sumele cu care – susţin ele – au fost escrocate.

— Mai la obiect, amice, mai la obiect!

— Ştii că am un prieten bun în F.B.I., nu-i aşa? Omul are acces şi la Secţiunea de Studii Comportamentale.

— Da, un tip a cărui identitate te încăpăţânezi de câţiva ani buni s-o păstrezi secretă.

— Şi bine că am procedat aşa! Altminteri, astăzi sunt convins că nu aş mai fi putut obţine informaţii de la el.

— Continuă, te rog!

— Bine. „Agentul”, ca să-i spun aşa, investi-ghează de câţiva ani buni cazurile de molestare a minorilor şi, fără să vrea, a intrat în contact cu tot felul de oameni, care s-au plâns de psihiatrii ori de psihoterapeuţii lor.

— Despre ce fel de molestări tot vorbeşti?

— De ce mă întrebi, nu cunoşti acest termen? Dacă mă întrerupi la nesfârşit, nici n-o să reţii ceva coerent!

— Scuză-mă, am să tac!

— O mulţime de bolnavi, în special femei, i-au povestit îngroziţi despre crime bestiale, despre ritualuri satanice şi răpiri, în urma cărora au fost violaţi. În ciuda sutelor de reclamaţii şi a investi-gaţiilor efectuate, amicul meu n-a reuşit să des-copere nimic. Nici măcar un cadavru. De ase-menea, n-a identificat nici o dovadă care să ateste faptul că vreuna dintre grozăviile descrise s-ar fi petrecut în realitate.

— Iartă-mă că te întrerup, dar e neapărat necesar! Dacă vorbim de ritualuri şi de oameni omorâţi, vorbim şi despre făptuitori. Cum se face că nici unul dintre martori n-a vorbit până acum? | – Aceeaşi întrebare şi-a pus-o şi „Agentul”. Singura lui concluzie este că acele crime şi violuri n-au avut loc în realitate...

— ... Ci poate doar în minţile duse cu sorcova ale reclamagiilor.

— Exact.

— Şi tu crezi că avem de-a face cu o campanie împotriva psihoterapiei şi a psihoterapeuţilor?

— Departe de mine acest gând! Doar nu sunt tâmpit! Însă ceva se întâmplă, nu crezi? Nu poate fi vorba doar despre nişte banale coincidenţe, recunoşti?

— Recunosc! Acum îmi poţi spune care este părerea „Agentului” despre această problemă?

— El e convins că totul se datorează şedinţelor de terapie şi, în special, hipnozei. Crede că nimic nu e real, ci artificial. Totodată, dacă l-ar întreba cineva, ar recomanda apelarea la hipnoză pentru calmarea afecţiunilor psihice ale pacienţilor şi nu în scopul depistării cine ştie căror personalităţi secundare sau amintiri demult pierdute. Retrăirea unor asemenea traume – dacă acestea au existat în realitate – îi poate duce pe bolnavi la autodistrugere sau la nebunie.

— Foarte interesant! Altceva?

— Cam asta ar fi, în esenţă.

— Mulţumesc, bătrâne! Îţi meriţi cu prisosinţă berea promisă!

— Berile, vrei să zici...

— Da, berile, mormăi Eric nemulţumit, părăsind încăperea.

CAPITOLUL XII

Luni dimineaţa, Jane Heron primi un telefon din partea Marissei Milnors.

— Am vorbit chiar adineauri cu dr. Bogomil şi s-ar părea că avem noroc.

— Adică?

— Este de acord să vă primească, în ciuda faptului că grupa este completă. Una dintre pa-ciente, pe nume Carmen, va renunţa la terapie, aşa că îi puteţi lua locul. Am insistat să vă accepte, spunându-i că sunteţi o bună prietenă de-a mea încă din adolescenţă.

— Mulţumesc! Şi dacă tot suntem atât de apropiate, eu zic că ar fi cazul să ne tutuim.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Marissa pe acelaşi ton egal, dovedind că încă nu-şi revenise de pe urma şocului trăit în urmă cu o zi.

— Cum ne întâlnim?

— La ora 5.45 p.m., în faţa clădirii în care se află cabinetul. Îţi notezi?

— Te ascult!

— Alhambra Avenue nr. 212.

— Voi fi acolo!

Înainte de ora stabilită, Jane stătuse o vreme de vorbă cu Butch, acesta sfătuind-o de ce să se plângă terapeutului pentru a fi crezută.

Apoi cele două femei se întâlniră, salutându-se de departe, fără a-şi zâmbi. Intrară în holul imens al imobilului, după care îşi aşteptară rândul la unul dintre lifturi. Jane o întrebă:

— Medicul foloseşte hipnoza şi în cadrul şedinţelor de terapie în grup?

— Eu n-aş numi-o chiar aşa. Când suntem câte patru, exercită asupra noastră doar o mare influenţă, astfel încât să-i facem jocul şi să ne defulăm. Şi, de ce să n-o recunosc, faptul că vorbim despre frământările noastre interioare este foarte reconfortant şi liniştitor în acelaşi timp.

— Ai idee de ce renunţă Carmen, cea care va părăsi grupul?

— Da, nimeni n-a făcut un secret din asta. Pur şi simplu nu mai are bani. Era contabilă la o firmă de avocatură din oraş şi a fost concediată Cum are vreo 40 de ani, cu greu îşi va mai găsi ceva de lucru şi vrea să-şi cheltuiască economiile pe un trai cât mai decent posibil, nu umflând la nesfârşit conturile bancare ale lui Bo-gomil.

— Asta înseamnă că nu regretă pasul făcut, nu-i aşa, Marissa?

— Eu n-aş fi atât de convinsă. Dacă ai asculta-o cum vorbeşte despre el, ai înţelege că mai degrabă îl consideră un Hristos coborât pentru a doua

oară pe pământ.

— Aş mai avea o întrebare! Zise Jane, apro-piindu-se de urechea Marissei, după ce se urcară în lift. Toate cele opt paciente stabile ale terapeutului îl vizitează acasă pentru hipnoză?

— Din câte ştiu eu, da. Dar de ce mă întrebi? Crezi că a profitat de toate, aşa cum a procedat în cazul meu?

— N-ar fi exclus, nu-i aşa? Dacă ai pus botul la miere, pe urmă nu te mai poţi abţine...

Secretara Pauline le întâmpină cu bucurie, de parcă ar fi fost nişte rude apropiate de-ale ei.

— Dr. Bogomil vă aşteaptă în biroul său ca să faceţi cunoştinţă, doamnă! I se adresă ea poliţistei după un schimb de replici de convenienţă.

— Mulţumesc!

— Eu am să te aştept în cabinet, împreună cu celelalte colege! Îi zise Marissa.

— Bună seara, doamnă Judith Waller, încercă terapeutul să fie amabil chiar de la început. Vă rog să luaţi loc!

Şi, cu gesturi studiate, îi oferi un scaun, adău-gând:

— Doriţi o cafea, poate un suc?

— Nu e nevoie să vă deranjaţi!

— Ştiţi, aici ne spunem pe nume. Politeţea exagerată nu-şi are locul între noi. Cel puţin asta e părerea mea. Vă deranjează?

— Absolut deloc, răspunse Jane, făcând eforturi pentru a-şi ascunde repulsia pe care o avea faţă de el. Nu în formulele de adresare constă respectul dintre oameni.

— Am înţeles de la Marissa că eşti ziaristă, nu-i aşa?

— Informaţia este exactă. Fac munca asta de câţiva ani buni şi mă simt extrem de extenuată. Cred că înţelegi de ce! De fapt, n-am avut niciodată o existenţă prea liniştită.

— Până la începerea terapiei mai sunt vreo zece minute. N-ai vrea să-mi spui ce te apasă în mod special?

— Aud tot felul de voci, mai ales atunci când sunt peste poate de obosită.

Şi poliţista începu să depene povestea imaginară pe care o pusese la punct cu Butch ca să pară cât mai plauzibilă.

În esenţă, susţinea că fusese crescută doar de mama ei, aceasta nefiind nici pe departe uşă de biserică. Din cauza beţiilor şi a chefurilor pe care maică-sa le „trăgea” în mod frecvent, ea fusese nevoită să fugă din casa

părintească la vârsta de 16 ani. Din acel moment îşi luase viaţa în propriile mâini şi se descurcase de una singură, dar acum simţea nevoia de ajutor.

— Foarte bine, Judith! Acum e vremea să le cunoaştem şi pe celelalte colege ale noastre, de care sper să te ataşezi.

Poliţista îşi pierdu seara spunând aceeaşi poveste tâmpită şi ascultând aberaţiile celorlalte paciente.

Nu cred că doctorul s-a atins de voluminoasa Ramona, dar oare'cum se comportă Carmen şi mulatra Megan atunci când sunt regulate în stare de hipnoză? Se trezi Jane întrebându-se de una singură, dar alungă repede aceste gânduri obscene din minte. Numai să nu păţesc şi eu la fel ca ele... Deşi n-aş crede. Am înţeles că trebuie să ai mare încredere în medic şi să fii o persoană destul de naivă ca să poţi fi uşor hipnotizată. Iar eu nu îndeplinesc nici una dintre condiţii. Sau cel puţin asta e convingerea mea...

Trecură câteva zile bune în care Jane Heron, în afară de faptul că mai participase la o şedinţă de terapie în grup, nu reuşise să facă nici un pas înainte. Partenerul ei, Eric Black, se confrunta cu acelaşi gen de insuccese. Iar peste toate acestea, căpitanul West făcea şi el gălăgie că subordonaţii săi ard gazul de pomană.

Nici dr. Butch Harrison nu se afla într-o stare mai bună. El le reproşa detectivilor că nu-i aduceau nici o probă că să stabilească ADN-ul terapeutului Bogomil. Chiar dacă o asemenea dovadă nu ar fi fost suficientă pentru inculparea şi condamnarea medicului viojator, cel puţin ar fi constituit un important punct de plecare.

În concluzie, toţi cei implicaţi în această în-vestigaţie poliţienească erau deosebit de nervoşi. Inclusiv Marissa Milnors, care abia mai consimţea să ia parte la şedinţele de terapie, sau psihiatrul Buford Petersen, care nu înţelegea de ce poliţia se mişcă atât de încet când este vorba despre destinele şi chiar vieţile unor oameni.

Singurul ce reuşea să-şi păstreze calmul în faţa situaţiei cu care se confrunta Divizia „Cazuri Speciale” era sergentul Steve Mann.

O nouă dimineaţă îi găsi posaci pe poliţişti. Nici măcar cafeaua pregătită cu măiestrie de frumuşica secretară Melanie nu aduse vreun zâmbet pe chipurile detectivilor.

— Astăzi va fi caniculă, zise Mann, după care tăcu, vârându-şi capul în paginile unui dosar, rătăcit de cine ştie când la el pe birou.

— Diseară te duci din nou la terapie, Jane? Îşi întrebă Eric colega.

— Da, cu un entuziasm debordant! Ripostă aceasta pe un ton care exprima cu totul altceva.

— Tu cu ce te mai ocupi?

— Când, acum? Uite, gândesc!

— Asta chiar că e o noutate! Nu-ţi stă în caracter. Şi la ce te gândeşti, mă rog?

— Ce-ar fi dacă aş sta de vorbă cu una sau mai multe dintre pacientele lui Bogomil ăsta?

— Actuale sau foste?

— Cred că mai degrabă actuale.

— De ce?

— Păi, alea care nu mai sunt au spus tot ce-aveau de spus la F.B.I. N-aş avea de aflat nici o noutate de la ele.

— S-ar putea să ai dreptate. Şi pe ctne te-ai gândit să impresionezi cu şarmul tău de june prim pentru a obţine indicii privitoare la vinovăţia terapeutului?

— Tocmai asta e, că nu m-am gândit. Poate-mi daţi voi o mână de ajutor! Cum n-avea altceva mai bun de făcut, Jane îşi trase scaunul lângă biroul lui Eric, ca să poată vedea mai bine lista cu nume pe care acesta o avea în faţă. Steve, în schimb, se mulţumi să pară atent, renunţând la citirea dosarului care-i căzuse întâmplător în mână.

— Deci?

— Deci, să le luăm pe rând, zise detectivul. * Troy Bender iese din discuţie, pentru că e aliata noastră şi nici nu-l mai vizitează pe doctor. Pe cea care a înlocuit-o în prima grupă de terapie a lui Bogomil încă nu o cunoaştem. Urmează Agnes-Teresa Braun, 30 de ani, căsătorită cu un bancher şi mamă a doi copii.

— Cred că o femeie singură ar fi mai lesne abordabilă, îşi dădu cu părerea Steve.

— Regina Tymson, 25 de ani, căsătorită de curând.

— Altcineva.

— Marissa Milnors se exclude, apoi vine Do-rothea Crewson, pensionară, 60 de ani, necăsătorită, anunţă sergentul telegrafic.

— Asta ar fi tocmai bună pentru un contact intim! Râse Jane, privindu-şi cu satisfacţie partenerul.

— Ce te grăbeşti aşa, că n-am terminat lista! Ripostă Eric, ofensat.

— Iartă-mi lipsa de delicateţe şi francheţea, pe care nu mi le-am putut reprima la timp. Continuă!

— Carmen Denison, 40 de ani...

— ... Asta nici n-a plecat nici nu va rămâne. Nu a depus nici o

reclamaţie şi nici nu ştim dacă are de gând aşa ceva. Nu cred că e persoana cea mai indicată. Mai departe!

— Megan Maran, 33 de ani, mulatră, singură. Ramona Duarte, portoricană, 28 de ani, divorţată, şi cam atât, dacă nu te iau şi pe tine în calcul, Jane...

Prefăcându-se că n-a înţeles aluzia colegului ei, poliţista vorbi: 4

— Deci, cele mai potrivite persoane pentru un contact direct ar fi: AgnesTeresa Braun, Regina Tymson, Dorothea Crewson, Megan Maran şi Ramona Duarte.

— Dacă aveţi nevoie de părerea mea, eu v-aş sugera să începem cu doamna Dorothea Crewson, chiar dacă e o persoană... mai în vârstă, ca să zic aşa.

După ce întâlni privirea de gheată a lui Eric, Steve adăugă, justificându-şi opţiunea:

— O femeie cu capul pe umeri ştie ce spune mai bine decât una tinerică...

— Eu mă gândeam la Ramona Duarte, care are 28 de ani, abia îndrăzni detectivul să-şi spună părerea. Este în grupă cu tine, Jane, nu-i aşa?

— Da, aşa e! N-am nimic împotrivă. Pare o tipă extrem de comunicativă şi e destul de zglobie pentru cele 120 de kilograme cât cântăreşte...

— Dar poate că cea mai indicată ar fi Megan Maran, rectifică Eric dintr-o suflare. Special am lăsat-o la urmă!...

— Ştii ceva, partenere? Decât s-o tot faci pe nebunul, mai bine alege tu pe cine vei contacta şi să încheiem o dată discuţia asta fără nici un rost! Principalul e să afli ceva interesant. Ai înţeles?

— Bine, dacă insişti, atunci Maran să fie! Se prefăcu poliţistul că nu înţelege ironia lui Jane. Îi telefonez chiar acum! Ce dacă e mulatră? Eu nu manifest ură de rasă faţă de nici un cetăţean al Statelor Unite!

— Dimpotrivă, îl completă Steve, mucalit, în-ţelegând că mica lor consfătuire luase sfârşit.

— Atunci eu am să mă retrag! Trebuie să mă pregătesc pentru o nouă şedinţă de terapie la care trebuie s-o fac pe psihopată.

În vreme ce Jane îşi strângea lucrurile şi părăsea biroul, bucuroasă că şeful nu-i chemase la el ca să-i muştruluiască, Eric notă ceva pe. Hârtia din faţa lui şi ridică receptorul telefonului, după care formă numărul lui Megan Maran.

— Daţi-mi voie să mă prezint, doamnă! Sunt detectivul de poliţie Eric Black, de la Divizia „Cazuri Speciale”!

CAPITOLUL XIII

O oră mai târziu, Eric suna la uşa locuinţei mulatrei, aflată la marginea cartierului Beverly Hills. Din spusele Marissei, mulatra trecea drept o persoană foarte retrasă. Lucru care fu contrazis din prima clipă a întâlnirii lor.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule căpitan! Îl întâmpină ea exuberantă, poftindu-l cu gesturi largi înăuntru.

— Doar detectiv, doamnă.

— Domnişoară... Sau mai bine spuneţi-mi pe nume, Megan!

— Atunci puteţi proceda şi dumneavoastră la fel. Eric e numele meu de botez.

Pereţii holului şi ai sufrageriei în care fu invitat poliţistul erau ornaţi din belşug cu tot felul de tablouri de o valoare îndoielnică şi cu o seamă de obiecte de decor la fel de inutile. Amulete, creaţii artizanale, chei vechi, ceasuri stricate şi alte asemenea.

Musafirul fu invitat să ia loc pe cel mai confortabil dintre fotoliile desperecheate aflate în încăpere şi i se aduse un pahar de whisky cu gheaţă.

— Din convorbirea noastră telefonică am înţeles că vrei să discutăm despre terapeutul meu, dr. Andrew Bogomil, în care am mare încredere, şi despre şedinţele acestuia, nu?

— Într-adevăr, dacă nu vă deranjează...

— ... Nici vorbă de aşa ceva! Îmi face chiar. Plăcere, iar tu eşti o prezenţă foarte agreabilă, crede-mă!

Un avans mai evident nici că se putea, se gândi Eric. Te pomeneşti că mulatra asta e o mică târfuliţă! O târfuliţă care vrea să pară decentă în ochii celorlalţi şi care, în particular, îşi face de cap cu oricine îi cade în mreje. Şi sunt sigur că chestia asta îi iese de minune...

— Atunci putem începe?

— Te rog!

— În primul rând, m. -ar interesa să-mi spui cum te simţi de când urmezi terapia de grup.

— Extraordinar, Eric! Extraordinar. Toate ne-cazurile mele au încetat în clipa în care am păşit pragul cabinetului acestui om minunat.

— Dar văd că ai numai cuvinte de laudă la adresa lui.

— Aşa el Singurul lucru care mă deranjează este că dr. Bogomil îmi cere prea mulţi bani pentru terapie.

— Dar merită...

— Cu prisosinţă. Şi pot spune asta cu mâna pe inimă, după cele trei tentative de sinucidere pe care le-am avut în viaţa mea şi nu mai ştiu câte

internări prin spitale. De când îl consult pe Andrew, toate gândurile mele negre sau spulberat ca un fum.

— Te şi hipnotizează?

— Nu de atâtea ori cât aş dori eu, dar îl înţeleg perfect. Nu-mi poate dedica chiar toate duminicile lui. Ştii, pentru hipnoză nu-mi cere nici un ban.

Normal, gândi Eric. Doar atunci primeşte, nu dă...

— Şi n-ai încercat să-i oferi nimic pentru a-! Cointeresa mai mult?

— Ba da, Eric, însă m-a refuzat, spre marea mea dezamăgire.

— Dar nu mi-ai spus de ce ţii atât de mult la şedinţele de hipnoză.

— Dacă terapia mă face să mă simt foarte bine, atunci află că, după fiecare oră de hipnoză, devin cu totul alt om. Unul plin de viaţă, fericit şi deosebit de optimist.

— Nu eşti căsătorită, nu?

— Am fost mai de mult. De fapt, am trăit cu cineva în concubinaj şi asta mi-a ajuns. Nu mai am nevoie de un bărbat în permanenţă, dacă înţelegi ce vreau să spun! Zise Megan Maran şi îi zâmbi provocator detectivului.

— Sigur că da! Îi răspunse Eric cu acelaşi subînţeles. Dar nu mi-ai spus de ce ai ajuns să te tratezi la dr. Bogomil.

— Este vorba despre mai multe probleme, însă cele mai grele dintre toate au fost coşmarurile ce-mi bântuiau somnul şi nenumăratele voci pe care le auzeam când eram trează. – I Şi acum ai scăpat de aceste afecţiuni...?

— Mai am câte un vis urât din când în când, dar nu mă mai afectează ca înainte.

— Înţeleg.

— Să-ţi mai torn în pahar! Spuse mulatra, ridi-cându-se de la locul ei. Nu vreau să crezi despre mine că nu aş fi o gazdă bună.

Incapabil să se împotrivească, detectivul îi urmări fesele cu plăcere, recunoscând în sinea sa că erau foarte apetisante.

Tânăra îşi turnase şi ei o măsură la fel de generoasă ca a musafirului.

— Să bem pentru întâlnirea noastră!

— De acord, Megan. În sănătatea ta. Apropo! Adăugă el de parcă abia atunci îi venise în minte următoarea întrebare. Ai visat vreodată la cine ştie ce ritualuri satanice?

— Da. De fapt, doar astfel de coşmaruri mai am în ultima vreme. Dar, după cum ţi-am spus, mi se întâmplă foarte rar.

Eric se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră, îngândurat.

— Să ştii că informaţiile pe care mi le-ai dat îmi sunt de mare ajutor.

— Sunt gata să te ajut şi în continuare..., se pisici ea, privindu-l ţintă în

ochi. Apoi se apropie de el şi îi propuse:

— Hai să bem Bruderschaft! Până la fund! Îşi petrecură mâinile şi dădură paharele peste cap.

— Acum ar merge o ţigară, aprecie Eric, în vreme ce ea aşeza paharele pe o măsuţă,

Megan se postă în faţa lui, oferindu-i-se cu dezinvoltură.

— Poate vrei şi altceva!

Detectivul nu mai rezistă acestei ultime invitaţii şi se năpusti – ca un soldat aflat în prima permisie – asupra buzelor ei cărnoase, sărutân-du-i-le îndelung.

Ea îl cuprinse într-o îmbrăţişare pătimaşă, frecându-se de pieptul lui ca o mâţă în călduri, îşi plimba mâinile pe spatele bărbatului, stârnind simţurile acestuia de la ceafă până în zona feselor.

— Îmi placi foarte mult! Îi şopti muşcându-l de ureche, apoi se întoarse cu spatele şi se undui, lipită de el, cu capul întors într-o parte. Strân-ge-mă în braţe, Eric!

Poliţistul uită complet de scopul pentru care se afla acolo, îi luă sânii în mâini şi prinse a se mişca în ritmul impus de gazdă. Bineînţeles, organul i se întări instantaneu, spre bucuria femeii ce i se oferea fără prejudecăţi.

— Ceva din pantalonii tău nu e deloc cuminte! Râse ea amuzată şi, pentru o clipă, lui Eric i se făcu frică să nu fi fost atras într-o capacană.

Poate că doar îşi bate joc de mine excitân-du-mă! Se gândi el. Deşi nu cred că e genul de femeie care să excite un bărbat, ca apoi să-l lase cu buză umflată...

Când ea se răsuci şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, detectivul răsuflă uşurat. Făcu şi el la fel, adică începu să o dezbrace.

Spre surprinderea lui, Megan se dezbrăcă mai repede decât el. Sânii ei bătoşi păreau a fi înfipţi undeva mai jos de gât, iar prin transparenţa chiloţeilor de dantelă se distingea cu claritate părul negru al sexului ei. Nu avea nici un pic de grăsime pe burtă sau pe şolduri, ceea ce Eric aprecia foarte mult.

Ea gemu, îi palpă membrul prin slip, se frecă de el cu pubisul, apoi - întorcându-se – cu fesele şi îl rugă:

— la-mă, iubitule! Sunt aici doar pentru tine.

Poliţistul îi dădu chiloţii jos şi îi sărută spatele ca de ciocolată, în timp ce ea se balansa încontinuu, ispitindu-l.

Când se întoarse, fu rândul ei să reacţioneze prompt. Aşa că se aşeza în genunchi, îi scoase slipul, dar profită de poziţia favorabilă în care se afla

pentru a-i adulmeca „bogăţiile”.

Bărbatul îşi trecu degetele răsfirate prin păru! Ei sârmos şi o trase înspre el.

Megan deschise gura, pofticioasă. Atât aş-tepta. Apoi se dedă la o felaţie... sinceră, izvorâtă dintr-o pasiune de nestăvilit şi o poftă pe măsură.

Îndârjit, Eric se balansa înainte şi înapoi, în-cercând să pătrundă cât mai mult posibil în ca-vitatea ei bucală. Iar faptul că gazda nu se îm-potrivea absolut deloc – ba dimpotrivă, depunea eforturi pentru a-l primi cât mai mult – îl umplea de încântare.

— Vrei aici, pe jos, sau mergem în pat?

În loc de răspuns, detectivul îngenunche în faţa ei, o împinse de sâni ca să se întindă pe covor, îi vârî sub fese o perniţă găsită pe canapea, apoi îi ridică ambele picioare la orizontală, de-părtându-i-le unul de celălalt. Iar priveliştea pe care o avu în faţa ochilor îl făcu să-şi piardă până şi ultima fărâmă de raţiune pe care o mai avea.

Plonja ca un disperat între pulpele ei puternice şi, prin acest dulce efort, reuşi s-o străpungă până la capăt.

— Ohhh!!! Scânci Megan, extaziată. Eşti un I adevărat taur, dragul meu! Regulează-mă cum şti: tu mai bine!

Eric pornise deja la galop înainte de acest ultim îndemn. Dădu drumul picioarelor partenerei sale, iar ea i le aşeză pe umeri. Se sprijini cu ambele mâini de sânii femeii pentru a-şi putea păstra echilibrul şi o penetra ca un apucat, din ce în ce mai repede.

Deodată, Megan închise ochii şi îşi încolăci picioarele în jurul gâtului său. Era dovada cea mai clară că în curând avea să juiseze.

Respirând ca un cal după o cursă nebunească, poliţistul îşi intensifică seria atacurilor, aşteptând cu răbdare sosirea orgasmului, care s-o elibereze de tensiune pe mulatra de sub el.

— Daaa!!! Fu semnalul prin care el înţelese că momentul aşteptat tocmai se producea. Vino!

Arcuindu-se puţin, femeia îl prinse de fese, trăgându-l cu putere spre ea. Mai respiră de câteva ori că o locomotivă, ţinându-l la fel de strâns, după care îl eliberă, rugându-l:

— Continuă, te rog! Nu mă lăsa aşa!

Dar când detectivul îşi reluă penetrările, ea se răzgândi dintr-o dată.

— Stai o clipă! Îi zise, depărtându-se puţin şi făcându-l să iasă din intimitatea pulpelor ei. Dă-mi-o dincolo!

Fără a-şi schimba poziţia, Megan îşi potrivi membrul între fese, după

care se mişcă lateral de câteva ori şi îl chemă:

— Acum vino, dar încet la început!

Numai la sodomie nu mă gândisem eu când am sunat la uşă! Îşi spuse musafirul, zâmbind satisfăcut, şi procedă exact cum i se ceruse.

Gemetele şi scâncetele mulatrei deveniră mai puternice şi mai sacadate, iar excitarea bărbatului creştea la-fiecare înaintare în măruntaiele ei.

— Intră cu totul în mine, dragule! Îi ceru femeia când citi în ochii lui deznodământul ce se apropia, irefutabil. Nu-ţi fie milă de mine!

El se concentra la maximum, îi strânse sfârcurile între degete, răsucindu-i-le în ambele sensuri, şi îşi continuă cu hotărâre ritmul sacadat al penetrărilor. Cu fălcile încleştate şi cu fruntea şiroind de transpiraţie, Eric explodă în momentul în care ea îi prinse testiculele în mână.

Ridicându-se puţin, mulatra ţinu neapărat să-i mulţumească:

— Îţi sunt deosebit de recunoscătoare pentru asta!

Apoi îl prinse de ceafă şi îl sărută cu pasiune, făcându-l să iasă din interiorul său primitor.

CAPITOLUL XIV

În aceeaşi seară, Jane ajunse la şedinţa de terapie ca de obicei, ceva mai devreme. Încă nu încetase să spere că va putea scoate ceva de la dr. Bogomil în cazulîn care s-ar fi întâlnit cu el. Măcar o invitaţie la hipnoză, dacă nu altceva...

Din păcate pentru ea, medicul nu sosi mai devreme nici de astă dată, astfel încât poliţista se văzu nevoită să se întreţină cu celelalte paciente şi cu simpatica secretară Pauline.

— Ce meserie ai, Judith? O întrebă dintr-o dată imensa Ramona Duarte.

— Sunt jurnalistă, răspunse Jane fără nici un chef. Atitudinea ei distantă nu trecu neobservată.

— Ştiu foarte bine că n-ai chef de vorbă şi, cu atât mai puţin, de cine ştie ce destăinuri. La fel eram şi eu la început.

— La început?...

— Da, înainte de a-mi da seama că îmi face foarte bine să vorbesc cu celelalte fete.

— Aştept cu nerăbdare asemenea clipe, Ramona! Adăugă poliţista, nu fără ironie în glas.

— Fiecare nouă pacientă scapă de reticenţe în cele din urmă, dădu verdictul secretară, după care tăcu, auzind uşa unui lift deschizându-se.

— Bună seara, doamnelor! Rosti dr. Bogomil protocolar. Dar de ce nu

poftiţi în cabinet? Pauline?

— Dumnealor au dorit să vă aştepte aici, domnule doctor. Nu e vina mea!

— Sosesc şi eu îndată, anunţă terapeutul intrând la el în birou.

Îşi făcu apariţia zece minute mai târziu, arborând o mină deosebit de serioasă.

— Astăzi m-am gândit să încercăm o şedinţă de hipnoză în grup.

— Dar asta e extraordinar! Nu se putu abţine portoricana să exclame.

— Pentru succesul acestei terapii am o mare rugăminte la voi, continuă, imperturbabil, dr. Bo-gomil. Încercaţi să vă concentraţi profund asupra sugestiilor pe care vi le voi da şi, în cazul în care una dintre voi nu va reuşi, o rog să nu le influenţeze pe celelalte colege. După şedinţă voi sta de vorbă cu fiecare în parte pentru a stabili ce rezultate am obţinut împreună.

— Dar despre ce este vorba? Întrebă Jane, precaută.

— Despre nimic altceva decât o psihodramă sau un teatru cathartic. Mai pe înţelesul tuturor, un fel de teatru improvizat.

— Şi care ar fi scenariul?

— Îmi pare bine că mă întrebi asta, Judith! Voi încerca să vă aduc pe toate la acelaşi numitor comun, adică în aceeaşi stare de somn hipnotic, după care vă voi sugera o anume întâmplare la care voi veţi participa în mod activ. Apoi, când am să interpretez modul vostru de percepţie a terapiei, voi putea stabili cu exactitate cum trebuie să lucrez de acum încolo cu fiecare.

— Sună promiţător! Remarcă Megan Maran, ca să zică şi ea ceva.

— O fi – se arătă Marissa Milnors mult mai precaută – însă eu n-am înţeles nimic din toate astea.

— Atunci să-ţi explic! Se arătă dr. Bogomil deosebit de conciliant. Psihodramă, care este inspirată din psihoanaliză, pedagogie şi sociologie, îi permite psihoterapeutului – adică mie – să descopere ceea ce, în subconştientul vostru, rămâne ascuns. Variaţiunile de comportament şi de atitudine, reacţiile spontane şi ulterioare, a-tracţiile şi repulsiile voastre sunt tot atâtea indicii pentru mine ca să aflu ce vă frământă, ce vă supără, precum şi modalitatea de înlăturare a a-cestor neajunsuri.

Adică să ne controlezi atât minţile cât şi reacţiile, gândi Jane. Eşti dat dracului, doctore! Apoi continuă cu voce tare:

— Atunci să-i dăm drumul, Andrew! Abia aştept!

Bărbatul îi înmâna fiecăreia câte un disc, apoi le ceru pacientelor să-l privească fix şi le captă întreaga atenţie cu vorbe meşteşugite.

— Nimic nu mai contează în acest moment. Atenţia voastră e

îndreptată numai asupra mea. Ascultaţi-mi porunca! Vă cer să dormiţi şi să rămâneţi pe locurile voastre! Oricât veţi încerca să vă ridicaţi, nu veţi reuşi! Cu cât veţi vrea să vă ridicaţi, cu atât mai mult veţi rămâne ţintuite în scaune.

Jane, care n-avea nici cea mai mică încredere în dr. Bogomil, abia se abţinea să nu râdă, făcând pe hipnotizată.

N-ar fi mai bine să mă ridic şi să-i altoiesc vreo doi pumni în fălci, urmaţi de un şut în momite? Se gândi ea. Tare mi-ar mai plăcea puţină acţiune! Dar asta ar însemna sfârşitul acoperirii mele, la care e părtaşă fraiera asta de Marissa! De fapt, degeaba o fac eu fraieră. În comparaţie cu celelalte, e un adevărat monument de inteligenţă...

— Dormiţi profund, dar atenţia voastră e trează. Eu mă aflu în centrul acesteia. Am o găină albă într-o mână, iar în cealaltă un pumnal zimţat, conceput special ca să provoace o suferinţă extremă. În ciuda faptului că aţi vrea să salvaţi vietatea ce urmează a fi sacrificată, nu puteţi decât să vă supuneţi ordinelor şi dorinţelor mele.

Jane depunea eforturi disperate ca să se abţină din râs şi să nu reacţioneze violent. Totuşi, situaţia se schimbase acum. O ciudată stare de somnolenţă o copleşise. De asemenea, îi venea să vomite. Auzi ca prin vis următoarele ordine ale terapeutului.

— Marissa, ia pumnalul! Porunci el, oferindu-i un sul de hârtie în loc de armă.. Ramona, în-tinde-te pe jos şi desfă-ţi pieptul! Tu vei fi victima acestui ritual. Megan, tu vei dansa în jurul lor!

Cu un sfert dintre simţuri rămase în stare de veghe, poliţista se pregăti să intervină. Întreaga atenţie – sau cât mai rămăsese din ea – se concentra acum asupra gesturilor lui.

— Eu am să ucid găina, iar sângele păsării va curge asupra ta!

Iar dr. Bogomil îşi însoţi aceste cuvinte de gesturi semnificative, în ciuda faptului că n-avea nici o vietate la îndemână.

Puţin mai târziu, „înarmată” cu sulul de hârtie – în chip de pumnal - complicea poliţistei se afla deasupra Ramonei, aşteptând un semnal ca să-şi trimită victimă în lumea celor drepţi.

— Ucide-o! Se auzi ordinul neiertător. Marissa Milnors presă sulul de hârtie pe

Pieptul dezgolit al portoricanei, scoţând un urlet de fiară, ce se contopi cu cel al victimei. Apoi, rămasă în nesimţire, Ramona dădu ochii peste cap, cu sânii revărsaţi. Alături de ea, „criminala” părea, de asemenea, lipsită de viaţă.

Ca prin vis, Jane auzi noua dispoziţie a tera-peutului:

— Toată lumea să-şi ocupe locurile. Ramona, încheie-te la cămaşă! Megan, curăţă sângele de pe covor, iar tu, Judith, aruncă găina moartă pe fereastră!

Cele nomializate mimară executarea poruncilor, după care se reaşezară pe scaune.

— Când voi spune „trei”, vreau să vă treziţi la realitate. Nu vă veţi aduce aminte nimic din cele ce s-au petrecut în această încăpere!

Dr. Bogomil începu să numere, iar la sfârşit bătu o dată din palme, moment în care pacientele lui deschiseră brusc ochii.

— Cum vă simţiţi? Vru să ştie terapeutul. Ma-rissa?.

— Sunt în regulă, dar tot nu ştiu ce sens a avut această experienţă?!

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de acest aspect al problemei. Megan?

— Sunt puţin ameţită, însă am să-mi revin îndată.

— Ramona?

— Simt o durere în piept, dar nu e nimic îngri-jorător. O să-mi treacă.

— Judith?

În mod intenţionat, poliţista rămase cu privirea aţintită spre fereastră, aşteptând o nouă reacţie din partea medicului.

Parcă am aruncat o găină moartă acolo..., îşi zise ea în gând. Sau doar am visat? Nu, e imposibil să fi visat. Ăsta ne-a hipnotizat, sugerându-ne că participăm la un ritual voodoo. Dar, după cum se vede treaba, cu mine n-a reuşit în totalitate. Mai mult ca sigur că ne-a dat ordin să nu ne amintim nimic după şedinţă, altfel nu se explică amnezia celorlalte! Totuşi, eu îmi amintesc destul de multe.

— Judith? Se auzi din nou glasul doctorului.

— Da, Andrew!

— Cum te simţi?

— S-ar putea şi mai bine, însă nu ştiu de ce m-aş putea plânge?!

— Vrei să mă însoţeşti în biroul meu? O întrebă terapeutul, dar pe un ton ce nu admitea replică.

Jane se ridtcă şi îl urmă fără o vorbă.

Ce naiba o'mai vrea acum? Deveni ea curioasă. Să se convingă dacă am rezistat sau nu hipnozei? Voi încerca să fiu cât mai confuză, ca să nu poată trage nici o concluzie!

Invitând-o să ia loc pe canapea, dr. Bogomil se aşează la un metru de ea şi începu s-o chestioneze:

— Nu-i aşa că tu n-ai mare încredere în mine?

— De ce mă întrebi asta? E ceva în com-portamentul meu care te deranjează?

— N-aş folosi acest termen, însă am impresia că nu reuşeşti să te concentrezi îndeajuns în timpul şedinţelor.

— Tot ce e posibil.

— Ce gânduri te frământă?

— O mulţime, doc. O mulţime. Şi aspectul de care mă îndoiesc cel mai mult e utilitatea acestui tratament.

— Bine, dar nu te simţi mai bine de când te afli sub îngrijirea mea?

— Ba mă simt. Şi, totuşi...

— Îţi aduci aminte ceva din psihodrama sub stare de hipnoză la care ai luat parte?

— N-aş zice. Totuşi, îmi sunt destul de bine întipărite în memorie nişte imagini provenind din timpul unui ritual voodoo. Într-o asemenea piesă am jucat? Şi dacă da, de ce?

— Nu, nu a fost vorba despre aşa ceva, ci despre o banală poveste de familie sau de societate, dacă vrei, minţi dr. Bogomil.

— Apropo de voodooinsistă poliţista – ce e de fapt acest ritual?

— O credinţă anume, aşa cum ai spus. Provine din Haiti.

— Spune-mi mai multe despre ea!

— Este, de fapt, un cult animist grefat pe o credinţă monoteistă. Un sincretism de ritualuri animiste africane, combinate cu rituri catolice. Voodoo este un cuvânt de origine dahomeană şi este folosit în dialectul vorbit în Golful Benin.

— N-am înţeles nimic, dar n-are importanţă, făcu Jane pe naivă. Oricum, nam de gând să-mi susţin teza de doctorat pe această temă...

Văzând că a scăpat de întrebările incomode, dr. Bogomil se apropie de pacienta lui şi începu să-i zâmbească..

— Judith, eu sunt convins că vei avea încre-dere-n mine în cele din urmă, după ce ne vom apropia mai mult unul de altul. Ce-ai zice de o şedinţă de hipnoză pentru duminică? Te invit la mine acasă!

Pentru Jane aceasta era o oportunitate mult aşteptată, dar ca să nu-i dea de bănuit, se arătă rezervată.

— Eu ştiu, doc... S-ar putea că programul meu să nu-mi permită. Îţi pot da mâine un răspuns ferni?

— Bineînţeles.

Când ea se ridică, pregătindu-se de plecare, dr. Bogomil îi strecură

mâna pe sub braţ şi o conduse la uşă. Ca din întâmplare îi atinse uşor sânul, apoi îşi luă la revedere de la ea, întor-cându-se la celelalte paciente.

Noroc că n-am avut pistolul la mine! Se gândi poliţista. Îmi închipui ce faţă ar fi făcut dacă ar fi pipăit Walther-ul meu de 9 milimetri...

CAPITOLUL XV

În dimineaţa zilei următoare, secretara îi anunţă pe detectivi că sunt aşteptaţi la raport de către căpitanul West.

— A dormit aici sau ce? Se burzului Jane, consultându-şi ceasul.

— Poate că l-au evacuat din locuinţă pentru neplata întreţinerii, încercă Eric să glumească, aprinzându-şi un Camei fără filtru. Oricum, nu contează. Eu zic să bem mai întâi câte o cafea şi pe urmă intrăm în camera de tortură...

— De acord, consimţi partenera lui, după care i se adresă lui Melanie Pullman: Ne dai şi nouă puţin din licoarea ta fermecată?

— Cu plăcere!

În acel moment îşi făcu apariţia serg'entul Mann.

— Ce se mai aude? Întrebă acesta amical.

Noutăţi?

— Da, şefu' ne aşteaptă la el.

— E de rău sau de bine?

— Asta rămâne să vedem mai încolo. Deo-camdată, ne relaxăm. Jane, aduci tu cafelele, că mie îmi tremură mâna?

— Ştii de la ce ţi se trage, nu? Ţi-am spus că amorul de unul singur e dăunător. Apropo, cu vederea cum stai?

— Lasă-mă în pace! Nu că n-aş avea chef de glume, însă pierdem timpul de pomană. Hai mai bine să stăm de vorbă!

— Ce-ai făcut acasă la portoricană, te-ai împăcat biné cu kilogramele ei?

— Dar ştii foarte bine că n-am fost la Ramona Duarte! Nu am căzut cu toţii de acord s-o vizitez pe mulatră?

— Rectificare. Tu singur ai luat această decizie! Dar asta nu mai are nici o importanţă acum. În afară că i-ai tras-o – şi nu e cazul să mă contrazici, pentru că se poate citi adevărul pe chipul tău – ai obţinut şi altceva de la ea?

Amintindu-şi de partida de sex finalizată cu sodomie, detectivul nu-şi putu reprima la timp un zâmbet discret. Acesta, totuşi, nu trecu neobservat de partenera lui.

— Vezi, Steve, că am dreptate? Afemeiatul ăsta nu mă poate duce pe mine cu preşul, oricât ar încerca. – Am aflat că femeia îi este foarte devotată dr. Bogomil, în care are o încredere oarbă. N-ar fi mare lucru să-i zdruncin

această încredere şi să aflu mai multe amănunte despre tratamentul terapeutului, însă asta mi-ar lua ceva timp şi aşa ceva nu este posibil.

— Vrei să spui că te-ai dus bou şi te-ai întors vacă?

— Da' ce, tu te-ai descurcat mai bine?

— Te-ar surprinde? Atunci află că da. Şmecherul ăla ne-a hipnotizat pe toate, ne-a făcut să fim protagonistele unui ritual voodoo şi pe urmă ne-a ordonat să uităm tot ce s-a întâmplat.

— Şi tu cum de ţi-ai amintit, dacă nu te superi? O întrebă Eric, ironic.

— Hipnoza n-a avut un efect total asupra mea. De fapt, şi el şi-a dat seama de asta.

— Hopa! Asta înseamnă că doamna Jane Heron, alias Judith Waller, are capacităţi nebănuite de colegii ei, mult mai „comuni” decât ea...

— Greşit. Asta înseamnă că lipsa mea de încredere în el a ţinut trează o parte dintre simţurile mele. Nimic mai mult.

— Facem pe modestă?

În clipa aceea sună telefonul de pe biroul sergentului Mann. Înainte de a răspunde, acesta îi preveni pe detectivi:

— S-ar putea să fie Troy Bender. A sunat şi ieri în mai multe rânduri. Vrea să ştie ce se mai aude cu ancheta.

— A informat-o cineva că tatăl ei vitreg a murit într-un accident de circulaţie şi nu otrăvit de nevastă-sa? Întrebă Eric.

— Nu, afirmă Steve, cu mâna pe telefon.

Apoi ridică receptorul şi dădu din cap afirmativ când auzi vocea fostei paciente a dr. Bo-gomil.

— Şi eu mă bucur să vă aud, doamnă! Da, detectivii sunt aici. V-o dau imediat pe Jane la telefon, nici un deranj!

Convorbirea dură aproape zece minute, timp în care poliţiştii îşi terminară cafelele, iar Eric mai fumă o ţigară.

Jane îi relată femeii despre adevărata cauză a morţii tatălui său vitreg. De asemenea, o. anunţă că a fost convocată acasă la terapeut, pentru o şedinţă de... hipnoză între patru ochi. Urmă un schimb de replici scurte, apoi poliţista puse receptorul în furcă.

— A fost extrem de impresionată de vestea pe care i-am dat-o şi sunt convinsă că nu o va putea „digera” prea repede. Începuse să plângă, spunând întruna: 'Şi m-a minţit atâta timp? Şi ticălosul ăla şi-a bătut joc de sentimentele mele atâta vreme? Era foarte afectată, fără îndoială!

— Nu mai spune!

— Ba spun! De asemenea, s-a arătat foarte îngrijorată pentru că mă voi

lăsa hipnotizată de el.

— Domnilor! Se auzi glasul suav al lui Me-lanie. Şefu' m-a întrebat dacă aţi venit şi nu l-am putut minţi. A ordonat să intraţi la el!

— ” A ordonat” înseamnă cumva că ne-a rugat, că ne-a poftit în bârlogul lui?

— Da, însă în alţi termeni, îi zâmbi secretara cu subînţeles. Nu intraţi cu ţigara aprinsă, că face urât!

— Uitasem...

— Sinucigaşă, doamna Carmen Denison, se pare că intră în sfera dumneavoastră de investigaţii. Asta am aflat-o de la dr. Butch Harrison, care a fost luat direct de acasă şi adus la locul întâmplării.

— Sunteţi siguri că n-a încercat cineva s-o... sinucidă?

— Da, domnule. Cel puţin această e părerea legistului.

— O.K., îţi mulţumesc că ne-ai informat!

Zece minute mai târziu, pe când detectivii se aflau încă la căpitanul West, Melanie prelua un apel. După ce află despre ce era vorba, secretara zise:

— Vi-! Dau pe sergentul Mann la aparat. El e cel mai în temă să fie informat despre această problemă.

— Alo! Sunt ofiţerul Oliver Fiddis. Mă aflu la adresa Kennedy Av. nr. 141, unde a avut loc o tentativă de sinucidere.

— Şi de ce crezi că ne-ar interesa această poveste? 170

— Luaţi loc! Îi invită şeful Diviziei „Cazuri Speciale”. Detectiv Black, deşi acum observ că nu fumezi, ai adus. cu tine un miros îngrozitor. Dar să lăsăm asta. Daţi-i drumul! Vreau să ascult tot ce-aţi mai aflat de la ultima noastră întâlnire. Nu mă grăbesc. Deci, cu lux de amănunte!

Cea care începu să povestească fu Jane, spre marea bucurie a partenerului ei. Acesta ştia foarte bine că, dacă voia să nu se lase cu scandal şi cu urlete, cea mai bună poziţie ce trebuia adoptată era tăcerea. Tăcerea lui, desigur...

— Cum? Sări West de la locul său, după ce poliţista terminase de relatat ultimele fapte. Te-a invitat la el acasă?

— Exact, boss!

— Înseamnă că avem ocazia să-l dăm în vileag. Scuzaţi-mă o clipă! Alo, Melanie, vezi dacă directorul Tillman se află în sediu şi dă-mi-l urgent la telefon!

— Să nu uităm să facem rost de o probă pentru stabilirea ADN-ului terapeutului, îşi aduse aminte Eric.

— Aşa e! Da, Melanie, mulţumesc! Am onoarea, domnule director! Aţi putea să vă repeziţi până la mine în birou pentru zece minute? Sau poate doriţi să venim noi la dumneavoastră? Avem un caz al naibii de complicat şi trebuie să luăm o decizie împreună.

— Am să vin, Corky. N-are rost să vă deranjaţi voi. Eu sunt unul singur.

— Credeţi că se va supăra că nu i-aţi spus nimic despre investigaţie până în prezent? Îl întrebă detectivul pe căpitan.

— Nu, dacă nu cumva e prost dispus, iar la telefon nu părea! Am să-i povestesc întregul caz şi pe urmă mai vedem.

— Atunci înţeleg că noi putem pleca, glumi Eric, ridicându-se de la locul său.

— Nici să nu te gândeşti! Se auzi replica şefului. Dacă omit ceva, vă rog să mă întrerupeţi şi să-mi reamintiţi! De data asta n-am să mă supăr.

Căpitanul nu numai că părea bine dispus, însă dădea dovadă de foarte multă înţelegere, comparativ cu felul său obişnuit de a se purta cu subalternii.

Secretara deschise larg uşa şi în prag îşi făcu apariţia sergentul Mann, urmat de directorul Tillman, care-l invitase pe Steve să intre primul.

— Salut, băieţi, nu vă mai ridicaţi! Îl las pe colegul vostru să vă aducă la cunoştinţă o ştire de ultimă oră şi pe urmă vă ascult.

— Despre ce e vorba, sergent?

— Tocmai am primit un telefon de la un poliţist aflat în misiune. Carmen Denison, fosta pacientă a dr. Bogomil, care a abandonat şedinţele de terapie din lipsă de bani, a încercat să se sinucidă. Se află internată la urgenţă, iar dr. Harrison se ocupă de ea. E în afara oricărui pericol. Asta-i tot.

— Ticălosul! Se enervă Jane. Ar fi putut s-o aibă pe conştiinţă!

— Dacă nu mai aveţi treabă cu mine..., încercă Steve să se facă nevăzut.

— Rămâi cu noi; văd că eşti în temă cu ce se petrece! Insistă directorul. Dar, de fapt, ce se petrece?

— De aceea v-am solicitat prezenţa, începu West. Avem în faţă un caz extrem de complicat şi cu multe implicaţii.

— Şi de ce nu m-ai anunţat mai din timp?

— Până acum n-am fost sigur de gravitatea situaţiei. Abia acum m-am convins.

— Înţeleg. Cine-mi povesteşte întreaga tără-şenie?

— Chiar eu, începu căpitanul să relateze ceea ce ştia, fiind întrerupt din când în când de cei trei poliţişti.

Naraţiunea dură aproape zece minute, vreme în care directorul ascultase cu atenţie, concen-trându-se asupra celor auzite. În final, intui următoarea rugăminte a detectivilor.

— Şi vreţi să vă obţin aprobare pentru a-i „planta” acestui doctor câteva microfoane?

— La asta ne-am gândit, zise Eric.

— Sincer să fiu, ceea ce-mi cereţi e posibil, însă voi avea nevoie de cel puţin cinci zile pentru a obţine acordul procurorului general al Statului California. Sau, poate, un ordin judecătoresc.

— În acest caz, va trebui să amân cu o săp-tămână şedinţa de hipnoză, anunţă Jane. N-am încotro.

— Crezi că e grav pentru bună desfăşurare a anchetei?

— Nu, domnule. Mă voi descurca eu într-un fel. O fi el un hipnotizator care se pricepe să influenţeze oamenii, dar şi eu mă pricep la „abureală”. Am să-l „fac” eu, n-aveţi grijă!

— Perfect! Atunci rămânem în stare de expectativă până când obţinem aprobarea. Între timp, încercaţi să aflaţi ce e cu sinucigaşă!

— Da, domnule director! Îl aprobă West, ridi-cându-se milităreşte de pe scaun. Să vă conduc!

Fără să fie auzit de şefi, Eric i se adresă încet partenerei lui:

— Îmi pare rău, draga mea, dar asta e situaţia! Însă nu e cazul să te îngrijorezi. N-ai să pierzi ocazia de a fi violată în stare de inconştienţă. E vorba doar despre o amânare... Oricum, fii convinsă că toţi colegii tăi vor aprecia la adevărata valoare gestul pe care-l vei face! Nu e uşor să te sacrifici în acest mod pentru bunul mers al investigaţiilor şi pentru gloria diviziei noastre!...

— r- Eşti un imposibil, un porc şi un descreierat! Veni prompt replica poliţistei. Ai o minte de dezaxat sexual şi de redus mintal. Nici nu ştiu de ce îmi pierd vremea cu tine, atâta timp cât aş putea avea o carieră strălucită în absenţa ta!

— Şi-atunci cine te va mai îndruma zi de zi în legătură cu ce ai de făcut? Supralicita Eric.

— Dacă mai scoţi un singur cuvânt, mă ridic chiar acum de pe scaun, de faţă cu şefii, şi te iau la poceală! Ai înţeles? Întrebă Jane printre dinţi, roşie de furie.

— Am înţeles, zise detectivul, apoi tăcu, destul de conştient că depăşise măsura bunului simţ.

Cu toate acestea, se simţea destul de mulţumit în sinea sa. Reuşise să-i

mai plătească partenerei lui din poliţele cu care îi era dator.

— Deci, e clar? Întrebă căpitanul după ce se instală la biroul său. Aşteptăm. Detectiv Heron, te vei duce la spital să vezi ce e cu sinucigaşă. Stai de vorbă şi cu dr. Harrison şi cere-i părerea în legătură cu acest eveniment!

— Şi noi ce facem? Vru să ştie Eric. Ne luăm câte un scurt concediu de odihnă? A

— Astăzi nu cred că vei reuşi să mă enerrezi, se făcu auzit glasul liniştit al căpitanului West. Şi nici nu voi striga la tine.

— Chiar dacă-mi aprind ţigara? Forţă nota detectivul.

— În acest caz, te voi invita să speli puţină, pe un ton cât se poate de politicos...

CAPITOLUL XVI

— Cum se simte, doctore? Îl întrebă Jane pe „Specialist” îndată ce dădu ochii cu el.

— E încă sub influenţa şocului trăit şi a tran-chilizantelor administrate. Îi priveşte pe cei din jurul ei cu o expresie pierdută, fiind convinsă că se află pe lumea cealaltă.

Poliţista, care apucase să facă cunoştinţă cu sinucigaşă, abia o recunoscu în starea în care se afla. Era palidă sau mai degrabă pământie la faţă, avea cearcăne pronunţate în jurul ochilor, iar albul acestora se înroşise puternic.

— Şi zici că nu pot sta de vorbă cu ea, Butch?

— Poţi încerca, însă n-ar avea nici un rost. Înainte de a fi sedată, nu spunea decât că trebuie să-şi încheie urgent socotelile cu această lume pentru a-şi găsi pacea sufletească. Am impresia că e dusă cu mintea cam departe...

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să mă resemnez, nu-i aşa?

— Cred că ăsta-i cuvântul potrivit. Nu te întrista! Cum aflu ceva, am să te anunţ. Medicul care se ocupă de doamna Carmen Denison este un cunoscut deal meu şi îmi va da de ştire la cel mai mic semn de luciditate a pacientei.

— Iar tu mă vei anunţa pe mine, nu?

— Exact.

După ce se despărţiră, poliţista formă numărul de telefon al terapeutului.

— Hello, doc! Mi-e teamă că nu vă voi putea vizita duminica aceasta. Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, Judith, nu-i nimic!

— Poate duminica viitoare?

— Cu siguranţă,

— Dar atunci e posibil să fii liberă? Încercă bărbatul să fie ironic. Ea se prefăcu a nu pricepe aluzia şi îi confirmă cu naivitate:

— Voi fi, doc! N-am să-mi mai aranjez nimic şi voi fi!

*

În aceeaşi seară, ajunsă acasă ceva mai devreme ca de obicei, Marissa Milnors se afla într-o stare de nervi căreia cu greu îi putea face faţă. Îi venea să spargă tot ce-i ieşea în cale. Începând cu tablourile înrămate de pe pereţi până la farfurii şi oglinzi. Se afla într-o situaţie imposibilă.

Cum adică?! Porcul ăla se insinuează în mine, violându-mă de câte ori are chef, iar eu mă prind de chestia asta şi nu-i pot face de pette-canie? Las' că-i arăt eu lui!

Zicându-şi acestea, MarisSa îşi consultă ceasul. În mod normal, dr. Bogomil trebuia să fi ajuns acasă. Era 9.30 p.m. Îl sună de trei ori, îndelung. Nici un răspuns. Apoi îl apelă pe celular, în cele din urmă, terapeutul răspunse:

— Da, Marissa! S-a întâmplat ceva? Vru el să ştie. Într-adevăr, era acasă, însă nu obişnuia să răspundă la telefon decât atunci când se aştepta să fie căutat.

— Da, Andrew. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc!

Şi dacă mă mai violezi am să te împuşc ca pe un câine! Adăugă ea în gând.

— Nu putem amâna pentru şedinţa periodică de terapie sau pentru o duminică anume?

— > E urgent, doc, înţelege-mă! Trebuie să te văd în seara asta! Te rog!

— Bine, închide telefonul! Te voi suna peste un sfert de oră.

— Bine, Andrew, aştept!

În caz că nu mă caută, îşi spuse Marissa, am să dau buzna peste el. Fie ceo fi! Apoi se îndreptă spre debara, unde începu să cotrobăie printre vechituri. Fără prea mare eforturi, găsi ceea ce căuta. Un pistolet Ladystar, calibrul 315, tocmai bun pentru răzbunarea pe care o cocea în minte.

Dacă obţin dovada certă că sunt violată, Bo-gomil e un om mort! Se încuraja ea, ducându-se la baie ca să facă un duş. Zece minute mai târziu se afla în living-room, cu ochii ţintă la telefonul fix şi la cel mobil.

În fine, celularul începu să-şi cânte melodia programată.

— Da, Andrew! Peste o jumătate de oră? E tocmai bine. Comand un taxi chiar acum. Da, ţi-am spus, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Am impresia că intuiesc ce se petrece cu mine şi numai tu eşti capabil să dezlegi misterul. Desigur, atunci când mă aflu în stare de hipnoză.

Marissa optă pentru cea mai de soi lenjerie a sa, iar în rest se găti cât mai sexy cu putinţă. Îşi ascunse pistoletul într-o poşetă potrivită ca mărime, se farda ceva mai strident ca de obicei şi coborî în grabă, îndreptându-se spre maşina care începuse să claxoneze.

— Îţi muiţumesc din suflet că m-ai primit, doc! Îşi intră Marissa în rol de îndată ce intră în locuinţa dr. Bogomil. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu erai tu!

Această atitudine îl descumpăni pe terapeut, punându-l în gardă.

Oare ce vrea târfa asta de la mine? Se întrebă el. S-o regulez sau să o vindec de cine ştie ce psihoze? Dacă aş avea nişte prieteni de încredere, i-aş chema şi pe ei ca s-o văd o dată sătulă de sex pe nimfomana asta!

— Doar sunt doctorul tău, dragă! Nu trebuie să-mi mulţumeşti! Se arătă bărbatul din cale-a-fără de îndatoritor. Ce te supără?

— Mă doare capul îngrozitor, iar prin faţa ochilor îmi trec tot felul de amintiri care nu-mi aparţin câtuşi de puţin. Nu ştiu cé-i cu mine!

— Hai, vino! Îi zise el, luând-o de mână şi ducând-o în sufragerie. Încearcă să te linişteşti! Poate că ţi-ar prinde bine ceva de băut.

— Gin tonic, dacă se poate, Andrew. Da' cu mai mult alcool.

Terapeutul îi turnă o porţie generoasă de băutură, cu gândul la mirajul aflat între pulpele ei.

Lasă că te fac eu bine! Zâmbi dr. Bogomil în sinea lui. Am să ţi-o trag până o să-ţi iasă pe nas şi pe urechi!

Gândurile lui fură întrerupte de o nouă rugăminte din partea Marissei.

— Andrew, hipnotizează-mă! Numai tu eşti în stare să-mi faci... bine. Te rog, ajută-mă!

Nu se poate aşa ceva! Îşi zise el. Apoi începu să judece la rece, în vreme ce pacienta să îşi golea paharul cu tărie. Există două variante. Ori târfei ăsteia i-a plăcut mereu cum am regulat-o, prefăcându-se cu măiestrie că se află în stare de hipnoză profundă, ori a pus altceva la cale. Oare nu s-a dus cumva la poliţie şi acum are cine ştie ce microfoane lipite între sâni? „Cea de-a doua variantă i se păru mai plau-zibilă, aşa că deveni mai atent la reacţiile femeii.

— Ce vrei să aflu?

— Ce se petrece cu mine. De ce îmi vine să-mi tai venele şi de ce n-am

curajul să o fac...

— ... Am înţeles, nu e nevoie să mai insişti. Aşază-te pe canapea şi relaxează-te! Ţi-ai golit paharul?

— Aproape.

— Mai vrei unul?

— Nu, cred că-mi ajunge cât am băut. Chiar simţeam nevoia... Dr. Bogomil îi Juă paharul, aduse discul

„fermecat” şi i-l înmâna.

— Priveşte-l cu atenţie şi lasă toate gândurile negre să treacă pe lângă tine! Aşa! Acum fii atentă la mine! Vei adormi şi nu te vei mai putea ridica de pe canapea decât atunci când îţi voi spune eu.

— Da, doc, răspunse ea, aproape adormită. Aşa voi face... Psihoterapeutul îşi continuă numărul până când fu convins că Marissa căzuse într-un somn hipnotic adânc. Apoi îi porunci să deschidă ochii, zicându-i:

— Eşti o târfă proastă, nimfomană şi n-ai venit la mine pentru tratament medical, ci pentru că ai nevoie de o sculă vârtoasă între picioare. Răspunde-mi cum crezi de cuviinţă, nu te lăsa influenţată de opinia mea!

— Nu, doctore, n-am venit la tine ca să fac sex! Bâigui femeia aflată în transă.

Medicul se convinse că Marissa nu mima starea de hipnoză şi începu să o pipăie din cap până-n picioare, insistând asupra zonelor ascunse sub haine. Nu omise nici chiar intimitatea femeii, pe care o cercetă cu degetul. Dar cea mai mare atenţie o acordă sânilor tari ca piatra, pe care nu se abţinu să-i maseze o vreme.

E clar! Îşi zise el. N-are nici un microfon. Acum să vedem conţinutul poşetei.

Descoperind revolverul Ladystar, dr. Bogomil rămase interzis pentru câteva secunde, mai ales că încărcătorul era plin cu gloanţe adevărate.

Probabil că îl poartă la ea de frică, pentru a se apăra. S-a făcut destul de târziu şi trebuie să ajungă acasă în noaptea asta. E de înţeles. Totuşi, ceva îmi spune că n-ar trebui să i-o trag. Sau poate că da?! Oricum, dacă stau bine să mă gândesc, Marissa mi-a pus mereu probleme. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să scap de ea. E o povară mult prea mare pentru mine. Şi acesta ar fi momentul potrivit pentru a o influenţa puţin. De ce nu?! Doar mi s-a oferit de bună voie. Nu am motiv să fiu încercat de re mu scări.

— Ascultă ce-ţi voi spune! Pleci acasă şi faci baie. Laşi să curgă doar apa caldă şi te bagi în ea. Nu vei simţi nici o fierbinţeală. Dimpotrivă. Te relaxezi şi te gândeşti la ceva frumos. Apoi te vei scufunda în apă cu cap cu

tot şi vei rămâne acolo. Vei număra încet până la 2.000 şi abia apoi vei ieşi la suprafaţă. Pe urmă, toate problemele tale psihice vor dispărea ca un fum. Ai înţeles?

— Da, doc!

— Repetă ce ai de făcut ca să văd dacă ai reţinut totul!

Marissa îi dădu ascultare şi de această dată, după care el o trezi din starea de hipnoză.

— Cum te simţi?

— Destul de bine, răspunse femeia, consul-tându-şi ceasul.

Trecuse o jumătate de oră de când intrase în transă. Suficient timp pentru a fi violată...

— Aş avea nevoie să merg până la baie, dacă nu te deranjează.

— Câtuşi de puţin. Te rog!

Marissa îşi plimbă nervoasă limba prin gură, încercând să perceapă un gust caracteristic organului genital masculin. Nici un semn. Îşi ridică rochia, îşi lăsă slipul în vine şi îşi cercetă sexul cu un deget, pe care şi-l apropie apoi de nas. În continuare, nimic. Doar propriu-i miros, îşi controla, înfrigurată, anusul. Acelaşi rezultat. Totodată, nu simţea nici o durere vaginală sau de altă natură.

Deprimată, femeia se aranja în oglindă şi dădu să se întoarcă în living. Oricât de mult l-ar fi urât pe acest om, nu-l putea ucide doar pe baza unor bănuieli sau a unor dovezi circumstanţiale. Trebuia să fie absolut convinsă că fusese violată. Deocamdată, nu reuşise această performanţă.

— Andrew, acum trebuie să plec.

— Eşti mai liniştită?

— Mult mai liniştită! Dar, spune-mi, ce s-a petrecut în timpul şedinţei de hipnoză, deoarece văd că nu m-ai imprimat?

— De data asta, eu am fost cel care a vorbit. N-am mai încercat să aflu informaţii de la tine. Ţi-am pus gândurile în ordine şi am comandat subconştinetului tău să se relaxeze. Cam asta ar fi tot. A durat aproape o jumătate de oră, după cum cred că ştii, fiindcă te-am văzut consul-tându-ţi ceasul.

În drum spre casă, Marissa îşi spuse:

Cât de proastă am putut să fiu! Ce mă făceam îrvcazul în care mă întreba -în timp ce mă aflam sub hipnoză – dacă am legături cu poliţia? Bineînţeles că i-aş fi mărturisit adevărul...

Îngrijorată, îşi deschise poşeta şi scoase de acolo pistoletul, controlându-i încărcătorul. Era plin.

Şoferul taxiului observă gesturile clientei sale şi se impacientă.

— La ce adresă spuneaţi că vreţi să vă conduc, doamnă?

Ea îşi dădu seama de ridicolul situaţiei. Doar n-avea de gând să ucidă cu sânge rece un biet angajat al yellow-cab-urilor!

— Nu vă temeţi! E doar o armă de decor, pentru autoapărare, îl asigură Marissa, înlătu-rându-i astfel temerile. Sunt fricoasă din fire şi de aceea îl iau cu mine când se întâmplă să ies din casă după ora 8.00 seara.

După ce-i plăti şoferului, mulţumindu-i, coborî din maşină. Ajunsă în apartament, ascunse arma la locul ei, îşi turnă un pahar de whisky Highland Barrister ş\începu să se dezbrace.

Tânăra zăbovi pentru o vreme în faţa oglinzii, în pielea goală. Imaginea frumosului ei trup o înfiora de plăcere. Ba chiar o excită. Îşi depărta puţin picioarele şi începu să se mângâie de una singură pe şolduri, pe gât, apoi pe sâni.

Aproape fără să-şi dea seama, mâna ei dreaptă ajunse între pulpe, gâdHând părul pubian.

La ce-ar putea să-mi strice o mică masturbare? Se gândi femeia. La nimic, desigur, îşi răspunse ea imediat. Dimpotrivă...

Aşezată în faţa oglinzii de mari dimensiuni, cu picioarele larg desfăcute, Marissa începu să-şi provoace plăcere de una singură. Cu cealaltă mână prinse a-şi excita sfârcurile, făcându-le să se întărească.

Orice s-ar fi putut spune despre ea, era o persoană deosebit de imaginativă. În plus, îi plăcea la nebunie ceea ce făcea. Unul dintre degetele ei, bine umezit în prealabil, alerga frenetic între labii, provocându-i senzaţii extreme.

Dacă aş fi avut un penis la îndemână..., visă Marissa, însă goni repede această fatasmă din minte, văzându-şi în continuare de treabă pe care o începuse.

Gâfâia şi îşi lingea umerii. Trebuia să ajungă la orgasm. Avea nevoie de orgasm... Se frecă din ce în ce mai repede şi, în cele din urmă, reuşi să juiseze abundent. Rămase câteva clipe întinsă la orizontală, continuând să-şi alinte sfârcurile. Apoi se ridică în capul oaselor şi îi zâmbi imaginii sale din oglindă. Hotărât lucru, era cât se poate de mândră de trupul ei.

La un moment dat, deveni brusc serioasă şi, cu gesturi mecanice, se deplasă la baie. Dădu drumul la apă caldă, fără a regla temperatura acesteia, turnă puţin spumant şi aşteptă să se umple cada.

Fierbinţeala n-o impresiona în momentul în care intră în apă. Corpul i se înroşi instantaneu. Nu voia să mai ştie de nimic şi de nimeni. Ascultând de o

voce interioară, Marissa Milnors se lăsă la fund şi începu să numere în gând:

Unu, doi, trei...

CAPITOLUL XVII

— Ce-a spus dr. Bogomil când i-ai refuzat invitaţia la şedinţa de hipnoză? O întrebă Eric pe partenera lui luni dimineaţa.

— A avut o tentativă de a fi ironic, iar eu i-am făcut jocul.

— Nu înţeleg.

— Adică m-am prefăcufcă nu am priceput ce vrea să insinueze. A rămas să ne întâlnim duminica viitoare. Ai noutăţi despre Carmen Deni-son?

— Butch zice că azi sau mâine i se va da drumul acasă. E mai bine, dar tot nu-şi dă seama ce a determinat-o să se sinucidă. „Specialistul” l-a rugat pe fostul său profesor să se ocupe puţin de ea.

— M-aş duce şi eu până la spital.

— Merg cu tine. Şi aşa nu am ce face.

— Ştii la ce mă gândeam?

— Te ascult, Jane!

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită psihotera-peutului?

— Păi nu i-aş da de bănuit că ne aflăm pe urmele lui?

— Nu cred. Mi se pare absolut normal ca fostul medic al unei femei care a încercat să se sinucidă să fie contactat într-o asemenea situa-îie.

— Ai dreptate!

— Poate ar fi mai bine să-i ceri permisiunea căpitanului, ca să fii acoperit. Eu te las. Sună-mă mai târziu!

— O.K.

— Mă bucur că te simţi mai bine, Carmen!

— Şi eu mă bucur să te văd, Judith. Mi-ai adus flori! Mulţumesc!

— O asistentă m-a anunţat că mâine dimineaţă poţi pleca acasă.

— Da, vor să mă mai ţină şi azi sub observaţie. Eu le-am spus că sunt bine, dar ei nu m-au luat în serios.

— Spune-mi, Carmen, de ce ai făcut asta? Venele pe care femeia şi le tăiase, pentru a face o călătorie în împărăţia lui Hades, fuseseră temeinic bandajate.

— Nici eu nu ştiu prea bine. Mai mult ca sigur că s-a întâmplat ceva cu psihicul meu, însă nu-mi dau seama ce. M-am simţit dintr-o dată extrem de confuză şi am vrut să-mi închei socotelile cu viaţa.

— Şi crezi că această stare insuportabilă a fost cauzată de renunţarea forţată la şedinţele de terapie?

— Mai mult ca sigur! Poate exista şi o altă explicaţie?

— Nu, nu cred! Părerea mea este că ar fi bine să te consulte un psihiatru din spital. Doar îţi plăteşti taxele, nu-i aşa? Ai dreptul la asistenţă medicală.

— Bineînţeles. M-â vizitat deja unul, pe nume Petersen.

— Prof. Buford Petersen? Se prefăcu Jane că nu-l cunoaşte. Dar e o somitate în materie. Poţi spune că ai noroc, Carmen.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, însă nu cred că-l poate înlocui cineva pe Andrew. Cu ajutorul lui, ajunsesem să mă simt extraordinar.

— Lasă, draga mea! Ai să vezi că totul va fi bine.

— Îl caut pe dr. Bogomil, domnişoară. Sunt de la poliţie.

— Numai o clipă, să vă anunţ! Îi ceru Pauline ridicându-se de pe scaun, vizibil îngrijorată.

Era pentru a doua oară în ultima vreme când primea o asemenea vizită. Se întoarse peste un minut.

— Domnul doctor vă aşteaptă! Să vă aduc o cafea sau altceva? Întrebă ea, politicoasă.

— Nu, mulţumesc! Am băut deja două. Psihoterapeutul se ridică de la locul său în clipa în care îşi făcu apariţia vizitatorul matinal. Tocmai îşi aranjase freză, lăsându-şi apoi pieptenul pe birou.

— Bună dimineaţa! Sunt detectivul Eric Black, de la Divizia „Cazuri Speciale” a D.P.L.A., anunţă acesta, prezentându-şi legitimaţia.

Apoi cei doi făcură schimb de cărţi de vizită.

— Încântat, domnule, luaţi loc! Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş dori să obţin unele informaţiifîn legătură cu o fostă pacientă de-a dumneavoastră. Desigur, doar acele informaţii pe care deontologia profesională vă permite să le divulgaţi.

— Despre cine este vorba?

— Carmen Denison.

— A păţit ceva? Păru medicul sincer îngrijorat, după care se ridică de la locul său şi ieşi din cameră. Vă aduc îndată fişa ei medicală!

— Tentativă de sinucidere, îl informă Eric când se întoarse.

Între timp, omul legii reuşise să subtilizeze pieptenul de pe birou şi să-l vâre într-o punguţă de plastic.

— Slavă Domnului că e numai atât! Mi-era teamă de ceva mai grav.

— A încercat şi altădată să-şi pună capăt zilelor?

— Cât timp s-a aflat sub îngrijirea mea, nu. Îmi pare rău pentru ea, însă nu am ce face. Asta-i situaţia. N-am avut cum s-o ajut mai mult.

— Nu înţeleg!

— La un moment dat, a rămas fără mijloace financiare, astfel că a ajuns în imposibilitatea de a-şi plăti şedinţele de terapie. Totuşi, eu am mai tolerat-o un timp pe gratis, însă ei i-a fost foarte clar că această situaţie nu putea continua la nesfârşit.

— Şi n-o veţi avea pe conştiinţă dacă într-o zi va reuşi să-şi pună capăt zilelor? Îl întrebă detectivul, insinuant.

— Nu chiar. Sigur că îmi va părea rău, însă nu am nici o vină că lumea asta în care trăim e aşa cum e şi că funcţionează după propriile-i legi!

În acel moment începu să se audă melodia „Baladă pentru Adeline”. Suna telemobilul lui Eric.

— Mă scuzaţi o secundă, domnule! Poate fi o urgenţă. Alo! Da. Serios? Poliţistul îi aruncă o privire terapeutului, mai dădu vreo două răspunsuri monosilabice şi, în rest, se mulţumi să asculte. La finalul convorbirii, mai zise:

— Am reţinut adresa. Sosesc imediat! Doctorul, care se simţise vizat de privirea scrutătoare a musafirului său, încercă să afle despre ce este vorba:

— Ceva grav?

— La noi, cam tot ce se întâmplă e grav, se eschivă detectivul. Vă mulţumesc că m-aţi primit! Dacă mai am nevoie să aflu ceva, am să vă caut negreşit.

— Vă aştept cu aceeaşi plăcere, domnule Black!

Ajuns în stradă, detectivul o sună pe partenera lui, cerându-i să vină urgent la o adresă anume. Un sfert de oră mai târziu, se întâlnea cu ea acasă la Marissa Milnors, care se sinucisese.

— Ai confirmarea oficială că femeia şi-a pus capăt zilelor... fără nici un ajutor? Îl întrebă Jane pe Eric.

— Aşa susţine „Specialistul”, din câte am auzit.

— Cum a murit?

— S-a înecat în cada de baie. A găsit-o femeia care-i face curat. Aceasta din urmă e în afara oricăror bănuieli, dar mai bine să urcăm!

Pe corpul nefericitei nu s-a descoperit nici o urmă de violenţă.

Deşi nu sosise de multă vreme, legistul şi criminalistul Harrison – zis „Specialistul” – îşi putuse forma deja o părere despre celepetrecute. Un singur aspect rămăsese neelucidat.

— Salut, doc! Îi dădu bineţe Jane. Ce-avem aici?

— Fosta noastră colaboratoare şi-a pus capăt zilelor, după cum puteţi observa.

— Deci, s-a înecat singură, remarcă Eric, îngândurat.

— Ce nu-mi convine este că am găsit regulatorul debitului de apă dat la

maximum în partea stângă.

— Asta să însemne că şi-a umplut cada cu apă fiartă? Se miră detectivul.

— Exact. În acest mod s-ar putea explica şi băşicile provocate de arsurile de pe corpul eb

— Bine, dar cum ar fi putut intra în apă aproape clocotită?!

— Asta mă întreb şi eu. Am să-i dau un telefon profesorului Petersen să aflu dacă o asemenea variantă este posibilă.

— Te gândeşti că Marissa s-ar fi putut afla sub influenţa hipnozei când a făcut-o?

— Întocmai, Jane. Dar, v-am spus, nu ştiu dacă reflexele necondiţionate iar fi permis aşa ceva.

— Până când îl suni pe profesor, eu am să-i întreb pe vecini dacă apa lor caldă e... fiartă sau doar călie. N-ar fi exclus ca aceste răni să fi fost provocate de altceva, nu-i aşa, Butch?

— N--ar fi imposibil, dar e improbabil. Încearcă, totuşi! Ce-avem de pierdut? Detectivul, însoţit de partenera sa, află în numai zece minute ceea ce dorea să ştie. În acel imobil, apa era chiar foarte bine încălzită, adică la temperatura de 80 de grade Celsius. Deci, se petrecuse ceva cu simţurile sinucigaşei, altfel nu se explică modul în care aceasta reuşise să intre în apă aproape clocotită.

— Prof. Petersen spune că e posibil aşa ceva, îi informă dr. Harrison când cei doi parteneri reveniră în apartament. A mai întâlnit cazuri asemănătoare, în care subiecţilor le-au fost anihilate simţurile temporar.

— Şi tu ce zici, îl putem aresta pe Bogomil? Întrebă Eric.

— Părerea mea este că încă n-a sosit momentul. Nu-i poţi pune în cârcă aşa ceva, fără dovezi certe despre cum s-au petrecut lucrurile în realitate.

— Ai dreptate. Şi-atunci ce e de făcut?

— Deocamdată, nu mare lucru. Am să transport cadavrul la sediu pentru autopsie şi vom mai vedea.

— Era să uit, Butch! Uite, ai aici o probă conţinând câteva fire de păr ale terapeutului, l-am furat pieptenele de pe birou.

— Dar asta e nemaipomenit! Reacţiona prompt legistul. Faci progrese, Eric! Faci progrese... Foarte curând vom avea o probă cum se cuvine împotriva acestei bestii. Şi-acum, lăsaţi-mă! Am destulă treabă...

Detectivii îl ascultară, cuminţi, şi părăsiră locuinţa.

— Crezi că are vreun rost s-o interogăm pe femeia care-i făcea curat, Jane?

— Nici unul. Mai bine hai să trecem pe la Monica's, ca să punem lucrurile cap la cap.

— De acord. Poate bem şi una mică...

— Da' dacă ne caută şefu'?

— Îi dai tu un telefon, luându-i-o astfel înainte.

— Iar a picat măgăreaţa pe mine, Eric?

— Trebuie să recunoşti că tu te pricepi cel mai bine la chestia asta! Ai mai mult talent decât mine, n-am ce-i face...

CAPITOLUL XVIII

O nouă săptămână se apropia de sfârşit. A doua zi, la ora 10.00, căpitanul West îi convocase în biroul său pe toţi cei implicaţi în acest caz. Îl invitase şi pe prof. Buford Petersen, la insistenţele „Specialistului”.

— Vă propun să-l ascultăm mai întâi pe dr. Harrison! Începu discuţia bossul. Care sunt noutăţile?

— Am să încep prin ceea ce poate fi dovedit şi, dacă-mi permiteţi, în final am să vă spun părerea mea despre cum cred că s-au petrecut lucrurile.

* – Te ascultăm, doctore!

— Nu există nici un dubiu asupra faptului că persoana care a violat-o pe Marissa Milnors este dr. Andrew Bogomil. Probele ADN, recoltate din sperma acestuia şi din firele de păr aflate pe propriul său pieptene, o dovedesc cu prisosinţă. Sunt identice. Dar de aici şi până la a-l cataloga pe terapeut drept criminal, e cale lungă. Nici un complet de juraţi din America n-ar da verdictul guilty pe baza probelor pe care le avem la ora actuală.

— Dar îl putem acuza că a indus în memoria pacientelor sale amintiri neadevărate, în scopul de a le tapa de bani? Vru să ştie Eric.

— La această întrebare, cel mai în măsură să răspundă e prof. Petersen.

— Eu zic că da, interveni acesta cu promptitudine. Au mai fost câteva cazuri similare. Dar îşi va pierde dreptul de a practica psihoterapia, riscând chiar o pedeapsă cu închisoarea, după un îndelungat proces.

— Cât de îndelungat?

— Să zicem de doi-trei ani.

— Nu se poate! Exclamă Jane. Păi, între timp, mai poate face nu ştiu câte victime!

— Aşa e!

— Continuă, doc! Îl îndemnă Corky West. Spuneai ceva despre un posibil scenariu...

— Eu cred că lucrurile stau cam aşa. Maniacul ăsta ademeneşte

paciente bogate şi suferind de cine ştie ce afecţiuni psihice, făcându-le să capete o mare încredere în el. Apoi le distrage atenţia de la frământările personale, creându-le altele noi cu ajutorul hipnozei. Aşa e, domnule profesor?

— Întocmai! Din câte am putut constata până în prezent, el stabileşte tuturor pacientelor sale diagnosticul de SPM, iar când femeile conştientizează ce se petrece cu ele şi de ce boală suferă, devin extrem de credule.

Din propriile mele investigaţii, am tras următoarea concluzie: în prezenţa unui medic, anumite persoane sunt convinse că ar avea mai multe personalităţi, dar, consultând un altul, au certitudinea că posedă o singură personalitate.

— Şi ce poate însemna asta?! Se miră Eric.

— Că unul dintre cei doi doctori este escroc, fără îndoială. Când SPM-ul este pur şi simplu ignorat, boala dispare fără nici un fel de me-dicaţie sau altfel de tratament.

— Adică ar fi posibil să avem de-a face doar cu un moft, nu cu o boală reală? Întrebă Jane.

— Când este vorba despre mintea umană, nimic nu poate fi absolut sigur! Însă n-ar fi exclus, totuşi, să avem de-a face cu mofturi temporare. Atâta timp cât unui comportament care poate fi Suspectat de SPM nu i se acordă atenţie, acesta dispare de la sine, rămânând ca bolnavul să fie tratat pentru depresiile sale şi celelalte tulburări de care suferă.

— Vreţi să afirmaţi că această boală – SPM sau cum i-o maîzice – este imaginară? Nu-i veni să creadă sergentului Mann.

— Exact. Şi nu sunt eu primul care susţine aşa ceva. Freud a făcut-o cu mult înaintea mea. Dacă veţi cântări lucrurile cu multă atenţie, vă asigur că veţi ajunge la concluzia că nici o persoană raţională nu poate crede că SPM există cu adevărat. Acum poţi continua, Butch!

Legistul îşi drese glasul şi tăcu o vreme, lăsând că vorbele profesorului său să aibă efectul scontat asupra auditoriului. Apoi reluă:

— În vreme ce le stoarce de bani, le mai şi violează, acţionând asupra subconştientului a-cestora. Astfel, le creează o anumită dependenţă de el, de care pacientele nu se pot debarasa, din cauza fricii ori din alte considerente. În cazul sinuciderii Marissei Milnors, eu bănuiesc că lucrurile s-au petrecut cam aşa. Femeia a fost nemulţumită în permanenţă că îl plătea prea scump pe dr. Bogomil, însă nu s-a putut decide să renunţe la el. Şedinţele de terapie îi făceau bine. Dar când s-a convins că tratamentul implica şi sexul – împotriva voinţei ei – a turbat de furie. Fie cu intenţie, fie fără, mai voalat sau

mai puţin voalat, a început să-l ameninţe cu recla-marea la poliţie. Nu este exclus ca medicul s-o fi hipnotizat pentru aflarea adevărului şi să fi descoperit realitatea. În acel moment, a semnat condamnarea ei la moarte. Lucru care, din nefericire, s-a şi petrecut. Pe scurt, cam asta ar fi tot.

Văzând că nimeni nu mai vrea să spună ceva, căpitanul privi la ţigara Camei pe care Eric o răsucea nervos între degete şi zise:

— Luăm o scurtă pauză de – să zicem – zece minute. Între timp, am să văd dacă directorul Tillman s-a întors la sediul poliţiei.

— Eu pot să mă retrag? Întrebă profesorul Petersen.

— Da, domnule, şi vă mulţumim foarte mult pentru colaborare!

— Tu ce crezi despre această nebunie? Îl întrebă poliţista pe partenerul ei după ce părăsiră împreună bârlogul căpitanului.

— Că îl vom aresta cât de curând, răspunse detectivul enigmatic, aprinzându-şi ţigara. În caz contrar, s-ar putea să-l calce vreo maşină sau să-l răpună vreun glonţ în vreme ce îşi pregăteşte omletă de dimineaţă...

— Vorbeşti prostii, Eric! Ce, ai devenit vreun justiţiar şi eu încă n-am aflat?

— Am spus doar ce-aş dori eu să se întâmple, dacă vrei să mă înţelegi...

— Butch, tu ce crezi că ar trebui să facem în această situaţie?

— Eu ştiu, Jane?! Mi se pare că treaba cu microfoanele este cea mai bună soluţie pentru a-l da în vileag.

— Adică să joc din nou rolul de cobai, du-cându-mă la el acasă, ca mielul la tăiere, ca să fiu hipnotizată?

— Am intrat în horă, trebuie să jucăm, doar ştii asta, draga mea! Zise Eric.

— Vrei să spui că eu am intrat în horă, nu-i aşa? De ce-Ji arogi merite ce nu ţi se cuvin? – Nu e cazul să te enervezi! A fost doar o greşeală de exprimare, nimic mai mult. Uite, dacă ieşim cu bine din această anchetă, am să recunosc că tu ai avut meritul principal, O.K.?

— O.K.

Apariţia comandantului D.P.L.A. Îi făcu pe toţi să se adune din nou în biroul lui Corky West. Acesta începu să vorbească fără nici un fel de introducere:

— Am făcut rost de aprobarea necesară. Îi veîi monta microfoane acasă şi la cabinet, ţinân-du-l sub supraveghere 24 de ore din 24. Întrebări?

— De ce forţe dispunem? Se interesă Eric.

— De oricâte aveţi nevoie. Domnul director nu va întâmpina nici un

obstacol în a le obţine. Scandalul a ajuns la urechile celor ce se ocupă de bunul mers al acestui oraş, iar după-amiază va fi informat şi guvernatorul statului în legătură cu această anchetă.

— Ce onoare! Nu se putu abţine Jane. Se tem de ceva?

— Ca orice om care are un fotoliu moale sub şezut... Alte întrebări?

— Cu primele de Paşte se aude ceva? Glumi detectivul.

— Dacă asta-i tot – îl ignoră directorul – la treabă!

— Detectiv Heron, când trebuie să participi la următoarea şedinţă de terapie în grup? Vru să ştie căpitanul.

— Poimâine seară, şefu'.

— Sergent Mann, te ocupi de instalarea mi-crofoanelor! Voi lua legătura cu echipa tehnică pentru a-ţi acorda tot sprijinul necesar. De asemenea, îl voi ruga şi pe criminalistul Benett să-ţi dea concursul. Doctore Harrison, de dumneata hu avem nevoie, deocamdată, însă lasă-ţi telemobilul în stare de funcţionare, ca să te putem contacta în situaţia în care intervine ceva neprevăzut. Şi-acum, liber!

— N-aş spune că acoperirea sub care lucrez este din cale-afară de liniştitoare, însă nici că mi-e teamă de dobitocul ăla!

— Mă bucur să aud asta! Oricum, eu voi fi pe aproape, gata să intervin în orice moment.

— Serios, Eric? Atunci te-aş ruga să intervii la momentul oportun, nu în „orice” moment.

— Asta am vrut să spun şi eu...

— Scuză-mă, dar nu mi-am dat seama! Vezi că mâine n-am să mai vin la birou. Vorbim la telefon dacă intervine ceva.

— Asta mă gândeam să-ţi sugerez şi eu...

— De unde atâta grijă pentru persoana mea? Continuă poliţista seria tachinărilor sale.

— Vrei să spui că nu-mi pasă de tine???

Şi discuţia celor doi detectivi continuă în aceeaşi notă încă o vreme, după care amândoi ajunseră la concluzia că sosise timpul să plece. Ea, la şedinţa de terapie, iar el, la sediul diviziei. Soarele avea să asfinţească în scurt timp, iar viaţa oraşului urma să devină ceva mai potolită.

— Jane, ţi-e frică? Îşi întrebă Eric colega, aflându-se deja la cel de-al doilea pahar de whisky în cafeneaua Monica's.

CAPITOLUL XIX

— Totul e în regulă, Steve? Îl întrebă Eric pe sergent când se întâlniră.

— Da, amice! Microfoanele au fost montate în timp util, echipele se află

la posturi, iar trupele de intervenţie SWAT au fost informate în legătură cu acţiunea la care s-ar putea să participe.

— De ce efective dispunem?

— 12 poliţişti, aflaţi în stare de operativitate, şi alţi 15, de rezervă.

— Perfect. N-avem cum să ratăm! Nu-i aşa, bătrâne?

— Exclus. Dar de ce te temi? Doar am mai trecut de multe ori prin aşa ceva. Mai ales voi.

— Şi nu mi-a fost frică de fiecare dată? Mai bine să ne îngrijorăm înainte, decât să plângem după...

— Ai dreptate, Eric! Ai dreptate.

*

— Bună seara, Andrew!

Jane Heron sosise, ca de obicei, mai devreme de ora fixată şi savură o cafea amară împreună cu Pauline Wood, secretara psihote-rapeutului.

— Ei, Judith, te-ai hotărât pentru duminică?

— Da, desigur. Voi veni. Când să mă pregătesc?

— Ora 9.00 a.m. e prea matinală pentru tine?

— Dimpotrivă. Voi fi acolo. Pauline mi-a dat deja adresa.

— Atunci pofteşte în cabinet! Vin şi eu îndată. Jane le salută pe colegele sale de suferinţă şi se aşează la locul ştiut.

— Oare de ce n-a ajuns Marissa? Întrebă Megan Maran. N-are obiceiul să întârzie.

— Poate că a avut probleme cu transportul, îşi dădu cu, părerea Ramona Duarte.

— Cine ştie?! Zise şi poliţista pentru a nu face notă discordantă.

— Andrew nu va fi deloc mulţumit. Nu tolerează întârzierile, după cum bine ştiţi!

Doctorul tocmai intră pe uşă şi observă, cu o satisfacţie mascată, absenţa Marissei.

— Ştie cineva unde e? Întrebă el, arătând cu capul spre scaunul gol. Fetele ridicară din umeri.

— În acest caz, să începem! Pentru astăzi vă propun o oră de somn hipnotic, în care fiecare dintre voi va putea vorbi despre indiferent ce o frământă în acest moment. Obiecţii?

J Cum pacientele se mulţumiră să tacă, dr. Bogomil le adormi cu uşurinţă, apoi începu să se plimbe prin încăpere.

Jane fusese şi ea hipnotizată, dar parcă o umbră de raţiune tot îi mai rămăsese.

Am să-l fierb puţin! Îşi zise ea, înainte ca Ramona Duarte să înceapă să turuie tot felul de bazaconii.

Sergentul Mann, care se afla împreună cu locotenentul Brian Benett într-o autospecială parcată chiar în faţa imobilului de pe Alhambra Av. nr. 212, ascultase tot ce se vorbise în cabinet. Puse mâna pe un talkie-walkie şi îl contactă pe Eric.

— Unde eşti?

— În hol. Aştept la unul dintre lifturi.

— Terapeutul le-a hipnotizat pe toate. Te voi ţine la curent în legătură cu tot ceea ce vă scoate de la ele.

— Bătrâne, să mă alarmezi de îndată ce ţi se pare ceva suspect!

— Fii fără grijă! Îţi mai trimit doi oameni. Poate vei avea nevoie.

— O.K., dar să fie îmbrăcaţi civil!

Veni şi rândul poliţistei să vorbească. De fapt, dr. Bogomil începu prin a-i pune tot felul de întrebări.

— Nu-i aşa că nu ţi-a plăcut de mine încă din clipa în care ne-am cunoscut?

— Aşa e..

— Şi care ar fi motivul?

— Am impresia că ne iei banii degeaba, iar chestia asta se numeşte escrocherie, dacă nu cumva mai rău! Îi răspunse Jane.

— Şi ce-ai de gând să faci, Judith?

— Să te reclam, bineînţeles. Dar numai atunci când voi avea suficiente probe. N-aş vrea să fiu considerată nebună.

— Vorbeşti ca un poliţist.

— Poate că asta şi sunt.

— Serios?

*

— Eric, se îngroaşă gluma!

— În ce sens?

— Jane i-a spus că vrea să-l înfunde şi aproape că a recunoscut faptul că e poliţistă.

— Nu se poate! Să intru peste ei?

— Mai aşteaptă puţin. Încă nu mi se pare ceva deosebit de grav. Doar n-o să le ucidă pe toate în propriul cabinet!

— Fii foarte atent la eventualele ordine pe care i le dă! Ai grijă, Steve, te joci cu viaţa colegei noastre!

— Asta numeşti tu joacă? Poate vrei să flchirtibăm locurile! M-Bătrâne,

lasă supărarea şi fii afent la ce se vorbeşte acolo!

— Nu chiar, începu Jane să-şi mai revină, mulţumită unei concentrări care făcuse să-i apară broboane de transpiraţie pe frunte.

— Crezi că mă poţi dovedi?

— Nu ştiu, dar e de datoria mea să încerc.

— Bine, Judith, mai vorbim duminică dimineaţă. Ai să vii, nu?

— Bineînţeles.

Dr. Bogomil se mai foi o vreme prin cabinet, apoi bătu din palme, rostind cu voce tare:

— Unu, doi, trei, treziţi-vă!

— Părerea mea este că Jane se expune unui pericol prea mare ducându-se acasă la terapeut zise Eric.

Căpitanul îl privi cu atenţie dar, de fapt. se uita în gol, evaluând în minte toate riscurile.

— Este vorba despre o primejdie pe care mi-o asum de bună voie, colega! Aprecie Jane. Şi nu pentru prima oară. Dacă voiam să am 6 viaţă lipsită de riscuri, mă făceam coafeză sau mai ştiu eu ce...

— Nu-l putem aresta pe baza înregistrării realizate la şedinţa de vineri? Întrebă Steve.

— Nu-i aproape nimic incriminant în ea!

— Atunci ce facem?

— Bem câte o cafea cu care ne face cinste şefu', glumi Jane. Ne asumăm riscul, ce altceva? Doar voi veţi fi prin apropiere, nu? Puteţi interveni în orice moment. Şi nu uitaţi că terapeutul n-a ucis pe nimeni la el acasă. De ce-ar face-o tocmai acum?

— Ştii ce mă îngrijorează pe mine, detectiv Heron? Vorbi West. Faptul că noi doar vom auzi ce se vorbeşte, însă nu vom putea vedea nimic.

— Apuc eu să vă chem dacă am nevoie de voi, făcu Jane pe grozavă. O să vedeţi!

— Bine, atunci ne vedem mâine dimineaţă la ora 8.00, la sediu! Zise căpitanul. Ba nu, mai bine la 7.00, ca să punem la cale un plan cât mai precis.

— Poate că n-ar fi rău să-i solicităm prezenţa şi profesorului Petersen! Aprecie Eric.

CAPITOLUL XX

— Bună, doc!

— Pofteşte, Judith, te rog!

Poliţista păşi cu încredere în sine, apoi întrebă:

— Încotro?

— Mergem în biroul meu. Pe coridor, la dreapta. Doctorul nu părea nici supărat nici prea bine dispus.

Oare voi reuşi să-l fac să se demaşte? Se întrebă Jane. Am să mă dezbrac cât se poate de mult, dar păstrând o urmă de decenţă, ca Bo-gomil să se convingă că n-am microfoane lipite de trup. De data asta, eu voi fi cea care va trebui să-i câştige încrederea.

— În concluzie, ce vom face, doc?

— Am să te hipnotizez, după care vom discuta despre suferinţele tale psihice. Aşa procedez cu toate pacientele mele.

— Şi eu cum voi afla ce-am spus?

— Voi înregistra o casetă, pe care o poţi lua apoi dacă vrei.

Scap eu de tine, aşa cum am scăpat şi de Marissa! Îşi zise medicul. Dacă na fost la şedinţă, e clar că i s-a întâmplat ceva răul Deci, procedeul funcţionează...

— Atunci putem începe!

Dr. Bogomit depuse un efort mai mare ca de obicei pentru a o hipnotiza pe Jane, iar când se asigură că aceasta intrase în transă, începu s-o pipăie.

— Deci, n-ai microfoane asupra ta! Mormăi el, suficient de tare pentru a fi auzit de sergentul Mann, locotentul Benett, procurorul de serviciu şi prof. Petersen, care se aflau ia pândă în autospeciala poliţiei.

— Steve, ce se întâmplă? Se auzi vocea lui EricApare patrulat prin faţa locuinţei terapeutului.

— A hipnotizat-o. În clipa în care primim aprobarea din partea procurorului, îţi comunic şi intri în forţă! Mandatul de arestare e deja întocmit, mai trebuie doar semnat. Voi veni cu acesta în urma ta, ca să respectăm legalitatea.

— Bine, fii atent acolo!

Terapeutul îşi continuă seria întrebărilor.

— la spune-mi tu acum ce Judith Waller?

— Sunt detectiv de poliţie şi lucrez sub acoperire.

— Aşa?! Rămase dr. Bogomil cu gura căscată, dar îşi reveni relativ repede. Şi de ce, mă rog, sunt cercetat?

— În principal, pentru uciderea Marrisei Mil-nors, dar există şi alte capete de acuzare.

— Deci, a murit până la urmă. Cum s-a întâmplat?

Jane îi relată în câteva cuvinte scenariul imaginat de dr. Harrison, după care tăcu.

— A respectat întocmai ordinele primite de la mine, zise terapeutul mai mult pentru sine. AMă bucur că am scăpat de ea!

— NAam înţeles următoarea întrebare!

— Îţi vo? Fcla câteva ordine, pe rare va trebui să le respecţi întocmai. Ai acasă un revolver?

— Da, am.

— Şi cartuşe, presupun.

— Şi cartuşe.

— Când pleci de la mine, te duci direct acasă şi interpretezi următorul joc: îţi armezi pistolul, îi tragi piedică şi apeşi de trei ori pe trăgaci...

— Eric, mandatul este semnat, auzi detectivul vocea sergentului. Daţi-i drumul!

Împreună cu un ofiţer deghizat în cerşetor şi un altul, care se afla la volanul unei maşini ce distribuia lapte, detectivul se repezi în curtea imobilului. Folosindu-se de un berbec, unul dintre poliţişti începu să izbească în uşa masivă de la intrare. Înainte ca aceasta să cedeze, per-miţându-le accesul, Eric se repezise în spatele clădirii pentru a căuta o altă cale de acces.

— Ai înţeles ordinul meu, Judith, sau cum te-o fi chemând?

— Da.

În acel moment, dr. Bogomil auzi izbituri puternice în uşa de la intrare. La început, nu înţelese despre ce-ar putea fi vorba, apoi fu copleşit de panică. Se uită disperat în jurul său, dar nu văzu nimic compromiţător, în

Cu Browning-ul său în mână, detectivul îşi făcu apariţia în birou, îndreptând arma spre pieptul terapeutului.

— Poliţia! Nici o mişcare sau te trimit direct în lumea celor drepţi! În spatele lui se auzeau paşii celorlalţi doi poliţişti.

— Dar cum vă permiteţi să daţi buzna aşa în casele oamenilor! Am aici o pacientă în stare de hipnoză.

— Trezeşte-o imediat! E detectiv de poliţie! Dr. Bogomil făcu ce i se ceruse, înjurând de mama focului pentru că nu se gândise că aşa-zi-sa pacientă a sa era însoţită. Apoi se răsti la musafirii nepoftiţi:

— Aştept-o explicaţie plauzibilă din partea dumneavoastră pentru încălcarea flagrantă a drepturilor mele!

În loc de răspuns, detectivul îl lovi cu pumnul liber în bărbie, făcându-l să se prăbuşească. Apoi se uită la ceilalţi doi poliţişti aflaţi în cameră, dar aceştia priveau pe fereastră cu foarte mare atenţie.

— Eşti acuzat pentru tentativă de omor asupra lui Carmen Denison şi

pentru asasinarea Marissei Milnors. Ai dreptul să nu vorbeşti...

— ... la mai lăsaţi-mă cu prostiile astea! N-a-veţi nici o dovadă împotriva mea şi n-aţi adus nici măcar un mandat de arestare. Am să vă reclam primarului de îndată!

— Asta e bun? Întrebă Steve Mann, care ajunsese în birou, fluturând actul oficial de reţiy nere a terapeutului. /

Dr. Bogomil nu mai era atât de sigur pe sine ca la început. O privi pe Jane cum se ridică de pe canapea şi zâmbi forţat.

— Am convingerea că sunteţi pe cale de a comite o eroare. N-am ucis pe nimeni!

— Ai să fii foarte surprins când vei afla cât de multe ştim despre tine şi despre şedinţele tale de hipnoză. Acum întinde mâinile ca să-ţi pun cătuşele! Sau n-o face şi dă-mi ocazia să-ţi trag un gionte-n cap. Chiar te rog!

— Jane, eşti bine? Îşi întrebă sergentul colega.

— Da, cred că da. Mă simt doar foarte obosită. Aş vrea să merg acasă.

— Eric! Auzi detectivul în microfon vocea locotenentului Brian Benett. N-ar fi exclus ca Jane să se afle încă sub efectul hipnozei şi să se ducă acasă pentru aşi trage un'Şlonţ în cap, aşa cumi-a ordonat Bogomil!

— De unde ştii?

— Asta e părerea prof. Petersen.

— Şi ce e de făcut?

— Nu mai vorbi şi ascultă! L-ai cheile din geantă şi trimite-l pe Steve să mi le aducă! De rest mă ocup eu. După ce-l duceţi pe arestat la sediu, condu-o pe Jane acasă! Nu te grăbi. Ai înţeles?

— Sper că ştii ce faci, nu?

— Da, fii fără grijă!

— Doctore, regret din suflet că n-ai opus rezistenţă! I se adresă Eric terapeutului. Tare aş fi vrut să te mai pocesc puţin. Jane, îl ducem la secţie şi pe urmă te conduc acasă, bine?

— O.K.

— Steve, oferă-i tu braţul colegei noastre şi voi, băieţi, luaţi gunoiul ăsta de-aici! Aduc eu geanta, draga mea.

De afară se auziră mai multe sirene de poliţie, semn că zona fusese împânzită de oamenii legii.

*

— Jane. Jfişti sigură că te sirnţi bine?

— Ţi-am spus că da, Eric. Nu era nevoie să mă conduci până acasă.

— Dar e o plăcere...

E clar! Se gândi detectivul. Nu e poliţista pe care o cunosc eu. Pare absentă la tot ce se întâmplă în jurul ei şi ceea ce mă supără mai tare e faptul că Brian nu mi-a spus nimic despre planul său. Dacă nu-i cel mai Indicat?! Totuşi, bine că i-am dat locotenentului cheile lui Jane.

După ce îşi consultă ceasul, i se adresă din nou colegei sale:

— Putem să plecăm, draga mea. Bogomil se află în siguranţă.

În clipa în care intrară în blocul în care locuia Jane, aceasta începu să caute prin geantă după chei. Văzând-o şi mai absentă ca până atunci, detectivul îi spuse:

— Cheile sunt la mine. Las' că descui eu!

Uşa nu era încuiată, iar cei doi musafiri nepoftiţi îi aşteptau în sufragerie, lângă un geam. Profesorul îşi duse un deget la buze, făcându-i semn lui Eric să se apropie de ei.

Ca o somnambulă, Jane îşi luă arma din debara, acolo unde o ţinea întotdeauna, şi intră rtn sufragerie fără să dea vreun semn că i-ar fi văzut. Încarcă Walther-ul, îi trase piedică şi îşi duse pistolul la tâmplă.

Partenerul ei dădu să intervină, însă fu oprit cfe locotenent. Abia în momentul în care ea duse arma Ta tâmplă şi apăsă de trei ori pe trăgaci, Eric înţelese întreg planul. Mecanismul percutor acţionase în gol, cu mici zgomote. Apoi poliţista se prăbuşi în neştire pe covor, înainte ca profesorul să ajungă lângă ea şi s-o prindă.

— Nu vă speriaţi, totul se află sub control! Zise psihiatrul.

— Eşti sigur, doc?

— Bineînţeles!

— Şi de ce era nevoie de scena asta? – - Pentru că, pe când se afla în stare de hipnoză, i se ordonase să-şi ia viaţa. Trebuia s-o lăsăm să-şi ducă intenţia până la capăt. Dar uite-o că-şi revine!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă poliţista, privind curioasă în jur, apoi la revolverul pe care încă îl ţinea în mână.

— Cum te simţi? Vru să ştie psihiatrul; care îngenunchease lângă ea.

— Mă doare capul îngrozitor.

— Dacă nu-l aveam pe prof. Buford Petersen cu noi – răsuflă Eric uşurat -cred că te-ar fi durut de tot...

La aceeaşi editură:

Colecţia POLIŢIA CRIMINALA „Cazuri Speciale”

1. DROGURI Şl MOARTE LA LOS ANGELES
2. CRIME ÎN SERIE
3. PROFESIONIŞTII MORŢII

4. URSOAICA UCIGAŞA
5 CAPCANA PENTRU ASASIN
6. BLESTEMUL DIAMANTELOR
7. PUŞCĂRIA DE FEMEI
8. CAZINOUL GROAZEI
9. CORUPŢIE ÎN F.B.I.
10. COLECŢIONARUL DE CADAVRE
11 – MOARTEA VINE PRIN POŞTA
12. MANIACUL DIN LOS ANGELES
13. TEROARE ÎN MASONERIE
14 FLAGRANT LA OSPICIU
15. RĂPITORII DE COPII
1 6 ATENTAT LA MEMORIE – Colecţia
DE DRAGOSTE
1. DRAGOSTE LA ÎNĂLŢIME
2. DUBLĂ PERSONALITATE
Colecţia
AVENTURA Şi AMOR
1. DULCELE SĂRUT AL IERTĂRII
2. TOTUL PENTRU ALLISON
3. DESTINE ZBUCIUMATE